

หากย้อนเวลากลับไปในอดีตได้ก็คงจะดี...

คงมีหลายคนคิดแบบนี้ละสิ จะว่าไปทุกคนก็มีเรื่องที่ยากจะย้อนเวลากลับไปแก้ไขด้วยกันทั้งนั้น แม้แต่ตัวตัวเอง ข้า...เอริสผู้มีพลังเหนือโลก ผู้ปกครองโลกปีศาจแต่เพียงผู้เดียวก็มีเรื่องที่ยากจะย้อนกลับไปแก้ไขเหมือนกัน แต่สิ่งนั้นไม่มีทางเกิดขึ้น ข้ารู้...ข้าจึงได้เตรียมแผนการอันแยบยลขึ้นมา...

แต่ที่เราลืมอะไรกันไปหรือเปล่า อ้า...ใช่แล้ว พวกเราลืมไปว่าจุดเริ่มต้นมันเริ่มขึ้นได้อย่างไร

ย้อนเวลาไปในสมัยหนึ่งที่ข้าเป็นนมหาราชนิแห่งแดนปีศาจ ผู้ทำหน้าที่ดูแลคุกขนาดยักษ์ที่กักขังมังกรมารโลกเอาไว้ไม่ให้มันฟื้นคืนชีพ จะว่าไปช่วงเวลานั้นนับเป็นเวลาที่ดีที่สุดที่ข้าเคยรู้จัก ทุกเผ่าพันธุ์อยู่กันอย่างสันติไร้ซึ่งสงคราม

แต่แล้วจวันหนึ่ง นางตัวร้ายมายืนต่อหน้าบัลลังก์ข้า ยัยตัวร้ายที่ชื่อว่า คิวซาน่า นางเทพตกสวรรค์ที่ชอบคลุกคลีกับพวกคาร์ ปกตินางปากมากอย่างกับอะไรดี ชอบคุยอะไรที่เข้าใจยากและแกล้งให้ข้ามีเรื่องปวดหัวอยู่เป็นประจำ แต่วันนั้นนางมาแปลก นางไม่ได้พูดอะไรเลย เพียงแค่นั่งยิ้มและยื่นมือมาให้ข้า แต่ก็นั่นแหละ อะไรก็ไม่รู้ตัดสินใจให้ข้ายื่นมือออกไปรับจนเกิดเรื่องขึ้นจนได้

เทพคิวซาน่าพาข้าไปยังแดนสวรรค์อย่างลับๆ ไปยังวิหารสี่ห้องที่ใหญ่โต

โอโถง ตรงไปยังเสาหลักสี่ขาที่เรียงตัวกันเป็นประตู นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เข้าได้มา
ที่นี่ แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังไม่ชินกับบรรยากาศรอบๆ ตัวที่ประเดี๋ยวก็กลายเป็น
ทะเลทรายหรืออีกครู่หนึ่งก็กลายเป็นทุ่งข้าวสาลี

“จะดีหรือ ท่านพามาที่นี่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากมหาเทพ เกิดมีใคร
เห็นเข้าท่านจะโดนทัณฑ์สวรรค์ได้นะ”

“ข้าเปล่า เจ้าตามข้ามาเอง”

ช่างเป็นคำพูดที่ปิดความรับผิดชอบได้สมบูรณ์แบบจริงๆ...แต่ก็นั่นละ
ข้าถึงเรียกนางว่ายายตัวร้าย

หลังจากคำพูดประโยคนั้นจบลง นางก็ยิ้มให้ก่อนจะเปิดประตูเสาหิน
ตรงหน้าที่ข้าไม่เคยรู้วิธีเปิด

ภาพที่เห็นทำเอาข้ากลับกลายเป็นเด็กที่แสดงสีหน้าเหมือนเห็นของเล่น
เครื่องจักรสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางห้อง มีพื้นเพื่องต่อกันคล้ายหอนาฬิกา
ด้านบนสุดคือกรอบแก้วหลายอันยึดติดกันเป็นฟุ่มเหมือนพวงอุ้งน

“นั่นมันเครื่องบ้าอะไรกัน” ข้าถามเบาๆ แต่ยายตัวร้ายไม่ได้ยินอยู่ที่เดิมแล้ว
นางกลับเข้าไปนั่งอยู่ในห้องนั้นอย่างสบายใจ ทำให้ข้าต้องเก็บคำถามทุกคำเอาไว้
และตั้งใจฟังเหล่าเทพในห้องนั้นคุยกันแทน

“ท่านมาช้า เทพคิวซาน่า”

“โหนพูดแบบนี้ ท่านมหาเทพ ไม่เฉพาะท่านหรือก ท่านเทพทุกองค์ที่
อยู่ที่นี่ก็รู้ว่าข้าไม่ได้พกนาฬิกา” ยัยตัวร้ายเล่นมุกปัญญาอ่อนแต่กลับเรียกเสียง
หัวเราะจากเทพอื่นๆ ได้ ยกเว้นมหาเทพที่นั่งจ้องตากับยัยนั้นชนิดจะฆ่ากันให้
ตายไปข้างหนึ่ง

“ถ้าไม่ขัดข้อง ข้าจะพูดสิ่งที่ค้างเอาไว้เมื่อครู่ได้ไหม” เสียงที่ฟังดูหุ่มหุ่ม
ของเทพองค์หนึ่งดังขึ้น แต่ข้าไม่เห็นตัว เพราะเขายืนอยู่อีกด้านของเครื่องจักร
นั้น

“ข้ากำลังต้องการแบบนี้หรืออยู่พอดี เทพผู้สร้าง”

จากคำพูดของมหาเทพทำให้ข้าเพิ่งรู้ว่าเทพผู้สร้างยังหุ่มแน่น นึกว่า
จะเป็นตาแก่เหมือนกับพวกเทพอื่นๆ เสียอีก

“สิ่งที่ข้าต้องการพูดคือ เราต้องทำลายเครื่องจำลองอนาคตนี้ซะ แล้วเลิก

ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตบนโลกสักที” น้ำเสียงของเทพผู้สร้างฟังดูตะกุกตะกัก เหมือนหวาดกลัวสิ่งที่ตัวเองพูด

แต่เดี๋ยวก่อน! ตะกี้บอกว่าไอ้เครื่องจักรนี่คือเครื่องจำลองอนาคตตั้งไหนหรือ!

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา เราใช้ความยุติธรรมแบบเดิมๆ ในการตัดสินใจเรื่องนี้กันเถอะ เอ้า...ใครเห็นด้วยว่าพวกเราควรทำลายเครื่องจำลองอนาคตที่นี้ ยกมือขึ้น”

ทั้งห้องเงียบกริบ มีเพียงยัยตัวแสบที่ยกมือขึ้นกับมือสีขาวซีดของเทพผู้สร้างที่โผล่พ้นขอบเครื่องจำลองอนาคตขึ้นมา

“ที่นี้ใครไม่เห็นด้วยช่วยยกมือขึ้นด้วย” มหาเทพพูดยังไม่ทันจบ ทั้งหมดก็ยกมือพร้อมกัน “คงไม่ต้องนับให้เสียเวลาละนะ ท่านเทพคิวซาน่ากับท่านเทพผู้สร้าง”

มหาเทพกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

“คะ เห็นแล้ว นี่ละสิ่งที่เรียกว่าประชาธิปไตย อำนาจที่อยู่ในมือของทุกคน โดยไม่สนใจว่าคนนั้นจะดีหรือไม่ดี”

“ถ้าท่านยังไม่หยุดพูดกระเทยกระเทียบซ้ำอีก ครั้งต่อไปอย่าหาว่าข้าใจร้ายนะ ท่านเทพคิวซาน่า” มหาเทพเอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติ แต่กลับสร้างบรรยากาศที่ตึงเครียดขึ้นมาทันที

“เออละ ถ้าเรื่องนี้จบลงแล้ว เทพผู้สร้างกรุณาเดินเครื่องจำลองอนาคตด้วย”

หลังจากมหาเทพสั่ง ทุกอย่างก็เงียบลงครู่หนึ่ง ก่อนที่เครื่องจักรสี่เหลี่ยมนั้นจะถูกเปิดออกราวกับเป็นกล่องของขวัญ เหลือเพียงลูกโลกจำลองลอยอยู่ตรงกลาง

“ต่อจากครั้งนี้แล้ว เราขออุทวงเวลาอีกร้อยปีต่อจากนั้นทีซี” มหาเทพสั่งอีกครั้ง

สายระโยงระยางตกลงมาจากแท่นพื้นเพื่องที่อยู่ด้านบนลูกโลกจำลอง มันตกลงไปแตะส่วนต่างๆ ของลูกโลก จากนั้นพื้นเพื่องก็เริ่มทำงาน

“จุดนั้น” มหาเทพชี้ไปที่ลูกโลกตรงจุดหนึ่ง

และทันใดนั้นก็ปรากฏภาพขึ้นบนกรอบแก้วทรงพวงอุ้งน เป็นภาพของ

ผู้คนที่แต่งตัวแปลกตาไปตามยุคสมัยและวัฒนธรรม บนกรอบแก้วแต่ละอัน มีผู้คนหลากหลายรวมทั้งสถานที่ต่างๆ กัน สิ่งที่พวกเขาทำก็คือการจำลองเหตุการณ์ต่างๆ ขึ้นมาโดยใช้ความสามารถของแต่ละคนคาดการณ์การตอบสนองที่จะเกิดตามมา เมื่อผลลัพธ์ออกมา...ถ้าสิ่งใดเกิดผลกระทบต่อสวรรค์ อย่างเช่น...การเกิดกลุ่มคนที่ต่อต้านสวรรค์ขึ้นอย่างทีภาพในกรอบแก้วกำลังฉายอยู่ พวกเขา ก็จะสร้างตัวแปรขึ้นมา เช่น สร้างมือสังหารที่ใช้จับชีวิตผู้นำกลุ่มคนนั้น หรือง่ายกว่านั้นคือลบจุดกำเนิดของกลุ่มคนเหล่านั้นซะ มันเหมือน กับโรงละครที่ถูกผู้สร้างกำหนดบทบาทของแต่ละคนขึ้นมาอย่าง เสร็จสรรพ

“เจ้าพวกชั้นต่ำ ไม่เคยหลงลืมสงครามไปจากวิถีชีวิต เจ้าพวกลิงจ๋อ หน้าโง่เอ๊ย ฆ่ากันไปให้พอเถอะ” มหาเทพเอ่ยขึ้นพร้อมกับพ่นลมออกจากปาก

แต่จู่ๆ ก็มีเสียงหัวเราะคิกคักของคิวซาน่าดังแทรกขึ้นจนทุกคนต้องหันไปมอง

“ท่านหัวเราะอะไร ท่านเทพคิวซาน่า” มหาเทพถามและประสานสายตากับนาง

“ตายจริง ด้วยกฎของสวรรค์ ข้าไม่สามารถพูดโกหกได้สินะ คือ...จะหายไป ต้นกำเนิดของพวกเราคือคาร์ ลิ่งนั้นยืนยันได้จากลักษณะรูปรูปร่างของพวกเรา แต่ท่านกลับพูดว่าพวกลิงจ๋อ นั้นทำให้ข้าคิดถึงใบหน้าท่านตอนกำลังถือกล้วย ในมือหนึ่ง และอีกมือกำลังเกาหัวนั่งตะโกนบอกกฎของท่านตอนเช้าๆ”

คำพูดของคิวซาน่าทำให้ข้าขำจนไม่สามารถกลืนได้อยู่ ดีที่มหาเทพโกรธจนเดือดตวาดเสียงดังลั่นกลบเสียงหัวเราะของข้าพร้อมกับเกิดเสียงระเบิดดังตามมา และเมื่อมองเข้าไปอีกครั้งก็เห็นบรรดาเทพที่เมื่อครู่หนึ่งอยู่รอบๆ ตัว ยัยตัวแสบกำลังลอยตัวอยู่เหนือที่นั่งเดิม ซึ่งก็เหลือแต่คิวซาน่าที่ยังนั่งไขว่ยิ้มหวานโดยโต๊ะเก้าอี้ที่อยู่รอบตัวแตกหักพังไปจนหมดแล้ว

“กระจกแห่งคิวซาน่า...นี่เจ้าคิดต่อต้านข้าทั้งนี้หรือ” มหาเทพคำรามเสียงดังจนแม้แต่ข้ายังต้องสะท้านไปทั้งตัว แต่พลังอำนาจของมหาเทพดูเหมือนสิ่งลวงตาสำหรับยัยตัวร้าย เพราะเธอไม่มีท่าทางสะท้านต่างกับคนอื่น ๆ

“แยะจริงที่ทำให้ท่านคิดแบบนั้น ข้าแค่ป้องกันตัวเท่านั้นเอง” นางตอบ

ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “ข้าคิดว่าท่านคงอยากจะทำสิ่งนี้กันต่อไปให้จบ ถูกต้องไหม ท่านมหาเทพ”

แล้วนางก็ไปที่ครอบแก้วของเครื่องจำลองอนาคต นับเป็นความเยือกเย็นที่หาได้เปรียบไม่ได้ในช่วงเวลานั้น เหตุผลชั้นนำของนางเพียงประโยคเดียว ทำให้เหตุการณ์สงบลงได้ ทุกคนเสกโต๊ะเก้าอี้ให้กลับมาอยู่ในสภาพเดิมก่อนจะเริ่มเล่นตลกกับชีวิตมนุษย์ต่อ...และเมื่อเวลาในเครื่องจำลองอนาคตเดินหน้าไปเรื่อยๆ จาก 100 เป็น 1,000 ปี ทุกสิ่งก็เปลี่ยนแปลงไป

“ท่านจะทำยังไงต่อ ในเมื่อต่อไปมนุษย์จะเริ่มนับถือวัตถุมากขึ้นจนลืมนั่นเอง...ข้ามั่นใจว่าชั่วพริบตาหนึ่งนางเหลือบมาสบตากับข้า

“นั่นพวกเราก็คาดคิดไว้ก่อนอยู่แล้ว เพราะอย่างนี้เราถึงสร้างเผ่าปีศาจขึ้นมาไงล่ะ”

คำพูดของมหาเทพทำเอาข้าเย็นวาบไปทั้งตัว นี่หมายความว่ายังไงกัน? พวกเราถูกสร้างขึ้นมานั้นเป็นไปได้อย่างไร

“จงรอุบาทว์ของอิเวนอน” เทพผู้สร้างตะโกนแทรกขึ้นมา ทำให้ข้ารู้สึกตัวจากภวังค์แห่งความสับสน และเงี่ยหูฟังเรื่องราวต่างๆ ต่อ

“เรียกแบบนี้ก็ไม่ถูกนะ เทพผู้สร้าง เราเรียกมันว่าวัฏจักรแห่งชีวิตต่างหากล่ะ ถ้าคาร์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีภูมิปัญญาเหนือสัตว์ชั้นต่ำทั่วไป เขาก็ต้องสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมาเพื่อถ่วงดุลพวกมันเอาไว้ สิ่งแรกที่พวกเราสร้างขึ้นมาก็คืออะไรนะ...” มหาเทพแก้มิ่งทำเป็นจำไม่ได้พลางเหลือบมองเทพคิซาน่า

“เอลฟ์ เผ่าพันธุ์แห่งภูมิปัญญา ผู้รักษาภูแห่งธรรมชาติ นั่นคือสิ่งมีชีวิตแรกที่พวกเราสร้างขึ้นมา เพื่อถ่วงดุลพวกคาร์เอาไว้” คิซาน่าตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ นั่นเป็นครั้งแรกที่ข้าไม่เห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของนาง

“ถูกต้อง แต่เสียดาย...พวกมันทำได้ไม่ดีเลย กลับกลายเป็นร่วมมือกับพวกคาร์สร้างสรรค์สิ่งที่ไม่ต้องการขึ้นมา นั่นทำให้เราต้องสร้างท่วงโซ่อันต่อมาก็คือเผ่าปีศาจ ตอนนั้นก็หวังจะให้มันสร้างความกลัว ไซลิ ข้าอุตส่าห์สร้างมันขึ้นมาเพื่อกินทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของพวกคาร์ให้หมดไปจากโลกแท้ๆ แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นสุนัขที่ื่องจนเอาแต่นั่งกระดิกหางอยู่

แต่ในร่างของตัวเอง”

นี่หรือสิ่งที่เจ้าอยากให้ข้าได้ยิน ยัยตัวร้าย...ความจริงที่พวกเราไม่เคยรู้มาก่อน แต่แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ข้าไม่ขออยู่ฟังสิ่งใดอีก ตอนนั้นข้ายังเกิดความรู้สึกขึ้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน หว่าก่อนที่จะกลับออกไปเสียงของคิซาน่าก็ดังขึ้นราวกับจะบอกให้ข้าอยู่ฟังต่อ

“มันยังไม่จบ หลังจากนั้นท่านก็ได้สร้างสิ่งที่ไม่ควรมีบนโลกขึ้นมา”

มหาเทพจ้องนางด้วยแวตาสงสัย แต่เพียงครู่เดียวก็ยิ้มเยาะเย้ย

“หมายถึงมังกรละสิ นั่นเป็นสิ่งที่ควรจะมีมาแต่แรกแล้ว ท่านเทพคิซาน่าเผ่าพันธุ์ที่มีไว้เพื่อกัดกินเผ่าพันธุ์อื่น สิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังและแข็งแกร่ง เปี่ยมไปด้วยปัญญา ไร้ผู้ต่อต้าน มีเพียงพลังอำนาจของเราเท่านั้นที่เป็นจุดอ่อนของพวกมัน เหมือนกับเจ้านายที่รู้วิธีจัดการกับสัตว์เลื้อยของตัวเอง”

“และสิ่งนั้นก็ย้อนมาทำลายพวกเราจนเกือบมลายสิ้น”

“โลกคือความผิดพลาด!” มหาเทพวาดดั่งลั่นจนทุกคนสะท้าน “แต่ข้าจะใช้ความผิดพลาดนั้นสร้างโอกาสใหม่...ถึงร่างเนื้อของโลกจะตายไปแล้ว แต่พลังของมันไม่เคยสิ้นสูญไปจากโลกใบนี้ มันราวกับเชื้อโรคที่แผ่กระจายเข้าไปในตัวคนอื่นทีละนิดๆ ในไม่ช้าเผ่าปีศาจที่เคยรักสงบจะกลายเป็นความบ้าคลั่ง ลูกใหม่ที่สาดซัดโลกใบนี้ และเมื่อถึงตอนนั้นพวกเราก็จะแสดงตัวกำจัดความเลวนั้นให้หมดไปต่อหน้าพวกคาร์ท์ เพียงเท่านี้พวกเราก็จะได้รับความเคารพยกย่องไปตลอดกาล”

นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายที่ข้าได้ยิน หลังจากนั้นข้าก็ไม่อยู่ในสภาพจะรับฟังอะไรเพิ่มอีก ไม่รู้สึกตัวด้วยซ้ำว่ากลับมายังโลกปีศาจตอนไหน จนกระทั่งคิซาน่าปรากฏตัวเบื้องหน้าข้า

“สิ่งที่มหาเทพพูดคือความจริงนั่นหรือ” ข้าถามออกไปแทนคำทักทาย

“เจ้าก็รู้กฎของพวกเราดี เฮอร์ส”

“แล้วสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่”

“อีก 1,572 ปีต่อจากนี้”

“แล้วถ้าข้าไม่ได้อยู่ที่นี้ล่ะ ถ้าข้าย้ายกลับขึ้นไปบนโลก แยกตัวออกห่างจากโลกิซะ”

“เปล่าประโยชน์ พลังของโลกกลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกใบนี้ไปแล้ว และอย่าลืมว่าเจ้ามีพันธสัญญากับดินแดนแห่งนี้อยู่ ทันททีที่เจ้าออกไปจากที่นี่ มหาเทพจะลบพวกเจ้าออกจากวัฏจักรทันที”

“ฉันจะให้ข้าทำยังไง ให้ข้าเป็นความชั่วร้ายเพื่อสร้างหน้าตาให้พวกเจ้า ฉันหรือ พวกข้าก็มีชีวิตและจิตใจนะ”

“ข้ารู้ เอร์ิส เพราะข้าเป็นคนสร้างสิ่งเหล่านั้นให้พวกเจ้าเอง ข้ามอบความรักให้พวกเจ้าเหมือนกับที่มอบมันให้เอลฟ์และมังกร ความรักคือจุดเริ่มต้นของความรู้สึกที่แตกแขนงออกไปไม่รู้จบ... และข้าก็จะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำลงไป”

“ออกไปจากดินแดนของข้าซะ ข้าไม่อยากเห็นหน้าเจ้าอีก”

ตอนนั้นข้าหมดเรี่ยวแรงจะคิดหรือเอ่ยคำพูดได้อีก แม้แต่คำขบไล่ไล่ส่งยังไร้เรี่ยวแรงและพลังจนไม่อาจขบไล่คิวซาน่าไปได้ แต่หากกลับขี้อย่างเคยและยื่นมือออกมาให้ข้า

“เอร์ิส ถึงเวลาที่เจ้าต้องเลือกแล้ว เจ้าจะเลือกอยู่ที่นี้ นั่งปลงชีวิตไปจนกว่าจะถึงเวลานั้น หรือว่าจะเลือกสร้างเส้นทางเดินของตัวเองขึ้นมาใหม่”

“เจ้าจะให้ข้าเชื่องฉันหรือ... นำข้า ลืมไปแล้วหรือว่าเจ้าก็คือเทพ ผู้ลิขิตความตายให้พวกข้าแต่แรกแล้ว”

“เจ้าลืม ต่อหน้าเจ้า ข้าคือยัยตัวร้ายมิใช่หรือ เอ้า... จับมือข้าสิ ข้าจะพาไปดูเส้นทางอีกสายที่ซ่อนอยู่ บางทีเจ้าอาจสร้างทางออกให้ตัวเองบนเส้นทางนั้นได้ก็ได้นะ”

นางเชิญข้าด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และเพราะน้ำเสียงที่ไม่ว่าใครก็ไม่อาจปฏิเสธได้แบบนี้ไงเล่า ในที่สุดข้าก็ยื่นมือออกไปสู่อนาคตหลังฉาก

แต่คราวนี้คิวซาน่าไม่ได้พาข้าไปที่แดนสวรรค์แล้ว แต่กลับพามายังต้นไม้แก่ต้นใหญ่ที่ถูกสร้างเป็นบ้านพักอยู่กลางป่า ภายในก็ดูเหมือนบ้านพักทั่วๆ ไปของมนุษย์ เพียงแต่ที่พื้นมีบางส่วนลงอักขระป้องกันเอาไว้ ซึ่งข้าคาดว่ามันน่าจะป้องกันการสอดรู้สอดเห็นของเทพคนอื่นๆ เป็นแน่

“ข้ามีใครบางคนที่จะแนะนำให้รู้จัก”

คิวซาน่าเปิดช่องทางลับที่พื้นออก และพาข้าลงไปยังห้องใต้ดินข้างล่างซึ่ง

กว้างใหญ่โอ่อ่ากว่าข้างบนหลายสิบเท่า ภายในไม่ได้ตกแต่งอะไรเลย แต่ก็เต็มไปด้วยข้าวของเยอะเยอะมากมาย มีทั้งเตาหลอมขนาดใหญ่หลายเตาเรียงไว้ที่ด้านหนึ่ง และก็มีเตาหลอมอันหนึ่งที่กำลังมีเปลวไฟลุกโชติช่วงอยู่ หน้าเตานั้นมีผู้ชายที่ดูเหมือนวัยยี่สิบกว่าๆ ใบหน้าหนึ่งขริม ดวงตาแหลมคมดุจดั่งเหยี่ยว คิ้วที่เรียวเล็กขมวดชนกันเหมือนคนคิดมาก ผมสีดำขอยสั้นยุ่งซี้ได้ซี้แต่เหมือนรังนก

“คราวนี้ข้าคงมาไม่สายใช่ไหมเทพผู้สร้าง” เทพคิวซาน่าเอ่ยปากทัก ทำให้ข้ารู้ว่าที่แท้ชายหนุ่มตรงหน้าก็คือเทพผู้สร้างนั่นเอง

“ข้าชินกับการใช้เวลาไปเรื่อยเปื่อยของท่านแล้วละ แต่เวลาอยู่กับสองคนแบบนี้เรียกข้าว่าฮามานเถอะ คิวซาน่า” เทพผู้สร้างเอ่ยอย่างนุ่มนวล

“ฮามาน นี่...เอริส”

ทันทีที่คิวซาน่าแนะนำ นัยน์ตาเหยี่ยวคู่นั้นก็จับจ้องมาที่ข้าทันที

“มองข้าแบบนี้ก็ผิดคาดละสินะ คิดว่าข้าต้องเป็นชายแก่หัวล้านใช่ไหมล่ะหะ! ข้าเพิ่งเป็นเทพได้ไม่กี่ปีนี่เอง เจ้ายังอาวุโสกว่าข้าด้วยซ้ำไป เอริส” เทพผู้สร้างพูดอย่างกับรู้ใจข้าเลยทีเดียว แต่ก็ไม่มี vẻไม่พอใจในน้ำเสียงของเขาแม้แต่น้อย

“ฮามาน เราเริ่มกันเลยดีกว่า” คิวซาน่าเอ่ยขึ้น ซึ่งเทพผู้สร้างก็พยักหน้ารับและเอื้อมมือมาที่โต๊ะไม้ตรงหน้า ดึงผ้าสีดำที่คลุมโต๊ะนั้นอยู่ออก

“นี่มัน!” ข้าตกใจกับสิ่งที่ได้เห็น เพราะมันคือคัสตราวุธนับสิบ และเพียงได้เห็นแวบเดียวก็รู้ว่ามันไม่ใช่อาวุธธรรมดา

“นี่คืออาวุธ ‘ซา’ เทพเจ้า” ฮามานบอก

“เอริส ข้าคิดว่าเจ้าต้องมีอาวุธคู่กายสักชิ้นนะ” คิวซาน่ากล่าวพลางยิ้มแยม ข้าเองก็สนใจอาวุธอยู่หลายอย่าง แต่ที่สะดุดตาที่สุดก็ลูกแก้วสีแดงสดที่ส่องประกายเด่นกว่าอาวุธอื่นๆ

“คาริเบีย เดอะคริมสัน อาวุธชิ้นแรกที่สร้างขึ้นมา ข้าไม่คิดว่ามันจะเหมาะกับท่านนะ”

ฮามานบอกข้าก่อนจะหันไปมองห่อผ้าสีขาวที่วางพิงไว้อยู่ข้างโต๊ะ และเพียงมองห่อผ้าชิ้นนี้คนเดียว ข้าก็รู้สึกถึงความผูกพันอย่างแปลกประหลาด ข้า

รู้ว่าของในห่อผ้านั้นคืออะไร

“ดูเหมือนว่านางจะพบมันแล้วนะ” คิวซาน่าหันไปพูดกับฮามาน

“อ้อ นั่นแหละที่เหมาะกับเจ้า คัสตราวุธแห่งความมืด จ้าวแห่งดาบปีศาจ...อัลเทมา” ฮามานบอกกับข้า ซึ่งพริบตาในห่อผ้าก็ฉีกขาดจนเหลือแต่ดาบเล่มใหญ่ยักษ์พุ่งตรงมาอยู่ในมือข้าราวกับสุนัขที่กำลังดีใจเมื่อได้เห็นเจ้าของ

“เอาละ มันถึงเวลาแล้ว ดาบนี้นจะเป็นของเจ้าไปตลอดกาล” ฮามานชี้มาที่ดาบอัลเทมา แล้วมันก็มีเปลวไฟสีแดงสดลุกโผล่ไปตามตัวดาบจนเกิดเป็นตัวอักษรขึ้นมา

เกิดจากความมืด เพื่อเจ้านายเพียงหนึ่งเดียว

“นี่จะให้ข้าจริง ๆ ี่นหรือ” ข้าถามอย่างไม่แน่ใจ

“ให้หรือ นั่นมันของของเจ้าแต่แรกอยู่แล้ว อย่ามามัวเสียเวลาอีกเลย ข้ายังมีอย่างอื่นให้เจ้าดูอีก”

ฮามานลุกขึ้นจากเก้าอี้และตรงไปยังห้องลับอีกห้องด้านใน ภายในห้องมีขนาดเล็กกว่า มีเพียงแท่นหินที่พื้นเรียบเอียงทำมุม 30 องศากับพื้น บนแท่นนั้นมีหนังสือ 3 เล่มวางอยู่

“เจ้าจะทำยังไงกับอนาคตของเจ้า เอริส” ฮามานถามข้าขณะยื่นจ้องมองหนังสือเหล่านั้น

“ข้าไม่รู้” ข้าตอบตามความจริง

“ข้ากำลังจะตาย” ฮามานเอ่ยขึ้นจนข้าปรับตัวแทบไม่ทัน

“หลังจากที่ข้านำอาวุธเทพลงสู่โลกมนุษย์ บ่วงโซ่ที่ถูกรสร้างขึ้นมาจะพังทลายลงทันที และมหาเทพก็คงไม่ปล่อยข้าไว้อีกต่อไป”

ฮามานหยิบไซส์น้ำตาลเข้ม มีเส้นเลือดปูดโปนออกมาจากกระเป๋ากางเกง

“โคคุณ เมล็ดพันธุ์รุ่นใหม่ นี่อาจเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ก็เป็นได้ ข้ามอบมันต่อให้ท่านละนะ คิวซาน่า” ฮามานบอกพลางส่งไปนั้นให้นาง

“สิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเราก็คือ...การขึ้น” ฮามานวกกลับไปชี้หนังสือและตบลงบนหนังสือเล่มที่อยู่ตรงกลาง “ข้าจะบันทึกอาวุธเทพของข้าทั้งหมดลงไป ในหนังสือเล่มนี้พร้อมกับวิธีใช้ และความรู้อันสมัยที่ข้ายังเป็นคาร์อยู่ แต่เพื่ออย่าเตือนมนุษย์ยุคหลังไม่ให้เดินทางผิดอีก ข้าจะบอกเล่าบาปทั้งปวงที่เคยเกิดขึ้น

หรือกำลังจะเกิดลงไป ข้าจะเรียกมันว่า คัมภีร์เลิควง กาลิเวอร์”

ฮามานพูดจบ หนังสือก็กางออกและพลิกหน้าไปได้เองอย่างรวดเร็ว หน้าที่ว่าแปลกก็มีตัวหนังสือและภาพปรากฏขึ้นมาเป็นภาษาของพวกเขาครั้งแรก

“ส่วนข้าจะบันทึกความจริงของโลกใบนี้ ต้นกำเนิดที่แท้จริงของสิ่งที่เรียกว่าเทพเจ้า รายชื่อเทพทั้งหมดรวมไปถึงหน้าที่และบทบาทของแต่ละคน แน่นนอน...มันมีวิธีเปิดประตูสวรรค์อยู่ด้วย ข้าจะเรียกมันว่า มหาคัมภีร์เทพอาร์ค” คิวซาน่าเดินมาที่หนังสือทางขวาและวางมือลงเหมือนกับที่ฮามานทำ แล้วหนังสือก็กางออกพร้อมกับเปล่งแสงสว่างวูบขึ้นมา ก่อนจะกลายเป็นหนังสือภาษาเทพ

“และเล่มนั้นมันเป็นของเจ้า เอริส เจ้าอยากจะบอกอะไรให้โลกได้รับรู้บ้างละ” ฮามานบอกข้าพลางชี้ไปที่หนังสือเล่มสุดท้าย

ข้าไม่สามารถตอบสนองออกมาได้ในทันที ข้ายืนจ้องหนังสือนั้นเป็นเวลา นับวันนับเดือน พลังคิดว่าจะต้องทำอะไรโดยมีเทพผู้สร้างกับคิวซาน่ายืนรออยู่ข้างหลังโดยไม่ปริปากพูดอะไรเลย

จนกระทั่งสิ่งหนึ่งปรากฏในความคิดของข้า แผนการร้ายที่จะตกลงหลังพวกเทพได้ หลังจากคิดทบทวนอยู่หลายตลบข้าจึงตัดสินใจก้าวไปยืนอยู่ตรงหน้าหนังสือเล่มสุดท้าย

“ทุกอย่างที่อยู่ในหนังสือนี้คือความจริง” ข้าเอ่ยขึ้นพลางกรีดข้อมือให้โลหิตสีดำไหลลงบนหนังสือที่กางออก “ข้าจะบันทึกประวัติของเผ่าปีศาจทั้งหมดเอาไว้ และยังมีวงจรรูปาทัวร์ของอิเวนอน ส่วนที่ลืมไม่ได้ก็คือความทรงจำของข้า ข้าจะเรียกหนังสือเล่มนี้ว่า คัมภีร์ลัศจรรย์จะเลียด เซอคานา”

เลือดของข้าที่ไหลอยู่บนหนังสือกลายเป็นตัวหนังสือขึ้นมา เมื่อเสร็จสิ้นหนังสือก็ปิดลง หน้าปกที่ว่างเปล่าก็ปรากฏห้วงทะเลกุดขึ้นมาพร้อมกับส่งเสียงกริ๊ดร้องประสานกับเสียงหัวเราะของข้า

นั่นคือก้าวแรกของแผนการ

ข้าจะไม่ยอมให้ทุกอย่างเป็นไปได้ที่เหล่าเทพต้องการ ข้าวางแผนไว้ตั้งแต่ตอนเอาไว้ แต่ก่อนอื่นข้าต้องมีดวงตาที่เห็นอนาคตได้ดูเดียวกับเทพ และอาวุธที่นอกเหนือจากดาบอัลเทม่า และด้วยความช่วยเหลืออย่างลับๆ ของเทพผู้สร้าง

และเทพคิวซาน่า ทำให้ข้าสร้างจิตตามารขึ้นมาได้สำเร็จ ร่างปีศาจกึ่งเครื่องจักรที่ทำนายอนาคตได้และมีอาวุธเทพที่ชื่อว่าสกาว่า เพี้ยติดตั้งไว้ด้วย

ด้วยคำแนะนำของฮามานที่ว่าถ้าเก็บจิตตามารไว้ที่โลกปีศาจเกรงว่า จะไม่พินมือเหล่าเทพไปได้ จึงใช้เทคโนโลยีของพวกคาร์ส่งจิตตามารขึ้นไปไว้ในที่ที่พวกเทพยื่นมือไปไม่ถึง แต่เพื่อความสะดวกในการทำงาน ข้าจึงได้สร้างร่างแยกของจิตตามารในรูปแบบกึ่งมนุษย์ แต่สามารถเชื่อมต่อความสามารถเข้ากับร่างต้นได้ เพราะถึงร่างแยกจะโดนเหล่าเทพทำลายไป ร่างต้นก็ยังคงอยู่ต่อไปได้

ขั้นตอนต่อไปก็คือการแสดงละครฉากใหญ่ ข้าหาทางสร้างความแตกแยกขึ้นในเผ่าปีศาจจนเกิดเป็นสงครามภายใน และใช้โอกาสนั้นผนึกกำลังรบที่สำคัญ โดยใช้ฉากสงครามบังหน้าเพื่อไม่ให้เผ่าเทพสงสัย

เดเมียน...องครักษ์คนสนิทของข้าก็ถูกขังเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ

สุดท้ายก็คือการบุกสวรรค์ ข้ารู้ว่ามันคือการฆ่าตัวตาย ปีศาจไม่อาจเอาชนะเทพได้ แต่ถ้าข้าไม่ตายตอนนั้น เผ่าปีศาจก็จะถูกจับตาดอย่างเข้มงวดและแผนการของข้าก็จะล้มเหลว และนั่นก็คือครั้งสุดท้ายที่ข้ามีลมหายใจในร่างของราชินีปีศาจ

ร่างที่ไร้ประโยชน์นั้นข้าละทิ้งมันได้อย่างไม่เสียดายเลย เพื่อสร้างร่างใหม่ที่มีทั้งพลังปีศาจและพลังของเทพอยู่ในตัวเอง ร่างที่สามารถต่อสู้กับเหล่าเทพได้อย่างสูสี และข้าได้มอบให้เป็นหน้าที่ของลูกน้องที่ซื่อสัตย์ที่สุดของข้า...ลูซิเฟอร์ และบัดนี้ก็คือเวลาที่ข้าจะกลับมาแก้ไขสิ่งผิดพลาดในอดีตแล้ว

“ว่าไงนะ! คัมภีร์ลึกลับจะเล็ดหายไป”

เสียงร้องของเมซิสดังกึกก้องในปราสาทใหม่ที่เพิ่งสร้างใหม่เสร็จ

“ไซ้” เพรินพยักหน้ารับ เธอเป็นคนดูแลหนังสือเล่มนั้นกับตัว แต่จู่ๆ มันก็หายไป

“ท่านคงไม่ได้ทำลายมันไปแล้วหรอคะ” ราชินีถามด้วยน้ำเสียงชวนหาเรื่อง

“สมอบกบ” เพรินถอนหายใจเหนื่อยหน่ายกับความไม่รู้ของราชินี คัมภีร์

ลัจจะเลือดนั้น ต่อให้เป็นเฟนราก็เผาไหม้ไม่ได้

“หมายความว่ายังไง?!” ราตรีจ้องเพรินด้วยสายตาดูน่าตกใจ

“เฮ้อๆ ไม่ใช่เวลามาทะเลาะกันนะ ตกกลางจะท่างัยงักันต่อดี เพริน ท่านใช้ตำราของท่านดูอนาคตได้ไหม” เมซิสกุมหัว

เพรินส่ายหน้าอย่างจนใจ

“ตอนนี้ข้ามองไม่เห็นอะไรเลย บางทีพลังตำราของข้าอาจหายไปแล้วก็ได้” เพรินตอบพลางลูบคาลูกแก้วที่เป็นลึดำสนิทในมือ

แล้วทั้งห้องก็เงียบกริบลง ไม่มีใครคิดหาทางแก้ไขได้เลย แม้แต่เรื่องพลังของเพรินหายไปก็ไม่มีคำตอบ

ช่วงเวลาที่กำลังใช้ความคิดกันอยู่นั้น บรรยากาศในห้องเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไอน้ำเย็นแผ่ปกคลุมห้องจนเป็นเกล็ดน้ำแข็งบางๆ ความรู้สึกหวาดกลัวถูกปลุกขึ้น เมซิสที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ถึงกับกระโดดตัวลอยลงมาคุกเข่ากับพื้น ส่วนเพรินก็ทำแบบเดียวกัน ราตรีที่ถูกความกลัวกลืนกินจนหมดแรงทรุดนั่งพับเพียบกับพื้นด้วยท่าทางงุนงง

“หึๆ กว่าจะรู้ตัวก็ต้องให้ข้าเข้ามาในห้องเสียก่อน ยังใช้ไม่ได้นะที่ปรึกษาเมซิส” เอริสเอ่ยขึ้นพร้อมกับปรากฏกายขึ้นตรงหน้า

“ท่านราชินี ข้า...เมซิสผิดไปแล้ว ไม่รู้ว่าท่านมาถึงจึงไม่ได้เตรียมการต้อนรับไว้เลย” เมซิสหมอบราบไปกับพื้น เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความกลัวจากกันนิ่งของหัวใจ

“ฮ่าๆ ไม่แปลกที่เจ้าไม่รู้ เมซิส ข้าไม่อยากให้มันเป็นเรื่องใหญ่โตเกินไปจริงๆ ข้าอยากจะรู้เหมือนกันว่าเวลาข้าไม่อยู่ทุกอย่างเป็นอย่างไง” เอริสก้าวขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์ “ลูกขึ้นเถอะ ข้าซีก็ยกจกั่มหน้าคุยกับพวกเจ้า”

เมซิสกับเพรินลุกพรวดและเงยหน้ามองเธอ มีเพียงราตรีที่เหมือนกับสติหลุดลอยไปแล้วยังนั่งตัวสั่นอยู่กับพื้น

“ราตรี ลูกสิ” เมซิสสั่งเบาๆ แต่หญิงสาวไม่ได้ยินอะไรแล้วทั้งนั้น

“ลูกสาวเจ้าไม่ได้เรื่องเลยนะ ปล่อยให้มันไว้แบบนั้นละ ตอนนี่ข้ามีหลายเรื่องที่ต้องจัดการก่อน” เอริสเปิดคัมภีร์ลัจจะเลือดไปเรื่อยๆ “ไม่ต้องสงสัยหรอก ข้าตั้งคาถาลับเอาไว้กับคัมภีร์ลัจจะเลือดเองว่าถ้าเกิดอันตรายขึ้นกับร่าง

เนื้อใหม่ของข้า ให้มันรีบไปปรากฏต่อหน้าข้า จริงๆ ข้าจะใช้เด็มาเป็นทาสในการปลุกข้าด้วยข้า ไม่คิดว่าจะมาเสียที่พวกมนุษย์เอาง่ายๆ แบบนั้น”

เอริสเอ่ยจบก็เหลือบมองเฟรินและยิ้มมุมปาก

“กำลังสับสนกับตัวเองอยู่ละสิ ธิดาตามารของข้า” เอริสยกมือขึ้น เฟรินเหมือนถูกมือใครบางคนกระชากให้ลอยขึ้นจนล้มลงบนตักของเอริส

“เงื่อนไขสำคัญในการใช้ตามารสองคู่นาคก็คือ เจ้าต้องไร้ความรู้สึก เพราะแบบนี้ข้าจึงขอให้เทพพิชาน่านำความรัก...ต้นกำเนิดของความรู้สึกต่างๆ ออกจากตัวเจ้าแต่แรก ไม่คิดว่าเวลาจะสร้างความรู้สึกนั้นให้เจ้าแทน...โอ้ๆ ดูลิเด็ยวนี้มีท่าทางแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน” เอริสเซยคางของเฟรินขึ้นพลาจจับจ้องท่าทางเอียงอายที่ไม่เคยเห็นมาก่อน “อย่าห่วงไปเลย ข้ามีของขวัญมอบให้เจ้า เพราะต่อไปนี่เจ้าจะต้องเป็นอาวุธของข้า”

เอริสพูดจบก็ลดมือจากคางของเฟรินลงมาที่คอ แสงสีดำพวยพุ่งออกมาเป็นเส้นรัดรอบคอของเฟรินก่อนจะกลายเป็นปลอกหนังสีดำ

“ได้โปรด...อย่าทำกับข้าแบบนี้ ท่านราชินี” เฟรินร้องขอความเมตตา แต่สายไปแล้ว พลังไอมารอันชั่วร้ายจากปลอกคอแผ่พุ่งเข้ามาในตัวของเธอจึงสร้างคามทรมาณและเจ็บปวดจนต้องส่งเสียงกรี๊ดร้องลั่นปราสาท

“เมซิส เจ้าเก็บร่างของลูซิเฟอร์ไว้ที่ไหน” เอริสปล่อยเฟรินให้ลงไปนอนกองกับพื้นอย่างไม่เหลียวแล

“ที่ห้องใต้ดินครับ” เมซิสตอบด้วยเสียงลั่นเครือ เพราะกลัวจะโดนแบบเดียวกับเฟริน

“นำทางข้าไป ถึงเวลาตอบแทนความจงรักภักดีของลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ของข้าแล้ว”

ลั่นเสียงลั่น เมซิสก็แทบจะวิ่งสี่เท้าไปยังประตูเพื่อนำทางอย่างรีบร้อน

“สภาพของโลกปีศาจเป็นยังไงบ้าง”

ระหว่างทางเอริสถาม แต่ด้วยสภาพที่เรียกได้ว่าแย่ที่สุดของโลกปีศาจทำให้เมซิสอึกอัก

“ข้าถาม ไม่ได้ยินหรือไง!” หญิงสาวตวาดอย่างกราดเกรี้ยวจนปราสาท

มารสันสะเทือน เมซิสตกใจกลัวจนหมอบลงกับพื้นอีกครั้ง

“ข้าขอภัยท่านราชินี แต่ตอนนี้ดินแดนของพวกเราเหลือเพียง 1 ใน 10 จากเดิมเท่านั้น ส่วนที่เหลือก็ถูกแบ่งแยกไปตามเผ่าปีศาจอื่นๆ ที่แยกตัวออกไป ครั้นท่าน” เมซิสบรรยายอย่างหวาดกลัว เมื่อพูดจบก็หลับตาแน่นเตรียมรับการลงโทษ

“จิ้งก็เหลือเพียงพวกที่รู้เรื่องข้าสินะ” เอริสไม่มีท่าทีโกรธเคือง เพียงพึมพำก่อนจะกระดิกนิ้วให้เมซิสลุกขึ้นและเดินนำทางต่อไป ก่อนจะเอ่ยถามต่อด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลขึ้น “กำลังในนครปีศาจละ เหลือเท่าไรกัน”

“แค่สองพันครับ เนื่องจากพวกเราส่วนใหญ่สูญเสียร่างเนื้อไปตอนสู้กับ เดดดรากอน ต้องใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะฟื้นกำลังรบได้เท่าเดิมครับ” เมซิสรีบตอบ

“ดีแล้ว ดีกว่าที่ข้าคิดไว้ หึๆ แผนการของข้าไปได้สวยกว่าที่คิดไว้ซะอีก”

คำพูดของเอริสสร้างความแปลกใจให้แก่เมซิสมาก เพราะนอกจากจะไม่โกรธแล้ว ยังดูเหมือนพอใจเป็นอย่างมากด้วยซ้ำ

“ที่นี้ละครับ ร่างของท่านลูซิเฟอร์ถูกเก็บรักษาไว้ที่นี่” เมซิสยืนอยู่หน้า ประตูสีแดงสดสูงกว่า 5 เมตร มีรูปสลักนูนเป็นโครงกระดูกนบลิบกดรัด พัวพันกันอยู่กึ่งกลางประตู

“เจ้าไประดมพวกที่เหลือ พอเข้าปลุกลูซิเฟอร์แล้วจะไปบีบลังก์ครองภพ เมื่อไปถึงหวังว่าจะได้เห็นพวกเจ้าอย่างพร้อมหน้าพร้อมตานะ”

เมซิสหายตัวไปทันที

“เออละ ที่นี้ก็ต้องทำสิ่งที่สัญญากับเจ้าไว้เมื่อตอนนั้นแล้ว”

เอริสเดินไปหน้าประตูโดยไม่ต้องยกมือขึ้นผลัก กระดุกบนประตูนั้น ขยับตัวเองด้วยท่าทางหวาดกลัวเมื่อเห็นเอริส และแยกตัวออกจากกันไปหลบอยู่ตรงด้านข้างของประตูแทน จนในที่สุดบานประตูก็เปิดออก ภายในห้องมีแท่งคริสตัล ข้างในมีแค่ร่างครึ่งบนของชายหนุ่มผมสีเขียวใบหน้าที่หนุ่มแน่น เอริสเดินไปรอบๆ แท่งคริสตัลนั้นก่อนจะแหมมือและใบหน้าเข้าไปใกล้ๆ

“ดูเหมือนผลึกที่เทพผู้สร้างทำให้จะเก็บรักษาร่างและวิญญาณของเจ้าไม่ให้สูญสลายไปได้นะ ลูซิเฟอร์” เอริสกล่าวอย่างดีใจ

“หึๆ ตามสัญญาที่ให้ไว้ว่าเมื่อใดที่ข้าคืนชีพขึ้นมา ข้าจะเป็นคนปลุก
 เจ้าเอง...ที่นั่นก็ล้มตาดันได้แล้ว ทาสผู้ภักดีของข้า...ล้มตาดันขึ้นมาเดี๋ยวนี้ลูซิเฟอร์!”
 เอร์ิสสั่งเสียงดัง

พร้อมกับการล้มตาดันขึ้นมาของลูซิเฟอร์ แท่งคริสตัลก็เกิดรอยร้าวจน
 แตกทลายลงมา

“ยินดีต้อนรับสู่ดินแดนของท่านอีกครั้ง ท่านเอร์ิส” เสียงที่หนักแน่น
 แต่ฟังสบายหูดังขึ้น และเมื่อเอร์ิสก้มลงมองก็เห็นลูซิเฟอร์กำลังคุกเข่าอยู่ตรง
 หน้า ส่วนของร่างกายที่แตกสลายไปเริ่มงอกออกมาเป็นเนื้อสีแดงอย่างรวดเร็ว
 ด้วยพลังโอมารของหญิงสาวแผ่กระจายไปทั่ว

“เจ้าทำได้ดีมาก ลูซิเฟอร์ ทุกอย่างเป็นไปตามแผน เจ้าอยากได้อะไรเป็น
 รางวัล บอกข้ามาได้เลย” หญิงสาวเตรียมมอบรางวัลให้แก่ลูกน้องที่ซื่อสัตย์
 ที่สุด

“ไม่มีสิ่งใดที่ข้าต้องการ ความปรารถนาของท่านก็คือความปรารถนาของข้า
 เจ้านาย” ลูซิเฟอร์ตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“ฮ่าๆ ดีมาก! สมแล้วที่เป็นลูกน้องที่ข้าไว้ใจที่สุด ลูกขึ้นมาลูซิเฟอร์
 ถึงเวลาที่พวกเรารอดอยแล้ว”

แล้วทั้งคู่ก็หายตัวไปจากห้อง ก่อนจะปรากฏตัวที่บัลลังก์ซึ่งอยู่หน้า
 ปราสาทซึ่งเป็นแท่นสูงขึ้นไป บนยอดมีบัลลังก์อันสง่างามและน่ากลัวตั้งอยู่

“ข้ามาถึงจุดนี้แล้ว ไม่มีการถอยกลับอีก คอยดูเถิดเจ้าพวกเทพ คอยดู
 ความแค้นของโลกใบนี้ให้ดี” เอร์ิสคิดขณะนั่งลงบนบัลลังก์ โดยมีลูซิเฟอร์ยืน
 ทางขวาและเฟรินอยู่ทางซ้าย ส่วนเบื้องล่างหน้าบัลลังก์ก็คือกองทัพปีศาจที่ยิ่ง
 ใหญ่และเกรียงไกรไม่แพ้ในอดีตเข้าแถวกันอย่างเป็นระเบียบ

“ฮึๆ อีกหนึ่งปี...” เอร์ิสหัวเราะเบาๆ ก่อนจะตะโกนออกมา “อีกหนึ่งปีข้า
 จะรวบรวมแผ่นดินโลกปีศาจให้กลับมารวมกันเหมือนเดิม และเมื่อถึงตอนนั้น
 ก็จะหมดยุคของเหล่าเทพ ข้า...เอร์ิส! จะเปิดประตูสู่ยุคที่พวกเราชาวปีศาจจะ
 เป็นใหญ่แทน ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นของพวกเรา!”

เสียงของเอร์ิสดังไปทั่วแดนปีศาจสร้างความฮึกเหิม ปีศาจทุกตนตะโกน
 รับกลับมาจนแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น

“ใช่แล้ว! ทุกอย่างต้องเป็นของเรา!”

เอริสยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นภาพกองทัพปีศาจของตนเองกำลังโห่ร้องอย่างบ้าคลั่ง ทว่าส่วนลึกในใจกลับไม่รู้สึกรักดีใจเหมือนที่กำลังแสดงออกมา...ถึงแผนการกำลังดำเนินไปด้วยดี แต่กลับมีสิ่งหนึ่งขาดหายไป

สิ่งนั้นคืออะไร?

แม้แต่หญิงสาวเองก็ยังไม่รู้ แต่ตอนนี้ไม่ว่าอะไรก็ไม่สามารถหยุดเธอไม่ให้เปิดประตูสู่ยุคโลกาวินาศได้อีกต่อไปแล้ว

“เอริสกลับมาแล้ว กลับมาพร้อมกับความแค้นที่ฝังแน่นอยู่เต็มอก”

มหาเทพกล่าวขึ้นลอยๆ โดยมีเทพคิวซาน่ากับเทพสงครามไวเวิร์นนั่งอยู่ด้วย

“ไม่เห็นยากเลยนี่ ให้ข้าลงไปทำลายพวกมันให้ตอนนี้เลยดีไหม” ไวเวิร์นลุกขึ้นด้วยท่าทางดีใจ แต่มหาเทพยกมือห้ามเอาไว้

“ทำแบบนั้นไม่ได้” มหาเทพกล่าว พร้อมกับเสียงหัวเราะของเทพคิวซาน่า

“ทำไม” ไวเวิร์นร้องถาม

“ให้ท่านเทพคิวซาน่าเป็นคนบอกจะดีกว่านะ เพราะเธอก็มีส่วนรู้เห็นในเรื่องนี้ด้วย” มหาเทพบ้วนน้ำไปทางเทพคิวซาน่า

“ตายจริง กล่าวหาข้าแบบนี้ไม่ได้นะท่านมหาเทพ ข้าไม่รู้เรื่องด้วยเลย” เทพคิวซาน่ากล่าวด้วยความจริง ถึงเธอจะเป็นคนบอกไปบ้างสิ่งบางอย่างแก่เอริสอย่างลับๆ ก็ตาม แต่ก็พูดว่าเป็นฝีมือของเธออย่างเต็มปากไม่ได้

“เอาเถอะ ที่ข้าอยากรู้คือ ทำไมข้าถึงไปสู้กับเอริสไม่ได้”

“เหตุผลเดียวกับที่ท่านสู้กับข้าไม่ได้ ท่านเทพสงคราม” เทพคิวซาน่าบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“หรือว่า!” ไวเวิร์นกระแทกตัวลงนั่ง นัยน์ตาลูกวาว

“ใช่แล้ว บ่วงโซ่แห่งชีวิตโยงละท่าน ตอนนี้เอริสก้าวข้ามบ่วงโซ่นั้นจนอยู่ในระดับเดียวกับพวกเราแล้วด้วยเลือดเทพครึ่งหนึ่งในตัวของเธอ เท่ากับเธอไม่ได้อยู่ในกฎอีกแล้ว พลังที่ใช้ควบคุมหรือลบพวกเธอออกไปก็จะมีผลอีก” เทพคิวซาน่าอธิบาย

“นั่นยังไม่รวมกับดักที่เอริสวางไว้ล่อพวกเราด้วย” มหาเทพกล่าวเสริม

“ใช่ กับดักที่แสนหอมหวานเชิญชวนพวกเราลงไปสู่ความตาย ท่านก็รู้นี้ ไวเวิร์น ถ้ามีเทพองค์ใดองค์หนึ่งดับสูญที่แดนปีศาจ จะเกิดผลตามมาอย่างไร เลือดและเนื้อของพวกเราสามารถทำให้พวกปีศาจแข็งแกร่งขึ้นพร้อมกับมีอำนาจ เทียบเคียงเทพ วิญญาณของเราจะไม่ดับสูญไป แต่จะถูกนำไปจุติใหม่ในร่างปีศาจ กลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกปีศาจทันที นี่แหละทำไมเราจึงไม่สามารถลงไปที่โลกปีศาจตอนนี้ได้” เทพคิวซาน่าพูดจบก็หัวเราะ

“ท่านข้ามแผนการแตกแยกของเผ่าปีศาจไปนะ” มหาเทพเตือนเบาๆ

“อ้อ จริงสิ เรื่องที่ว่าทำไมเอริสถึงไม่บอกเรื่องการคืนชีพของเธอให้เผ่าปีศาจทั้งหมดรู้ ก็เพื่อป้องกันสายตาสอดส่องของพวกเรา เธอใช้เพียงผู้จงรักภักดีกลุ่มหนึ่งดำเนินแผนการ โดยให้พวกเผ่าปีศาจที่เหลือสู้รบกันเอง นั่นก็เพื่อให้พวกเราประมาทและเลิกสนใจพวกมัน โดยหารู้ไม่ว่าเอริสตั้งใจให้เผ่าปีศาจแตกแยก จงใจให้สู้กันเอง เพื่ออะไรนะหรือ ก็เพื่อความแข็งแกร่งที่เพิ่มขึ้นไงละ ยิ่งสู้กันก็ยิ่งแกร่ง ความเกลียดชังที่เพาะบ่มเป็นเวลานานแปรเปลี่ยนเป็นพลังพอเธอกลับมา ก็แทบไม่ต้องทำอะไรเลย ทุกอย่างก็เตรียมพร้อมให้เธอบุกสวรรค์แล้ว เพียงแค่รวบรวมปีศาจที่แข็งแกร่งเหล่านั้นกลับมาอยู่ในอุ้งมืออีกครั้ง” เทพคิวซาน่าอธิบายจนจบก็ยิ้มอย่างพอกพอกใจ

“ร้ายกาจจริงๆ!” ไวเวิร์นหุบโตะดั่งบัง ไม่ใช้ด้วยความโกรธ แต่ด้วยความดีใจที่กำลังจะมีคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งคู่ควรกำเนิดขึ้นมาแล้ว

“หมากของท่านตาเน่เดินได้เหนือความคาดหมายของข้าจริงๆ ท่านเทพคิวซาน่า แต่ข้าว่าท่านคงไม่ใช่มันในการรุกรานข้าหรอกนะ นี่ท่านยังมีเรือหรือม้าแอบซ่อนไว้คอยพลิกกระดานอยู่อีกใช้ไหมล่ะ” มหาเทพจ้องหน้าคิวซาน่าอย่างจับผิด

“ฉลาดสมกับเป็นท่านจริงๆ แต่ข้าเองก็ไม่ว่าหรอกว่าหมากกระดานนี้จะจบลงตรงไหน บางทีเบี้ยที่ทุกคนทอดทิ้งอาจเป็นตัวแปรที่คาดไม่ถึงก็ได้”

เทพคิวซาน่ากล่าวพลางมองลงไปในครอบแก้วบนโตะซึ่งกำลังฉายภาพของชายหนุ่มที่ถูกมัดติดกับเตียงคนไข้ในตึกแห่งหนึ่ง

“พวกแกว้ยังไงนะ!”

ซินฮะตวาดดั่งลั่นห้องประชุมซึ่งมีคณะแพทย์หลายสิบคนนั่งอยู่ด้วย

“พวกเราตรวจสอบอย่างละเอียดแล้วครับท่าน แต่ไม่พบสิ่งที่ท่านว่าเลย เด็กคนนั้นมีร่างกายเหมือนกับคนธรรมดา แถมซ้ำร้ายกำลังป่วยด้วยเนื้อร้ายที่เกิดขึ้นจากกัมมันตภาพรังสีด้วยครับ”

“ไม่จริง!” ซินฮะร้องลั่นพลางเหวี่ยงโต๊ะกลางห้องทะลุหน้าต่างออกไป

“พวกนี้ไม่ได้โกหกหรอกครับท่านซินฮะ ผมเห็นเจ้าเซโรถูกยักษ์ลูกครึ่งปีศาจนั้นทำร้ายจนคอร์ที่อยู่ในตัวทะลุออกมาและสลายไปหมดแล้ว” ซิลินที่ยืนอยู่ข้างหลังเอ่ยขึ้น

“ฉันหมดทุกสิ่งทุกอย่างไปกับการบุกเกรแฮมแล้วนะ! แต่กลับได้มาแค่ผู้ใช้พลังจิตธรรมดาที่กำลังจะตายนั่นแหละ!” ซินฮะหันกลับไปทวาดซิลิน

แม้การบุกเกรแฮมของซินฮะจะจบลงด้วยชัยชนะ แต่กลับไม่ได้อะไรมาเลย ทุกอย่างกลายเป็นหินตามคำสาปที่วินัสเป็นคนทำ สิ่งที่ซินฮะสูญเสียไปกลับมากมายเหมือนกับเงินเดิมพันที่ถูกกินจนเรียบ ไม่ว่าจะเป็ยานบินที่ท่วมทุนสร้างจนแทบหมดตัว หรือกองทัพไบโอนอยล์ หน่วยบัก ซีรีส์ ฟู่นยนต์รบติดอาวุธ ไม่เว้นแม้แต่นายนี้โอนอยล์ ทุกอย่างถูกทิ้งให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของเกรแฮมไปแล้ว

“รักษามันให้หาย” ซินฮะพยายามสงบสติอารมณ์ก่อนจะลั่น

“ว่าไงนะครับ” ซิลินถามอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเอง

“รักษามันให้หาย ถึงมันจะไม่ใช่ออลดูลแล้วก็ตาม แต่อย่างน้อยมันก็เป็นผู้ใช้พลังจิต”

ซินฮะสั่งจบพวกคณะแพทย์ก็รีบออกจากห้องไปทันที เหลือแต่ซิลิน

“หลังจากที่รักษามันหายแล้ว แก่ต้องล้างสมองมันมาเป็นลูกน้องข้า”

ซินฮะหันกลับมาสั่งซิลินที่รับคำแบบไม่เต็มใจ “แต่ถ้าแกทำให้มันฮึดสู้ขึ้นมาได้อีกครั้งก็ดี”

ซินฮะเดินผ่านซิลินพลางเอ่ยกับตัวเองเบาๆ

“ว่าอะไรนะครับ”

“เปล่า ไม่มีอะไร แก่ออกไปได้แล้ว” ซินฮะยกมือไล่ พลางเหม่อมอง

แสงไฟระยิบระยับในตัวเมืองเบื้องล่าง

“ซี! ข้าไม่ยอมรับหรือกันว่าแพ้ เจ้าหนู”

ซินฮะไม่สบอวามณ์เพราะความภูมิใจในร่างโลกิฏุกเซโรทำลายจนไม่เหลือชิ้นดี ความพ่ายแพ้ที่เกิดขึ้นเป็นรอยแผลในใจที่จะติดตัวเขาตลอดไป

“เซโร...”

เสียงเรียกของใครบางคนดังก้องอยู่ในหัวของเซโรท่ามกลางความมืดมิด

“เซโร เจ้ายังเหลือความหวังใดไว้อีกไหม”

เสียงนั้นดังขึ้นเรื่อยๆ แต่เซโรก็ไม่อยากสนใจอะไรอีกต่อไป เขาดึงความคิดทั้งหมดไปยังโลกจินตนาการที่มีมายาอยู่ด้วย

“ฟังข้าสิโว้ย ไอ้เด็กเวร!”

ภาพจินตนาการพังทลายลง

“ไม่!”

เซโรตกใจที่โลกของเขา กำลังจะหายไป แล้วจู่ๆ ใครบางคนก็กระชากเส้นจากด้านหลังจนหางหลังลงกับพื้น ก่อนที่ทุกอย่างรอบตัวจะเปลี่ยนเป็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

“เฮ้ ที่นี่มีสติพอจะจำข้าได้แล้วหรือยัง” เจ้าของเสียงนั้นตวาดจนเซโรต้องเงยหน้าขึ้นมองด้วยความโมโห แต่พอเห็นหน้าชายหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้า ความรู้สึกนั้นก็หายไปทันที

“ไทรโร!” เซโรร้องออกมาด้วยความตกใจ

“เออ! ข้าเอง ข้ากลับมาแล้วเซโร”

ไทรโรยืนยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์เหมือนเดิม หลังจากที่อยู่สูญเสียดวงวิญญาณไปจนต้องจำศีลอยู่พักใหญ่ ได้แต่แบ่งความทรงจำบางส่วนออกมาช่วยเซโรอยู่พักหนึ่ง แต่ตอนนี้พลังของไทรโรกลับคืนมาแล้ว พร้อมกับโลกแห่งจิตใจที่ถูกสร้างขึ้นใหม่

“นายกลับมาช้าไปแล้ว มาตายไปแล้ว” เซโรบอกอย่างเร็วรีวยแรง

“ก็แกมันไร้ความสามารถเองนี่หว่า ถึงปกป้องคนที่รักเอาไว้ไม่ได้สักคน”

ไทรโรดำอย่างใจดำ ทำให้เซโรโกรธจนลุกขึ้นมากระชากคอเสื้อ

“แล้วถ้าเป็นนายล่ะ ถ้าเป็นนายจะช่วยมายไ้ได้ไหม!” เซโรตะคอกถาม

“ไม่ได้” ไทโรตอบพลางจิกยิ้มกว้าง “ต่อให้เป็นข้าก็คงไม่มีปัญญาไปสู้กับ

นางพญาแห่งโลกมีตอย่างเอริสได้หรอก”

“ถ้าแบบนั้นแกก็อย่าพูดอะไรอีกเลย!” เซโรฟลักรอกไทโร

“ไม่พูดก็ได้ ั้งข้าจะถามแทน แกยังเหลือความหวังได้อีกไหมเซโร”

เสียงของไทโรฟังดูเต็มเกรียมและคุกคามจนเซโรระงับไปทั้งตัว เพราะนี่คือคำถามที่ตัดสินว่าร่างนี้จะตกเป็นของใคร

เซโรนั่งหันหลังให้ ไม่เอ่ยตอบนอกจากส่ายหน้า

“แคงคิดว่าทุกอย่างในชีวิตได้ตายไปพร้อมกับมายาแล้วสินะ ั้งข้าก็ขอร่างแกเลยละกัน” ไทโรพูดจบก็สร้างดาบเล่มหนึ่งไว้ในมือพลางก้าวเข้าหาเซโร “แกไปอยู่โลกวิญญูณกับหญิงที่แกรักเถอะ”

ไทโรเสแสร้งยิ้มและแหงดาบใส่กลางหลังของเซโร ทว่าอีกฝ่ายกลับพลิกตัวอย่างรวดเร็ว ใช้มือจับคมดาบเอาไว้แน่น ดวงตาของทั้งคู่ประสานกันจนต่างรู้ความในใจของอีกฝ่าย

“ยังไม่ใช่ตอนนี้” เซโรกล่าวพลางปล่อยมือจากดาบของไทโร

“ฮ่าๆๆ คิดจะสู้กับเอริสอีกหรือไง”

เซโรพยักหน้ารับทันที

“จะเอาอะไรไปสู้...หือ? แกในตอนนี้ะเพราะบางราวกับแก้ว แค่เอริสใช้นิ้วเดียวแกก็แตกสลายแล้ว” ไทโรใช้นิ้วจิ้มหน้าอกของเซโร

“นั่นไม่ใช่ปัญหา ฉันขอแค่ได้สู้กับเอริสอีกครั้งก็พอ แพ้ชนะฉันไม่สนใจ ถ้านายอยากได้ร่างกายของฉันก็เป็นปัญหาของนายแล้วว่าจะทำยังไงไม่ให้งานนี้แตกสลายอย่างที่นายว่า”

เซโรจ้องตาไทโรเหม็ง แสดงถึงความแค้นที่ลุกโชนซึ่งเป็นแรงผลักดันให้มีชีวิตอยู่ต่อไป

“ซิ! พูดจาเอาแต่ใจไม่เปลี่ยนเลยแกนี่” ไทโรสลายดาบในมือ “แต่ก็น่าสนุกไม่เบา เอริส...นางพญาปีศาจนั้นหรือคราวนี้ ฮ่าๆๆ...ลุกขึ้นมาไอ้เด็กแวร แกจะต้องแกร่งกว่านี้ถ้าอยากยืนอยู่ต่อหน้าพญามารได้เกินสามวินาที”

ไทโรยื่นมือให้ เซโรยื่นมือไปจับไว้ทันที

และแล้วการฝึกฝนภายในโลกแห่งจิตใจของเซโรก็เริ่มต้นขึ้น ระหว่างนั้น
ไม่มีใครรู้เลยว่าที่ปลายเตียงซึ่งเซโรนอนอยู่ เทพคิวนาน่าปรากฏตัวขึ้น

“เจ้ามาถูกทางแล้ว เบี้ยตัวน้อยของข้า จงเปลี่ยนตัวเองเป็นโคนเพื่อถาง
ทางเดินของตัวเองเถอะ ในโลกแห่งจิตใจที่ดวงตาของสวรรค์มีอาจส่องถึง จง
ใช้สถานที่นั้นสร้างปาฏิหาริย์ขึ้นมา... น่าเสียดายที่ข้าไม่อาจยื่นมือเข้าช่วยเหลือ
อะไรได้ แต่ข้าจะขอมอบคำอวยพรจากเทพให้แก่เจ้า ขอให้โชคจงอยู่กับเจ้า”

สิ้นเสียงของเทพคิวนาน่า ประตูห้องก็เปิดออก หมอในชุดผ้าตัดกลุ่ม
หนึ่งเข้ามาพาตัวเซโรออกไป

หกเดือนต่อมา

“เฮ้...อิงโฮ เกิดคิดว่าพวกนี้จับเรามาทำไมกันหรือ”

เด็กหนุ่มอายุสิบห้าสิบหกโกนศีรษะเหมือนกับพวกนักบวชเอยถามเพื่อน
อีกคนที่อยู่ข้างๆ ซึ่งถูกมัดมือทั้งสองข้างและนั่งอยู่บนโซฟาในห้องทำงานที่กว้าง
หรรหราวด้วยกัน

“นอกจากเชิญมากินอาหารแล้ว ยังมีอย่างอื่นอีกหรือ”

“แล้วใครที่ไหนเขาจะเชิญนักบวชอย่างเรามากินอาหารโดยมัดมือไว้แบบนี้
ล่ะ”

“ธรรมเนียมของคนที่นี่ละมั้ง”

“นายไม่คิดหรือว่าแบบนี้พวกเราเหมือนหมูที่ถูกผูกขาเตรียมโยนลงหม้อ
ซุป”

“จริงของนาย...โลคา ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยผมด้วย” อิงโฮร้องสุดเสียง

“เฮ้บ้า! แล้วไม่ร้องตั้งแต่อยู่ข้างนอกเล่า” โลคาบ่นก่อนจะนั่งกุมขมับกับ
ความปัญญาอ่อนของเพื่อน

“ฮ่าๆๆ” เสียงหัวเราะของชินสะดังขึ้นขณะเจ้าตัวเปิดประตูห้องเข้ามา
“อย่าตะโกนให้เสียแรงเลย ที่นี้แหละนอกจากเป็นห้องเก็บเสียงแล้ว คนทั้งตึกนี้
ก็คนของฉันทั้งหมด อ๊ะ! ขอโทษที่ทำให้ตกใจ ฉันชื่อชินสะ เป็นเจ้าของบริษัท
อาคินนาติน ยินดีที่ได้รู้จัก...หงส์สวรรค์...โลคา กับบัณฑิตแย้มฟ้า...อิงโฮ”

ชินสะจ้องมองทั้งคู่ด้วยแววตาจุกหมาป่า ก่อนจะก้มลงตัดเชือกที่มัดมือ

ทั้งสองออก

“รู้จักฉายาของพวกเราด้วย แสดงว่าก็เป็นพวกอยากครองโลกอีกแล้วสิเนี่ย”

โลคาเอ่ยด้วยท่าทางแข็งๆ เขาเป็นเด็กหนุ่มที่มีหน้าตาหล่อเหลา ดวงตาคม จมูกเป็นสัน ท่าทางสง่าและเฉลียวฉลาด ต่างจากเพื่อนอีกคนที่ชื่ออิงโฮซึ่งมีหน้าตาธรรมดาๆ ไม่มีเอกลักษณ์อะไรนอกจากแววตาที่เหม่อลอยและท่าทางไม่ค่อยเต็มบาท

“แหม...ถ้ารู้จักดี จะได้ง่ายขึ้น” ซินชะร้องอย่างเขินๆ แต่สายตาก็ยังจับจ้องอยู่ที่เด็กทั้งสอง

“ตำนานที่ว่า...ใครได้ครองหงส์สวรรค์และเป็นเจ้าชีวิตบัณฑิตเยี่ยฟ้า จะกลายเป็นผู้อยู่เหนือโลกครองแผ่นดินแต่เพียงผู้เดียว...นั่นมันโกหกทั้งเพ” โลคาสายหน้าราวกับจะบอกว่าตำนานบ้าอะไรจะให้เด็กอายุแค่สิบห้ามีส่วนในการครองโลก

“ตำนานมันโกหก หรือพวกเธอโกหก เดียวก็รู้กัน” ซินชะนึกยิ้มกว้าง พลังหยิบป็นขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ ทำเอาโลคาหน้าเปลี่ยนสีทันที

“ฉันจะถาม พวกเธอมีหน้าที่ตอบ ถ้าคำตอบของพวกเธอทำให้ฉันเชื่อว่าตำนานเป็นจริงไม่ได้ ก็เท่ากับว่าพวกเธอเป็นแค่เด็กธรรมดาที่ไม่มีค่าสำหรับฉัน และฉันก็ไม่เห็นว่าถ้าจะยิงเด็กธรรมดาสองคนตายไปกับมือจะเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตอะไร” ซินชะพูดด้วยน้ำเสียงเฉยชาแสดงถึงความเลียดเย็น

“อิงโฮ เอายังไงดี” โลคาหันมากระซิบถามเพื่อน

“นี่นาย...ถ้าฉันตอบได้ นายจะให้ฉันกินอะไรหรือเปล่า” อิงโฮถามอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ฮ่าๆๆ ถ้าตอบได้นะ อยากกินอะไร อยากทำอะไรก็บอกมาได้เลย” ซินชะหัวเราะเสียงดังอย่างรู้สึกสนุก ก่อนจะคลี่ม้วนกระดาษลงบนโต๊ะซึ่งมันคือแผนที่โลก

“ไหนลองบอกมาสิ ตอนนี่ใครมีภาษีในการครองโลกมากที่สุด” ซินชะถามพลังนั่งกอดคอรอฟังอย่างใจเย็น

โลกากับอิงโฮสบตากันครู่หนึ่ง ก่อนที่โลกจะเป็นคนหันมาตอบ

“ไม่มี”

“ทำไม”

“เริ่มจากทางเหนือก่อนละกัน ซึ่งตอนนั้นเขตทางเหนือทั้งหมดของทวีป ตะวันตกรวมตัวกันแล้ว โดยมีนอร์ทแลนด์เป็นศูนย์กลาง ความเข้มแข็งไม่ว่า ด้านใดๆ ก็ยากจะหาใครเทียมเท่า และล่าสุดก็ได้บ็อกการ์ดมาเข้าร่วมด้วย ตอนนั้นจึงกลายเป็นอาณาจักรเขตการปกครองเหนือที่ยิ่งใหญ่...ที่มีจุดอ่อนใหญ่ ยิ่งพอๆ กัน” โลกาลดเสียงลงจนชินฮะยีนหันหน้าเข้ามาฟังใกล้ๆ อย่างสนอกสนใจ

“จุดอ่อนอะไร” ชินฮะยีนถามต่อ

“ขาดผู้นำที่แท้จริง และระบบการปกครองกระจายกระจาย จริงที่ว่าเรื่อง จำนวนไม่มีใครเทียบได้ แต่ถ้ามองลึกลงไปจะพบสิ่งที่ขัดแย้งอยู่เต็มไปหมด อารูกันแห่งบ็อกการ์ดกับชินแห่งนอร์ทแลนด์ขัดแย้งกันทางการเมือง ไม่ยอมรับ อีกฝ่ายในการเป็นผู้นำจึงอยู่ในลักษณะคานอำนาจกัน และความสัมพันธ์ ของทั้งคู่ก็มีเพียงสายใยบางๆ เพียงเส้นเดียวเท่านั้นที่เชื่อมถึงกันได้ นั่นก็คือ องค์กรหญิงมีอา ซึ่งนี่ก็คือจุดอ่อนอย่างหนึ่งของ North Line Kingdom

“ต่อมาก็คือกองกำลังที่ได้รับการฝึกมาต่างกัน นอกจากแต่ละประเทศจะใช้คำสั่งรวมถึงกลยุทธ์ในการรบต่างกันแล้ว ยังมีอาวุธยุทธโธปกรณ์ที่ไม่เหมาะสม กับอีกฝ่าย ถ้าเกิดการรบกันครั้งใหญ่ย่อมเกิดความล่าช้าในการจัดทัพ ไม่แน่ อาจลามไปถึงการทะเลาะเบาะแว้งภายในจนแตกคอกันเอง อาณาจักรที่ยิ่งใหญ่นี้เปราะบางกว่าที่เห็นภายนอกนัก”

โลกาพูดไปเรื่อยๆ ทำทางที่เหมือนกับยืนอยู่กลางสมรภูมิรบ สามารถ วิเคราะห์ แยกแยะและคำนวณสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมดราวกับรู้ล่วงหน้า ทำเอา ชินฮะยีนถึงกับตะลึงนั่งฟังตาค้าง

“ต่อมาก็ภาคกลางที่ถูกหั่นครึ่ง แบ่งออกเป็นภาคกลางส่วนตะวันตกและ ภาคกลางส่วนตะวันออก” โลกาเลื่อนนิ้วลงมาถึงสัญลักษณ์ของประเทศหนึ่งซึ่งเป็นรูปหัวกะโหลกเหล็กคาบดอกกุหลาบสีดำ

“เริ่มที่ภาคกลางตะวันตก...อาณาจักรแห่งเลือด สถานที่ที่มีเลือดมากกว่า น้ำที่ใช้ดื่มกิน สถานที่ที่มีกองซำคพมากกว่าถนนหนทาง สถานที่ที่มีเสียงกรีด ร้องแทนเสียงเพลงขับขาน แผ่นดินที่ถูกเรียกขานว่าจักรวรรดิที่สกาล เป็น

ประเทศที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่ที่สุดซึ่งกินบริเวณทั้งหมดของภาคกลางตะวันตก ภายใต้การปกครองของผู้นำที่มากด้วยความสามารถและเสน่ห์การหญิงผู้ขึ้นชื่อว่ามีสติปัญญาเหนือล้ำเทียบเท่าหงส์สวรรค์คนนี้

โลคาลากนี้เข้ามาทางด้านซ้าย แต่ชินชะร้องท้วงไว้ก่อน

“เดี๋ยวลี ยังไม่ได้บอกจุดอ่อนของพวกกัสคาลเลยทำไมถึงไม่มีทางได้เป็นผู้ปกครองโลก”

“นึกว่าท่านรู้แล้ว สาเหตุที่กัสคาลไม่มีทางได้เป็นผู้ปกครองโลกมีสองอย่างก็คือ โชคและชะตา”

“โชคมาเกี่ยวอะไรด้วย” ชินชะสงสัย

“เกี่ยวสิ เกี่ยวมากด้วย ลองดูที่ตั้งของกัสคาลให้ดีๆ”

พอโลคาเอ่ยจบ ชินชะก็ก้มหน้าจจนแทบจะติดแผ่นที่

“เข้าใจละ แบบนี้เอง”

หลังจากเพ่งมองอยู่ครู่หนึ่ง ชินชะก็กลับมานั่งตัวตรงตามเดิมพลงมองโลกาด้วยสายตาพิศวงในความสามารถที่มองทะลุจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ได้อย่างหมดจด

“ทางเหนือติดกับบ็อกการ์ด ทางใต้ก็มีอาคาลัมเป็นเส้นพรมแดน เส้นแบ่งภาคกลางก็ดันมีพวกประเทศใหญ่ๆ ที่แข็งแกร่งขวางทางสู่ภาคกลางตะวันออกด้วย” ชินชะพูดออกมา ซึ่งโลกาก็พยักหน้ารับ

“กัสคาลดวงไม่ดีที่มีชัยภูมิอยู่ตรงนี้ ถ้าเกิดเป็นที่อาณาจักรเหนือละก็ปานนี้ทวีปตะวันตกคงตกเป็นของกัสคาลหมดแล้ว” โลคาล่าว

“แล้วชะตาละ มันเกี่ยวอะไรด้วย”

“เกี่ยว เพราะว่าผู้นำของกัสคาลไม่ได้มีชะตาเกิดมาเพื่อเป็นผู้ปกครองความสามารถในการเป็นผู้นำของเขามีเพียงเท่าที่มีอยู่ตอนนี้ ดูได้จากการที่ไม่สามารถบดขยี้อาคาลัมได้ การจะเป็นผู้ปกครองโลกต้องมีความยิ่งใหญ่ที่นับถือมากกว่าการใช้กำลังบังคับ...ถ้าไม่สงสัยอะไรแล้ว จะเข้าไปภาคกลางตะวันออกละนะ” โลคาไม่รอชินชะตอบ ก็เลื่อนนิ้วไปที่กลุ่มสัญลักษณ์ที่กระจัดกระจายกันเต็มแผนที่

“รวงผึ้งงานที่ใหญ่ที่สุดในโลก กลุ่มเซตการค้ำแกรนด์ยาร์ด หรือที่เรียก

ว่ากัน G-Tec เป็นกลุ่มประเทศที่เจริญรุ่งเรือง มีการค้าขายเสรี ถึงไม่เป็นพันธมิตรกันอย่างเปิดเผยแต่ก็เหมือนกับเป็นประเทศเดียวกัน เป็นกลุ่มประเทศที่แสดงให้เห็นว่าอำนาจเงินตราซื้อทุกอย่างบนโลกได้ ด้วยอาณาเขตที่มีเมืองท่าเยอะที่สุดทำให้มีการติดต่อซื้อขายกับทวีปตะวันออกได้ แถมให้ความช่วยเหลือเมืองหน้าด่านที่ติดกับกัศคาลชนิดที่เรียกว่าทุ่มสุดตัว เลยทำให้กลายเป็นกำแพงหนาที่ป้องกันศัตรูบุกกรุกเข้ามา ผลประโยชน์ก็ได้ร่วมกัน จึงไม่สร้างปัญหาเหมือนกับอาณาจักรอื่นๆ ที่นี้มีเมืองท่าแกรนด์ฮาร์ตเป็นจุดศูนย์กลาง แต่ก็อย่างว่า...พวกนี้เป็นพ่อค้า ไม่ใช่ทหารบ เรื่องการขยายอาณาเขตเลยไม่เคยปรากฏให้เห็น ถ้าจะยึด G-Tec ก็ต้องยึดด้วยอำนาจทางเศรษฐกิจเท่านั้น”

โลคาพูดอย่างไม่รู้จักเหนื่อยเหมือนกับเครื่องจักร ล้วนชินชะก็นั่งฟังจนใจเต้นตึกตักเพราะความตื่นเต้น

“แล้วก็มาถึงแดนนี้ได้ หรือที่ผมกับอิงโฮเรียกมันว่าหน้าพิชชา”

“ทำไมเรียกแบบนี้ล่ะ”

“แล้วท่านว่ามันเหมือนอะไรกันหรือ ดูลิ ประเทศต่างๆ อยู่กันแบบพึ่งพาตัวเอง ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ แต่ก็ยังอยู่กันมาได้ ไม่ว่าจะเมืองที่เราอยู่กันนี้... อาคาลัม เมืองแห่งผู้กล้า...สัญลักษณ์แห่งชัยชนะเหนืออำนาจของกัศคาล หรือจะเป็นคูฮาน...บ้านเกิดของมหาราชาไทโร ที่ตั้งของปราสาทเทียมฟ้า ทุกคนเรียกที่แห่งนี้ว่าดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของราชา และยังมีกลุ่มประเทศอีกสามสี่แห่งที่มีความเข้มแข็งไม่แพ้กัน แต่กินะ เพราะต่างก็โดดเด่นเลยไม่มีประเทศที่มีอำนาจเหนือกว่าแผ่ขยายดินแดนของตัวเองไปได้...นอกจากจะมีใครสักคนลงมือทำ”

พอโลคาพูดจบก็เงยหน้าขึ้นมาจ้องตากับชินชะที่กำลังยิ้มแถมแทบปริ

“ตำนานไม่ผิด...หงส์สวรรค์มีจริง ๆ ฉันเชื่อแล้ว เอละ ที่นี้คำถามสำหรับบัณฑิตเย้ยฟ้า...” ชินชะหันไปมองอิงโฮแล้วซ็อกจนพูดอะไรไม่ออก เมื่อเห็นอีกฝ่ายกำลังนั่งหลับ

“เฮ้! อิงโฮ...ตื่น” โลคาตีศอกไล่พลงบู้ไปไปทางชินชะ

“อ้อ...ขอโทษที ฟังนายพูดถึงเรื่องนี้ที่ไรต้องวงขึ้นมาจากทุกทีเลย” อิงโฮเซ็ดหน้าลายตรงมุมปาก

“ช่างเถอะๆ บัณฑิตเย้ยฟ้า ช่วยตอบมาทีว่าฉัน...ชินชะผู้มีอำนาจเงินทอง

ชื่อเมืองได้ทั้งเมือง มีกำลังคนมากพอจะขยี้เมืองตรงหน้าให้หายไป และมีอำนาจเหนือธรรมชาติที่เคยเป็นแค่ฝันของมนุษย์เท่านั้น มันเพียงพอให้ฉันคนนี้มีสิทธิ์ในการครอบครองโลกใบนี้หรือไหม”

ชินชะตามพลางแปลงร่างครึ่งบนเป็นหัวมังกรอันน่าสะพรึงกลัว โลกาทกใจจนถอยตกโศกพาดลานไปหลบที่มุมห้อง แต่อิงโฮกลับนั่งอยู่ที่เดิม พลางยิ้มและชี้ไปที่หน้าของชินชะแล้วตอบ

“ท่านไม่มีโอกาสแม้แต่จะเข้าไปใกล้บัลลังก์มหाराชา”

ทั้งห้องเงียบกริบลงทันที แม้แต่โลกาเองยังคาดไม่ถึงว่าเพื่อนสนิทจะตอบแบบนี้ ถึงแม้จะต้องโกหก แต่เพื่อรักษาชีวิตรอดก็น่าจะตอบอะไรที่มันเข้าหูคนฟังมากกว่านี้

“เฮ้...ผมบอกไปแล้วไง ไหนล่ะอาหารของผม” อิงโฮทวงหน้าตาเฉยท่ามกลางบรรยากาศตึงเครียด

“ทำไมเธอถึงบอกว่าฉันไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะเข้าไปใกล้บัลลังก์มหाराชาล่ะ”

ชินชะใจเย็นพลางแปลงร่างกลับสภาพเดิมและถามอย่างนุ่มนวล

“ก็เพราะคนที่จะอยู่เหนือโลกได้ เขาไม่มานั่งถามกันหรอกว่าตัวเองจะได้เป็นหรือเปล่า และที่สำคัญ...” จู่ๆ อิงโฮก็หยุดพูดและตีลีหน้าเคร่งขรึมต่างจากเดิมจนทุกคนต้องเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ

“ที่สำคัญ?”

“ท่านไม่หล่อพอ ฮ่าๆๆ” อิงโฮหัวเราะอย่างสนุกสนาน ตรงข้ามกับโลกาที่หวังชีวิตของเพื่อนว่าจะจบลง ณ บัดนี้แล้ว

“คำถามสุดท้ายของฉัน พวกเขาจะยอมมาเป็นลูกน้องทำงานให้ฉันไหม”

ชินชะถามทั้งคู่ แต่จ้องมองไปที่โลกาก่อน

“อะ...ผม...” ใจจริงโลกาก็ไม่อยากเป็นลูกน้องชินชะเพราะเขารู้ถึงความน่ากลัวและไร้เมตตาของอีกฝ่ายดี แต่ด้วยภาวะจำยอมจึงต้องตกปากรับคำ “ผมจะทำตามคำสั่งของท่านครับ”

“เธอล่ะ” ชินชะมองอิงโฮที่กำลังมองซ้ายมองขวาหาอาหารที่เป็นรางวัลของเขาอยู่

“ไม่” อิงโฮตอบ

“ทำไม!” ชินฮะตะคอกพลงทูปโตะตรงหน้าจนแตกกระจาย

“ก็เพราะท่านทำผิดอยู่สามอย่างนะสิ” อิงโฮบอกพลงซู่หัวขึ้นมา 3 นิ้ว

“ฉันทำผิดอะไร” ชินฮะสงสัย

“หนึ่ง...ท่านผิดคำพูด เพราะถึงตอนนั้นผมก็ยังไม่เห็นอาหารที่ท่านบอกจะให้เลย” อิงโฮบอกอย่างจริงจังพลงลดนิ้วลง 1 นิ้ว “สอง...ท่านผิดที่เอ่ยปากบังคับผม เพราะบัณฑิตเย้ยฟ้าไม่ใช่คนที่จะยอมรับใช้ใคร แต่จะเป็นคนเลือกนายด้วยตัวเอง”

อิงโฮกล่าวด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่แตกต่างจากเดิมจนทำให้รู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ที่ซุกซ่อนอยู่ในตัว

“สาม...ท่านผิดที่เกิดมาหน้าตาไม่หล่อตรงใจผม ฮ่าๆ”

อิงโฮหัวเราะร่วนโดยไม่สนใจสีหน้าโกรธจัดของชินฮะที่ตอนนี้กำลังลุกเดินตรงมาหา

“เจ้าแน่ใจแล้วงั้นหรือที่ตอบแบบนี้” ชินฮะถามด้วยเสียงแผ่วเบา

“ชีวิตของผมเกิดมาเพื่อผู้ปกครองที่แท้จริงเท่านั้น และท่านก็ไม่ใช่ผู้ปกครองคนนั้น” อิงโฮตอบ นี่เป็นครั้งแรกที่โลกาได้เห็นตัวตนจริงๆ ของอิงโฮ ผู้ไม่กลัวฟ้ากลัวดินสมฉายาบัณฑิตเย้ยฟ้า

“ฮึๆ งั้นก็ได้ ข้าจะทำให้เจ้าเห็นว่าสิ่งที่เจ้าคิดมันผิด ถึงข้าไม่ได้เจ้ามาแต่ข้าก็สร้างตำนานด้วยมือของตัวเองให้ดู”

ชินฮะเอ่ยจบ ประตู่ห้องก็เปิดออกพร้อมกับลูกน้องที่มีอาวุธครบมือวิ่งเข้ามาจนแทบเต็มห้อง

“พาทัวมันไปซะไว...ดูซิ เวลาจะเปลี่ยนใจเจ้าได้ไหม บัณฑิตเย้ยฟ้า”

ชินฮะก้มหน้าลงจนเกือบติดหน้าอิงโฮและซู่ด้วยท่าทางดูร้าย ซึ่งอิงโฮก็ไม่มีท่าทีสะทสะท้าน กลับลุกขึ้นและยอมถูกคุมตัวไปแต่โดยดี ทว่าพอถึงประตู อิงโฮก็รีบวิ่งกลับมา

“ว่าไง เปลี่ยนใจแล้วงั้นหรือ” ชินฮะยิ้มกริ่ม

“เปล่า แต่ท่านยังไม่ได้เลี้ยงอาหารตามที่บอกไว้เลย” อิงโฮทวง

“เอามันออกไป!” ชินฮะตวาดสั่งอย่างโมโห

หลังจากทุกคนออกไปกันหมดแล้ว เหลือเพียงชินฮะกับโลกาในห้อง

ชินชะก็พยายามระงับความโกรธลงจนยิ้มแย้มได้อีกครั้ง ก่อนจะเดินไปหาโลคา และจุดให้ลุกขึ้น

“เออะ ที่นี้บอกมาที่ว่าพวกเราจะเริ่มครองโลกจากตรงไหนดี”

“เอ่อ...แะเลยแสะ ลืมถามเจ้านายว่าจะให้เอาเจ้าเด็กนี้ไปขังไว้ไหน”

ชายคนหนึ่งที่คุณตัวอิงโฮถามขณะอยู่ในลิฟต์กับเพื่อนอีก 3 คน

“แกกลับไปถามสิ”

“จะบ้าหรือ กลับไปตอนนี้มีหวังโดนเจ้านายฆ่าตายพอดี ไม่เห็นหรือ เมื่อกี้เจ้านายอารมณ์เสียมากนะ”

“แต่ห้องขังตอนนี้ก็เต็มหมดแล้วนะ ช่วงนี้เห็นว่าจับตัวเหยื่อที่จะใช้ในการทดลองชุดใหม่มา ห้องขังเลยแน่นไปหมด”

“งั้นทำไงดี”

“มีห้องหนึ่งไม่ใช่หรือ ที่ยังพอมีที่อยู่”

“ห้องของเจ้านั้น”

ทุกคนในลิฟต์ร้องออกมาพร้อมกันจนอิงโฮเริ่มใจแป้วนิดหน่อย พวกที่คุณตัวเขาวามจนถึงชั้นที่มีแต่ห้องเรียงรายเต็มสองข้างทาง มีทางเดินแยกไปหลายทางจนดูกว้างใหญ่มาก ตลอดทางเดินอิงโฮได้ยินเสียงร้องอย่างเจ็บปวดทั้งจากคนและสิ่งที่เขาไม่คิดว่าเป็นคน ที่หน้าประตูทุกห้องมีผู้คุมอยู่สองคนยืนนิ่งเหมือนรูปปั้น

หลังจากเดินลี้ลับไปเลี้ยวมาตามทางเดิน ในที่สุดก็มาถึงส่วนที่แคบลงมา สองข้างทางไม่มีห้องเหมือนตอนแรก เป็นทางตรงลึกเข้าไป สุดทางเดินมีห้องที่มีล็อกนิรภัยเป็นชั้นๆ อย่างหนาแน่น

“เฮ้ย! ไอ้หนู แนะนำอะไรไว้อย่างนะ เข้าไปแล้วนั่งเฉิบๆ ถ้ายังไม่อยากตาย” คนที่คุณตัวอิงโฮคนหนึ่งร้องบอกขณะใส่รหัสปลดล็อกอยู่

“ทำไมหรือ ข้างในมีอะไร” อิงโฮถามอย่างปอดๆ

“ก็ไม่ทำไม่หรอก แต่คนนำอาหารมาส่งคนสุดท้ายเมื่อเดือนก่อนตอนนี้ยังไม่กลับออกมาเลย”

“งั้นผมขอกลับไปหาท่านชินชะอีกครั้งละกัน” อิงโฮรีบกลับหลังหันทันที

แต่ไม่ทันแล้ว เขาถูกจับโยนเข้าไปในห้องก่อนที่ประตูซึ่งเหมือนตู้เซฟของธนาคารจะปิดลง อิงโฮไม่กล้าร้องออกมาตามคำเตือนของพวกผู้คุมเมื่อก็ แต่คอยเงี่ยหูฟังว่าจะเกิดอะไรขึ้นรอบตัว

ภายในห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาด 10x10 เมตร ไม่มีหน้าต่าง ทุกด้านเป็นกำแพงเหล็ก มีเพียงหลอดไฟนีออนสีเขียวติดไว้ในลูกกรงเล็กๆ อีกที่ นอกจากกลิ่นยาที่ฉุนก็ไปทั้งห้องแล้ว มีเสียงไซ้แกรกๆ ชวนลั่นประสาธ อิงโฮค่อยๆ หันกลับไปมองสิ่งที่อยู่ในห้องร่วมกับเขา

ชายหนุ่มคนหนึ่งมีไซ้พันอยู่รอบตัวจนเหมือนดักแด้ถูกแขวนอยู่กลางห้อง มือทั้งสองถูกตรึงด้วยไซ้ในสภาพกางแขนออก ถูกปิดตาด้วยผ้าสีดำที่เข้ากับสีผมของชายคนนั้น ข้างหลังมีสายใสๆ เจาะติดกับตัวซึ่งดูเหมือนกับสายน้ำเกลือ

ในวินาทีนี้อิงโฮไม่รู้สึกลัวกับภาพลักษณะที่เห็น ราวกับเขาได้ชื่นชมผลงานศิลปะอันเลอค่า เขาลิ้นสะท้านทั้งตัวคุกเข่าลงกับพื้นและชูสองมือขึ้นมาพร้อมกับตะโกนก็ก้อง

“ฉันพานพบคนที่ตามหาแล้ว!”

พันธมิตรพุกกลีบ

“ยะฮู้! เจอแล้ว ไม่คิดว่าจะเจอในที่แบบนี้ แต่ก็เจอจนได้!”

อิงโฮดีใจจนเกือบอาการไม่อยู่ ร้องตะโกนพลางกระโดดโลดเต้นเข้าไปหาชายที่ถูกแขวนไว้กลางห้อง

“หุบปากซะ”

เสียงคำรามดังขึ้นทุกๆ ที่ชายคนนั้นไม่ได้ขยับริมฝีปาก เสียงที่ออกมา ก็เต็มไปด้วยพลังอันลึกลับที่ตรึงร่างของเขาให้หยุดอยู่กับที่ เสียงแกรกๆ ของโซ่เริ่มเสียดสีกันเบาๆ แล้วจู่ๆ ที่ปลายโซ่ซึ่งตกห้อยลงมาที่ปลายเท้าก็เริ่มขยับราวกับมีชีวิต แต่อิงโฮกลับไม่ตกใจหรือแปลกใจกับสิ่งที่เห็น เขายืนจ้องมองมันอย่างนิ่งสงบและหุบปากเสียบตามเสียงนั้นลึ้ง

ปลายโซ่หับลิบๆ เลื้อยพันไปรอบๆ ตัวของอิงโฮเหมือนกับจะสำรวจหาอะไรบางอย่าง ซึ่งก็เพียงไม่นานก่อนมันจะเลื้อยกลับไปห้อยอยู่ในสภาพเดิม

“เดี๋ย” คราวนี้ชายที่อยู่กลางห้องขยับปากพูดเป็นครั้งแรก

“ผมชื่ออิงโฮ นายท่านชื่ออะไร” อิงโฮรีบแนะนำตัว เพราะเห็นว่าชายคนนั้นยอมเปิดปากพูดแล้วและไม่มีท่าทีจะทำร้ายเขา

“เซโร”

“แล้วทำไมเขาถึงจับนายท่านห้อยไว้แบบนี้ล่ะครับ” อิงโฮถามพลางเดินสำรวจไปรอบๆ ตัวเซโร

“เพราะอะไรนะหรือ ก็ลองดูบนหัวนายสิ” เซโรบอกเบาๆ

อิงโฮค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมอง คราวนี้เขาตกใจจนต้องทิ้งตัวนั่งลงกับพื้น

บนเพดานห้องมีส่วนนูนออกมาเป็นรูปหน้าคน...จริงๆ ต้องบอกว่ามันเป็นคนที่ตัว แถมไม่ใช่คนเดียว เพดานเต็มไปด้วยร่างคนถูกฝังเป็นเนื้อเดียวกับเหล็กอยู่จนแน่นเอียด อิงโฮไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายทำได้อย่างไร แต่ที่แน่ๆ นั่นไม่ใช่งานศิลปะที่ถูกสร้างไว้ประดับห้องแน่นอน

“ทะเล...ทำไมคนพวกนั้นถึงเป็นแบบนี้ได้ล่ะครับ” อิงโฮถามเสียงสั่น

“ก็เพราะมันจะแย่งของสำคัญของฉันไปนะสิ” เซโรคำรามก้องจนอิงโฮรู้สึกเจ็บจี๊ดๆ ไปทั้งตัวเหมือนถูกแทงด้วยเข็ม หลังจากนั้นอิงโฮจึงสังเกตเห็นเศษผ้าสีดำในมือของเซโรซึ่งเก่ามาก เขาจึงเดาเอาว่าของสำคัญนั้นคงเป็นสิ่งนี้

“อิงโฮ นายเป็นใครกัน ทำไมไม่มีท่าทีลนลานเหมือนกับคนอื่นเลย” เซโรส่งสัย

“ผมคือบัณฑิตเย้ยฟ้า...อิงโฮ”

“ฉายาทูเรศจริงๆ ใครเป็นคนตั้งให้ล่ะ” เซโรเสะยะยิ้ม

“นายท่านไม่เคยได้ยินตำนานหงส์สวรรค์กับบัณฑิตเย้ยฟ้าั้นหรือ” อิงโฮแปลกใจที่คนผู้นี้ไม่รู้จักตำนานอันโด่งดัง

“ไม่รู้จัก และไม่เคยได้ยินมาก่อน จริงสิ นายบอกว่าตัวเองเป็นบัณฑิตใช้ใหม่ งั้นคงตอบฉันได้ว่าตอนนี้เป็นเดือนอะไรแล้ว”

“ปลายเดือนสิงหาคมแล้วครับ นี่นายท่านถูกขังมานานเท่าไรแล้วหรือถึงได้ไม่รู้วันรู้เดือน”

เซโรคิดอยู่จิตใจหนึ่งก่อนจะพึมพำออกมา “หกเดือนแล้วหรือนี้...แล้วโลกภายนอกล่ะ ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้นไหม”

เซโรรีบถามต่อ เพราะกลัวเอริสจะแผ่ขยายความพินาศขึ้นมาบนโลก

“ที่ว่าแปลกๆ ของท่านนะคืออะไรหรือครับ”

“ตอบแบบนี้แสดงว่าปกติดี” เซโรถอนหายใจ เขาแยกแยะน้ำเสียงกับคำพูดได้จนไม่ต้องถามอะไรให้มากความ “เอาละ ฉันจะนอนต่อแล้ว ฉันไม่รู้ว่าจะชินชะจับนายมาทำไม แต่ถ้าไม่อยากตายไวก็รีบและเก็บพลังงานเอาไว้ เพราะนายไม่ใช่แขกที่พวกมันจะเอาอาหารมาเสิร์ฟให้ตลอดทั้งวันนะ...ราตรี-

สวัสดีเล็กน้อย”

แล้วเซโรก็เสียบไป อิงโฮเข้าใจในสิ่งที่อีกฝ่ายบอกและทำตามแต่โดยดี เขานั่งลงที่มุมห้องและจับจ้องเซโรนั่งราวกับกลัวอีกฝ่ายจะหายไป

ทุกอย่างเป็นอย่างที่เซโรบอก ไม่มีอาหารหรือแม้แต่ น้ำถูกส่งเข้ามาใน
ห้องเลย นี่เป็นวิธีการทรมานของชินสะเพื่อให้อิงโฮยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี

จนกระทั่งวันที่สาม อิงโฮเริ่มมีอาการขาดน้ำจนไม่มีแม้แต่แรงจะนั่ง แต่
แล้วประตูห้องซังก็เปิดออกตามด้วยชินสะก้าวขาฉับๆ เข้ามา

ชั่วพริบตา เสียงโซ่ก็ดังสะท้านขึ้นทั่วห้อง ปลายโซ่พุ่งเข้าไปใส่ชินสะ
ดุจดั่งลูกธนู แต่กลับถูกหยุดไว้ด้วยมือของซีลิน

“แหม...รู้ด้วยเหอว่าเป็นฉัน” ชินสะถามอย่างอารมณ์ดี

“ก็ลมหายใจแกมันส่งกลิ่นเหม็นเน่ามาตั้งแต่ออกจากลิฟต์แล้ว” เซโร
ตอบ แต่ไม่ได้ขยับปากหรือขยับตัว ราวกับเสียงของเขาดังมาจากทุกแห่ง
ในห้อง

“เมื่อไหร่จะเลิกคือสักทีนะแกนี่ อุตสาหัสใจดีจะให้ซีลินลบความทรงจำ
ैया ออกไปให้แท้ๆ แกจะได้เลิกเศร้าแบบนี้สักที”

“ตราบดีที่ฉันยังมีพลัง Anti อยู่ เกออย่าหวังเลยว่าจะลบเธอออกไป
จากฉันได้!” เซโรตะโกนเสียงดัง บังคับโซ่พาดไปทั่วห้องอย่างบ้าคลั่งจนเกิด
รอยแตกเต็มไปหมด ก่อนจะพาดใส่ชินสะ ซึ่งคราวนี้จำนวนโซ่มากกว่าที่ซีลิน
จะรับไว้ได้จึงให้แอปเปิลที่อยู่ข้างหลังออกมาจับไว้แทน ซึ่งปลายโซ่ถูกพลังของ
เธอปิดจนขาดกระจุยไปหมด

“ตามใจแก วันนี้นั้นก็ได้มีธุระอะไรกับแกหรอคะ แต่ฉันจะมาหา
เจ้าเด็กนี่ต่างหาก” ชินสะหันกลับมาจ้องมองอิงโฮที่นอนคู้อยู่กับพื้น ถึงจะยัง
พอมีสติอยู่ แต่ก็ทรมานเพราะอาการขาดน้ำจนแทบจะตายอยู่แล้ว

“ว่าไง จะยอมมาเป็นลูกน้องฉันแต่โดยดีแล้วหรือยัง” ชินสะถาม อิงโฮ
สบตากับชินสะก่อนจะเหลียวไปมองเซโรอีกครั้ง

“ท่านสามารถครองหงส์สวรรค์ได้ก็เท่ากับทำข้างหนึ่งก้าวไปยื่นหน้า
บัลลังก์แล้ว แต่ว่าผมจะไม่ให้ท่านได้เห็นบัลลังก์นั้นไปตลอดกาล” อิงโฮใช้แรง

เฮือกสุดท้ายพุดออกมาอย่างยากลำบาก ริมฝีปากที่แห้งผากก็แตกออกทุกครั้งที
ปากขยับ

“จะเอาแบบนี้ก็ได้ งั้นก็จงตายอยู่ที่นี้ละกัน เพราะข้าจะพาเพื่อนของ
เจ้าไปดูอะไรสักหน่อย คงไม่อยู่อีกหลายวัน ลาก่อน เจ้าบัณฑิตโง่”

แล้วชินฮะกับคนอื่นๆ ก็ออกไปจากห้องพร้อมกับเสียงหัวเราะ

‘หึๆ เราคือบัณฑิตเขี้ยพ้าที่ไม่ยอมให้ชะตาตัวเองถูกฟ้าลิขิต’ อิงโฮ
พุดกับตัวเองพลางจ้องมองเซโรด้วยความอึดอัดอีกครั้ง ‘สายตาของเราไม่ผิด
เขาคือคนที่จะมาเป็นเจ้าชีวิตของเรา สายตาของเราไม่เคยมองใครผิด’

ความคิดสุดท้ายของอิงโฮหยุดลงพร้อมกับดวงตาปิดลงมา

“เฮ้! ตีนลึงโฮ ยังไม่ตายไม่ใช่หรอ?”

เสียงของเซโรดังขึ้นทำให้อิงโฮรีบลืมตาขึ้น เขาไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนาน
เท่าไรแล้วนับตั้งแต่ตอนหมดสติ แต่ตอนนี้เขารู้สึกตัวขึ้นมาพร้อมกับมีน้ำอุ่นๆ
ไหลเข้ามาในปากทำให้รู้สึกสดชื่นและมีแรงขึ้นมาอีกครั้ง

“อย่าเพิ่งลุก กินมันเข้าไปอีก น้ำนี้เป็นสารอาหาร” เซโรบอกอีกครั้ง อิงโฮ
เลยสังเกตเห็นว่าที่แท้เซโรใช้โซ่ดึงเอาสายที่ติดอยู่ข้างหลังออกมาให้เขาดื่มน้ำ
ที่มาจากสายนั้น

“อืมแล้วก็นอนพักซะ อย่าเพิ่งมาตายตอนนี้ล่ะ”

อิงโฮเหมือนกับโดนสะกด เขาไม่เอ่ยปากพูดอะไร ได้แต่ทำตามที่เซโร
บอกทุกอย่าง แต่ในฝันเขาก็อดหัวเราะอย่างสะใจไม่ได้เมื่อตัวเองผ่านพ้นขีด
จำกัดของโซ่คชะตาและพานพบกับผู้ชี้นำเส้นทาง ตอนนี้อิงโฮไม่ปล่อยให้เวลาให้
เปล่าประโยชน์ เขาไม่สนใจอีกแล้วว่า จะได้ออกไปจากห้องขังนี้หรือไม่ เพราะ
เชื่อมั่นว่าเส้นทางจะต้องถูกเปิดออกเมื่อถึงเวลา อิงโฮจึงใช้เวลานี้ทำสิ่งที่ควรทำ
ก็คือการวาดเส้นทางสู่บัลลังก์จักรพรรดิ

และแล้ววันใหม่ก็มาถึงพร้อมกับเสียงเรียกของเซโร ยังไม่ทันที่จะร้องทัก
ก็เกิดเสียงโครมครามพร้อมกับการสั่นสะเทือนที่รุนแรงหลายครั้ง ซึ่งทุกครั้ง
เสียงนั้นก็กำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“ข้างนอกเกิดอะไรขึ้น” อิงโฮสงสัยพลางหาช่องมองออกไปข้างนอก แต่

ก็ไม่มีเลย

“มาแล้ว” เซโรเอ่ยเบาๆ ก่อนจะใช้โซ่ดึงตัวอิงโฮออกมาให้ห่างจากประตู

“ใครกำลังจะมานั้นหรือครับ” อิงโฮทำหน้าสงสัย

ทันใดนั้นเสียงการต่อสู้และเสียงปืนจากข้างนอกก็เจียบลง ก่อนที่ตรงประตูห้องที่เป็นเหล็กหนาจะร้อนฉ่าจนเป็นสีแดง เพียงพริบตาเดียว ประตูห้องก็ถูกละลายเป็นรูขนาดใหญ่

“อ้าว...ก็ประตูห้องธรรมดาเนี่ยหว่า เห็นไม่ยอมออกมาสักทีนี่ถือว่าเป็นห้องที่ถูกผนึกไว้ด้วยเวทมนตร์ชะอีก” เสียงชายหนุ่มดังขึ้นก่อนจะก้าวเข้ามาในห้องด้วยท่าทางที่สง่างมดูจลัคนีในภาพวาด

ชายหนุ่มที่อิงโฮเห็นเป็นคนตัวสูง รูปร่างดี มือทั้งสองข้างพันไว้ด้วยผ้าพันแผลขึ้นไปจนถึงหัวไหล่ มือข้างขวาถือห่อผ้าที่ดูเหมือนอาวุธเอาไว้ ส่วนบนใบหน้านอกจากจมูกที่โด่งได้รูปแล้วก็มีเพียงแว่นตาดำ ผมบรอนซ์ยาวตรงมาถึงต้นคอถูกแสกกลางไว้อย่างประณีต

“มาช้าจังเลยนะครุซ”

“เหอะ! มากี่ดีแล้ว ยังจะบ่นอีก แล้วนั่นขึ้นไปทำอะไรตรงนั้น ลงมาได้แล้ว”

ครุซเหวี่ยงห่อผ้าในมือไปข้างหน้าครั้งหนึ่ง เพียงเท่านั้นเสียงแกร่งๆ ก็ดังติดต่อกัน โซ่ที่พันตัวเซโรอยู่แตกกระจายเป็นชิ้นๆ แต่ที่อิงโฮแปลกใจมากกว่าสิ่งที่ครุซทำก็คือ เซโรไม่ได้ตกฮวบลงมาในทันที แต่กลับค่อยๆ ลอยลงมาราวกับมีปีกที่มองไม่เห็นคอยพยุงตัวเขาเอาไว้

“เฮ้...ใส่สิไว้”

ครุซเดินเข้ามาถึงผ้าปิดตาเซโรออกมาก่อนจะถอดแว่นตาดำของเขามาให้สวมแทน เพราะรู้ว่าสายตาของเซโรยังปรับเข้ากับแสงไม่ได้ นอกจากใบหน้าหล่อเหลาระดับเดียวกับดารารของครุซแล้ว สิ่งที่ทำให้อิงโฮถึงกับสะท้านก็คือการที่เซโรอยู่ในความมืดนานเป็นเดือนๆ ปกติคนที่ถูกขังคนเดียวในความมืดแบบนี้ เพียงไม่กี่วันก็ประสาทเสียเอาได้ง่ายๆ

“แล้วเด็กนี่ใครกัน” ครุซหันมามองอิงโฮ แต่ก่อนที่อิงโฮจะเอ่ยทักตามมารยาทก็เหลือบไปเห็นกลุ่มผู้คุมที่มีอาวุธครบมือหลายสิบคนยืนอัดกันอยู่

ที่ทางเดินและเสียงปืนตรงมาที่พวกเขา

“ข้างหลัง!” อิงโฮร้องเตือน แต่ครูชกับเซโรไม่สนใจ ทั้งคู่คุยกันอย่างสบายอกสบายใจราวกับคนที่อยู่ข้างนอกเป็นเพียงอากาศธาตุ

“พาเด็กนี้ไปด้วย คนที่กล้าปฏิเสธเจ้าชินฮะจะปล่อยให้แห้งตายที่นี่ก็เสียตายยังไม่รู้”

เซโรพูดจบเสียงปืนก็ดังขึ้น ปืนกลที่มีกระสุน ESP ถูกยิงสาดออกมา นับพันนัด ด้วยความตกใจอิงโฮรีบหมอบลงกับพื้นถึงจะรู้ว่าไม่มีทางหลบพ้น

“เอานี้ก็ได้ แต่ชักอยากให้เห็นสีหน้าของเจ้าชินฮะตอนกลับมาแล้วไม่เห็นนายอยู่ที่นี้แล้วสิ ฮ่าๆ”

เสียงหัวเราะของครูชทำให้อิงโฮแปลกใจว่าเกิดอะไรขึ้น จึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมอง สิ่งที่เขาได้เห็นก็แทบจะทำให้เขาหลุดออกจากโลกแห่งความเป็นจริงไปเลย...กระสุนกำลังหมุนตัวลอยค้างอยู่กลางอากาศ

“ไม่ต้องตกใจหรอกอิงโฮ ต่อไปนายจะได้เห็นยิ่งกว่านี้ซะอีก ยินดีต้อนรับสู่โลกที่นายไม่รู้จัก โลกแห่ง Fantasy” เซโรยื่นมือออกมาหาอิงโฮ และวินาทีนั้นเอง อิงโฮก็ยื่นมือออกไปจับอย่างไม่ลังเลนอกจากเบิกดวงตากว้าง

“เฮ้ย! พวกแก...ถ้ายังไม่อยากตายก็รีบหนีไปซะ ฉันให้เวลาห้าวินาที” ครูชยกำปั้นชี้ไปทางพวกผู้คุมที่ช็อกกับสิ่งที่เห็นจนยืนมองตาค้างไปแล้ว

“สี่” ครูชนับถอยหลังพลางขยับนิ้วออกมา กระสุนที่ลอยค้างอยู่ก็เริ่มลั่นเบาๆ เหมือนจะพุ่งเข้าไปหาพวกผู้คุม “สาม”

พอลั่นเสียงนับ ตรงหน้าก็ไม่เหลือใครอีกแล้ว มีเพียงเสียงปืนที่ถูกโยนทิ้งไว้หล่นกระทบพื้น

“ให้มันได้ยั้งสิ” ครูชลดมือลง กระสุนหล่นกระทบพื้นเสียงดังแังกๆ ติดต่อกันเหมือนฝนตก

“อ้าว...แล้วนายไม่หนีไปด้วยหรือ” ครูชหันกลับมา มองผ่านอิงโฮไปที่มุมห้องด้านในซึ่งซีลินยืนพิงผนังห้องอยู่

‘มาตั้งแต่เมื่อไหร่’ อิงโฮร้องในใจ เขาไม่รู้สึกรู้สึกละเลยว่ามีคนอื่นอยู่ในห้องอีกนอกจากพวกเขา

“ซีลิน นายเป็นคนแข็งแรงทำให้ครูชรู้ชีพใหม่ว่าฉันถูกจับไว้ที่นี่” เซโรถาม

ด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

“นายรู้ได้ยังไง” ซีลีนถามกลับด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกัน

“จังหวะ...การที่ครูชบุกเข้ามาในจังหวะที่ซึนฮะไม่อยู่ รวมถึงการที่รู้ว่าฉันอยู่ที่นี่ บวกกับคนที่มีความสามารถในการแจ้งข่าวให้ครูชได้ ฉันก็เลยมองไม่เห็นใครอื่นนอกจากนาย”

“สมแล้วที่เป็นนาย แต่บอกไว้ก่อนนะ ฉันไม่ได้ช่วยเพราะเห็นแก่ความเป็นเพื่อนเก่าของเรา แต่เพราะฉันอยากเห็นนายตายอย่างทุกข์ทรมานมากกว่านี้” พุดจบซีลีนก็มาโผล่ตรงหน้าของเซโรจนแทบจะหายใจรดต้นคอ อิงโฮมองไม่ทันเลยว่าอีกฝ่ายขยับมาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร เล็บมือที่แหลมคมยื่นยาวออกมาจ่อไปที่คอหอยของเซโร ซึ่งครูชก็กำลังจะเข้ามาช่วย แต่เซโรก็ยกมือห้ามเอาไว้

“นี่ละ สีหน้าแกตอนนี้ฉันไม่ชอบเลยอะ สีหน้าที่บอกว่าถึงความตายมารออยู่ตรงหน้าก็ไม่สนใจ” ซีลีนพุดจบก็ดึงมือกลับไป เมื่อเห็นท่าที่นิ่งเฉยไม่ยอมตอบโต้ของเซโร

“พามันไปซะ แล้วช่วยทำให้มันอยากมีชีวิตอยู่ต่อที เพราะถึงตอนนั้นมันคงทำให้ฉันสนุกกว่านี้ได้แน่” ซีลีนบอกครูชด้วยสีหน้าที่มีรอยยิ้มเลือดเย็นปรากฏขึ้น จนทำให้คนที่มองเข้าไปในดวงตานั้นต้องเสียวสันหลังวาบ

“เออ...นี่ นายทำแบบนี้แล้วไม่โดนเจ้าซึนฮะฆ่าเอาหรือ” ครูชอดสงสัยไม่ได้

“เหอะ! ก็ช่วยหนีให้มันสมจริงสมจังหน่อยสิ” ซีลีนบอกก่อนจะทิ้งตัวนั่งลงกับพื้น

“ด้วยความยินดี” ครูชยิ้มพลาถยยื่นมือที่ถือห่อผ้าออกมาข้างหน้า มันถูกมือที่มองไม่เห็นฉีกขาดเป็นชิ้นๆ และสิ่งที่อยู่ข้างในก็คือดาบสีเงินเป็นประกาย เขาแทงมันลงกับพื้นก่อนจะโบกมือไล่ให้พวกเซโรถอยออกไป

และตอนนั้นเองที่อิงโฮไม่สามารถบอกได้ว่าเขาเห็นอะไร พิบัติตายเววลิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็คือพายุหมุนที่รุนแรงจนแทบจะพัดให้เขาลอยติดไปด้วย ยังดีที่เซโรคว้าตัวเอาไว้ได้ทัน เมื่อพายุลูกนั้นสงบลง อิงโฮก็รีบยกหน้าขึ้น แล้วก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อทุกอย่างหายไปจนหมด ทั้งเพดานและผนังห้องถูกพายุหมุน

พัดหายไปจนเหลือแต่พื้นโล่งๆ ทว่านอกจากพลังทำลายอันน่าพิศวงนี้แล้ว สิ่ง
ที่ตรึงสายตาของอิงโฮให้หนึ่งค้ำอยู่กับที่ก็คือ สิ่งที่กำลังลอยอยู่เหนือศีรษะเขา
ตอนนี้

“แบบนี้ไม่สะดวกตาไปหน่อยเธอ” เซโรถอนหายใจก่อนจะหันกลับมาพูด
กับครูช แต่ก็โบกมือทักทายสิ่งที่กำลังบินอยู่บนท้องฟ้าด้วย

“ก็มีมันสะดวกสบาย แล้วก็สะดวกตาไง” ครูชยิ้มตอบแบบกวนๆ

“มะ...มังกร” อิงโฮทำหน้าแปลกใจ...อย่างน้อยก็แค่แปลกใจ เซโรกับ
ครูชนี่กว่าอีกฝ่ายจะตกใจจนสลบไปเสียแล้ว

“นั่นอาจารย์ของพวกฉันเอง ชื่อศาสตราจารย์โซอา กาย” ครูชบอกพลาง
จ้องมองปฏิกิริยาที่แปลกประหลาดของอิงโฮ ซึ่งแม้แต่ชินฮะที่เคยชู้ด้วยร่าง
มังกรโลกก็ไม่สามารถสร้างความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นกับอิงโฮเลยแม้แต่หน่อย

“รีบไปกันเถอะ ข้าไม่อยากอยู่รอพวกการ์กอยล์มาสร้างความรำคาญให้”
โซอาบอกขณะบินต่ำลงมาพอให้พวกเขาได้กระโดดขึ้นหลัง

“เฮ้...เซโร” ซิลินเรียกไว้ก่อนโซอาจะเหินขึ้นฟ้า

“ซิลิน” เซโรถอดแว่นตาออกมาและประสานตากับอีกฝ่าย

“สงครามของพวกเรานั้นยังไม่จบหรอกนะ” ซิลินชี้หน้า

“ไม่...ซิลิน สงครามของฉันมันจบแล้ว ต่อไปนี้คือการล้างแค้น” เซโรเอ่ย
จบ โซอากรีบบินผ่านทะเลเมฆขึ้นไป

“ไม่หรอกเซโร ตั้งแต่หายได้พบกับเด็กคนนั้น สงครามครั้งใหม่ของนาย
มันก็เริ่มขึ้นแล้ว” ซิลินรำพึงก่อนจะหัวเราะก๊าก้อง

เมื่อออกห่างจากอากาศลึม...ฐานที่มั่นของชินฮะได้ ทั้งหมดก็มุ่งหน้าลง
ใต้กันอย่างเร่งด่วน ระหว่างทางครูชเห็นเซโรเงยไปและมีท่าที่ซีมเศร้าจึงถาม

“นายเป็นยังไงบ้างเซโร พวกนั้นทำอะไรนายหรือเปล่า”

“เปล่า พวกนั้นรักษาฉันจนหายดี แต่มันยังเลี้ยวดูปลิวซะจนฉันไม่อยาก
กลับออกมาเลย”

คำตอบของเซโรสร้างความมึนงงให้ครูช แต่เขาก็พอเข้าใจดีว่าเซโรรู้สึก
อย่างไร

“จะมีก็แต่ซีลินนั่นแหละ ที่พยายามยุ่งกับความทรงจำของฉันซะเหลือเกิน”
เซโร่ถอนหายใจก่อนจะพูดออกมา

“แล้วนี่นายปกติแน่นะ”

“ฉันพยายามใช้พลังป้องกันความทรงจำหลักเอาไว้ แต่ก็มีส่วนที่ไม่สามารถป้องกันได้” เซโร่ก้มลงมองเศษผ้าที่ยังก้าอยู่ในมือ เพราะจิตใจที่เต็มไปด้วยแรงแค้นจึงทำให้เซโร่ต้านทานการล้างสมองของซีลินได้อย่างหูดหวิด

“แล้วบางส่วนนั้นมันอะไรบ้างล่ะ” ครูซถามต่อ

“ก็พวกเวทมนตร์คาถา”

“หือ? ว่าอะไรนะ”

“ซีลินมันฉลาดเป็นกรด รู้ว่าลบทั้งหมดไม่ได้ เลยลบความทรงจำบางส่วนทำให้มันไม่สมบูรณ์ อย่างตอนนี้ ถึงฉันจะรู้ว่าเวทมนตร์ไหนเป็นอะไร แต่ก็ร้ายคาถาได้ไม่จบบทเพราะขาดบางช่วงไป...เอาน่า อย่างน้อยฉันก็จำนายได้”
เซโร่ตบไหล่ปลอบใจครูซ

“ว่าแต่นายชื่ออะไรนะ”

“ไอบ้า อายามาเล่นมุมนะ”

ผิดคาดมากที่เซโร่พูดจาแบบนี้ได้ เท่าที่พอได้ยินมา เขานึกว่าจะต้องแบกเซโร่กลับไปเสียแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีบางอย่างที่ทำให้ครูซไม่สบายใจให้เซโร่เป็นแบบที่เขาคิดยังดีเสียกว่าที่จะต้องเห็นเงาปีศาจร้ายที่ชื่อการแก้แค้นฉายอยู่ในแววตาอย่างชัดเจนเช่นขณะนี้

“ว่าแต่นายอยากจะลงที่ไหนล่ะ เจ้าเปี้ยก” ครูซหันไปถามอิงโฮที่นั่งฟังเงิบๆ ด้วยแววตาเหม่อลอย พลังดิ่งเลือดและยกขึ้นยื่นออกไปข้างๆ เหมือนอิงโฮเป็นลูกแมวตัวเล็กๆ

“ให้ผมไปด้วยนะครับ ได้โปรด” อิงโฮประสานมือวิงวอนด้วยสายตาน่าสงสาร...ซึ่งแน่นอนว่าแกลังทำ

“อิงโฮ ฉันไม่รู้ว่าคุณมีเรื่องบาดหมางอะไรกับเจ้าชินฮะมัน แต่การที่นายเข้ามาอยู่ในโลกของพวกฉันก็เท่ากับครึ่งหนึ่งของชีวิตนายตายไปแล้ว ยังไม่สายที่นายจะก้าวกลับออกไปนะ” เซโร่อธิบายซึ่งครูซก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ผมรู้ว่ามันอันตราย แต่ถึงผมจะไม่ไปกับพวกคุณแล้วหนีไปที่อื่น อีก

ไม่นานก็จะถูกชินชะจับตัวไปอีกอยู่ที่ แล้วมันจะต่างกันยังไงครับ” อิงโฮย้อนถาม

เซโรกับครูชถอนหายใจพร้อมกัน

“นายยังไม่เข้าใจ อิงโฮ” เซโรบอกอย่างนุ่มนวล ไซอาหันหัวกลับมาและจ้องไปที่อิงโฮ

“ให้ข้าเป็นคนอธิบายเองจะดีกว่าไหม”

“เซโร” เซโรกับครูชตอบพร้อมกัน

“เจ้าเด็กน้อย เจ้าไม่ใช่ผู้อยู่บนเส้นทางแห่งนี้ ถึงข้าจะเห็นบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในเวลาดาเจ้า แต่นั่นก็เป็นเส้นทางแห่งวิถีของโลก พวกข้าเผ่ามังกรก็ไม่มีคำเรียกเฉพาะเจาะจง แต่อย่างที่เซโรบอก สิ่งที่เจ้ากำลังเห็นกำลังได้ยินนี้ ต่อจากนี้ไปก็คือโลกที่มนุษย์เช่นเจ้าได้แต่เคยฝันถึง โลกแห่งเทพนิยาย Fantasy โลกที่ถ้าเจ้าได้ก้าวเข้ามาแล้ว จะถูกพาเข้าไปสู่การเดินทางที่ไม่รู้จัก” ไซอาหยุดพูดเมื่อเห็นดวงตาที่ลุกวาวของอิงโฮ เขารู้สึกว่าไม่น่าพูดให้เด็กคนนี้ฟังเลย

“มันคือการเดินทางผจญภัยสิ ไซโฮ” อิงโฮถามอย่างตื่นเต้น

“จะว่าไซก็ใช่ แต่เพราะแบบนี้ไงละ นายไม่มีพลังแบบพวกฉัน การจะผจญภัยไปในโลกแห่งนี้ ถ้านายไม่มีพลัง นายจะดำรงชีวิตอยู่ได้ยังไงเจ้าหนู” ครูชไม่พูดเปล่าแต่ใช้พลังจิตทำให้อิงโฮลอยค้างอยู่กลางอากาศ

“นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญเท่ากับฉากลงโลกที่แสนสวยงาม เจ้าอาจเห็นว่ามันเป็นโลกที่น่าตื่นตาตื่นใจ แต่ข้าบอกได้เลยว่ามันไม่ได้เป็นอย่างนั้น มันเป็นวังวนแห่งความขัดแย้งของเผ่าพันธุ์ที่แสนจะน่ากลัว” ไซอาหันกลับมาขู่แทน แต่ก็ดูจะไม่ได้ผล

“แต่สิ่งที่ยอันตรายที่สุดของโลกแห่งนี้คือการถอนตัว เมื่อนายเข้าสู่การผจญภัยครั้งแรก ก็จะมีารอการผจญภัยครั้งต่อไปและต่อๆ ไป และพอมาถึงช่วงหนึ่ง เมื่อหันกลับไปก็พบว่าเส้นทางที่จะออกจากโลกนี้ถูกปิดลงเสียแล้ว เพราะตัวเองไม่สามารถถอนตัวไปจากความตื่นเต้นที่รออยู่เบื้องหน้าได้ ทางที่เหลือก็คือการมุ่งหน้าเดินต่อไป สู่การผจญภัยครั้งใหม่ที่ยอันตรายและน่ากลัวกว่าเดิม สุดท้ายนายก็จะเข้าสู่เส้นทางสายเดียวกับพวกเราเพื่อค้นหา

ลิ่งนั้น” เซโรเอ่ยต่อ

“ค้นหาอะไรหรือครับ” อิงโฮถามด้วยเนื้อตัวสั่นระริกเพราะความตื่นเต้น

“ค้นหาการผจญภัยครั้งสุดท้าย...ค้นหา Last Fantasy” เซโรเอ่ยด้วยแวตตาเป็นประกาย บางทีการต่อสู้กับเอริสที่เขากำลังมุ่งหน้าไปอาจเป็นการผจญภัยครั้งสุดท้ายก็ได้ แต่สำหรับบางคนเช่นครุชนั้น ยังไม่ใช่จุดสุดท้าย เขายังต้องเดินทางต่อไปเพื่อหา Last Fantasy ของตัวเอง หรืออาจเป็นไปได้ว่าทั้งชีวิตของเขาจะค้นหามันไม่เจอจนติดอยู่ในโลกแห่งนี้ไปตลอดกาล

“เอาละ หมดเวลาของการอธิบาย บอกรายละเอียดมาให้ฟังหน่อย”

ท่ามกลางความเงียบที่ทุกคนถูกเซโรทำให้ขี้ใจหนึ่ไป ครุชก็ถามอิงโฮอีกครั้ง

“ผมจะลง...ที่เดียวกับที่พวกคุณจะลง” อิงโฮตอบ

“เจ้าเด็กนี่! พูดยังไม่รู้เรื่องใช่ไหม” ครุชบังคับร่างของอิงโฮลอยมาตรงหน้าพลางจ้องตาดอย่างดุตัน

“ช่างเถอะครุช ถึงเราไล่เขาไป แต่ถ้าลองได้เลือกแล้ว ลักวันเขาก็จะหาทางเข้ามาในโลกของพวกเราได้อยู่ดี” เซโรบอก ครุชอ่อนใจแล้วจึงปล่อยอิงโฮลงที่เดิม “แต่ขอเตือนไว้ก่อนนะอิงโฮ นี่เป็นเส้นทางที่นายเลือกเอง ถึงมาร้องเสียใจทีหลังก็ไม่มีใครช่วยนายได้”

เซโรเตือนก่อนจะหันไปมองพระอาทิตย์ตกดินอย่างเหม่อลอยจนไม่รู้ว่าใครเรียกอย่างไรก็ไม่รู้สึกตัว เพราะช่วงเวลานี้เท่านั้นที่เขารู้สึกว่าได้อยู่ใกล้กับคนที่เขาคิดถึงมากที่สุด

ด้วยความเร็วที่เหนือกว่าเครื่องจักรของไซอา ทำให้เวลาเพียงแค่นิดเดียวก็พาทั้งหมดมาสู่อาณาจักรแห่งน้ำแข็งที่ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก อากาศที่หนาวจัดเพราะมีพายุหิมะตลอดทั้งปีและทะเลที่ล้อมรอบทำให้สถานที่นี้เป็นดินแดนร้างไร้ซึ่งผู้คน โดยที่ไม่มีใครรู้เลยว่าใต้ดินแดนน้ำแข็งแห่งนี้ยังมีมหานครแห่งผู้วิเศษอยู่ด้วย

“ออส! นี่พวกเรากลับมาที่นี่กันทำไมเธอ” เซโรสงสัยเมื่อเห็นนครที่สว่างไสวอยู่ใต้ผิวน้ำแข็ง

“เดี๋ยวค่อยลงไปพูดคุยกันข้างล่างเถอะ เจ้าหนูที่กำลังจะแข็งตายแล้ว” ครุช

บอกพลางซึ่งไปที่อิงโฮซึ่งนั่งตัวแข็งและมีน้ำแข็งเกาะอยู่เต็มตัว ต่างจากพวกเขาที่มีพลังจิตทนต่อความหนาวเย็นได้ดีกว่า

“เกาะแน่นๆ นะ ข้าจะฝ่าม่านพลังลงไปเลย ชินรอให้พวกนั้นเปิดให้เจ้าเด็กนี้ได้ตายก่อนแน่” โซอาฟุ้งตัวลงไปอย่างรวดเร็วจนเหมือนลูกกระสุนสีเงินเจาะผ่านม่านพลังที่สร้างจากเวทมนตร์ได้อย่างง่ายดาย

ทันทีที่พวกเขาผ่านลงมาได้แล้ว มีกลุ่มนักศึกษาของออสซึ่งเซโรจำได้ว่าเป็นพวกสาวรাত্রนักรเรียนที่เคยมีเรื่องกับเขาซึ่งไม่กวาดตรงเข้ามาหา

“ส่งเด็กนั้นมาเร็ว” ผู้หญิงผมสีน้ำตาลสวมหมวกปลายแหลมบอกพลางซึ่งไปที่อิงโฮ ซึ่งครูชก็รีบส่งตัวให้ทันทีเพื่อให้พวกเธอนำตัวไปรักษา

“พวกเธอล่ะ ไม่เป็นอะไรกันใช่ไหม” เธอหันกลับมาถามขณะส่งอิงโฮให้คนอื่นพาตัวไปแล้ว

“ไม่เป็นไร ว่าแต่ ผอ. จูเรียอยู่ที่ไหน” ครูชถามหาขณะที่โซอาบินต่ำลงอย่างช้าๆ จนลงมาถึงพื้น

“ครูช ฉันต้องออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้!” เซโรคว้าแขนครูชไว้และบอกอย่างร้อนรน

“ไม่ต้องกลัวเซโร ใจเย็นไว้ก่อนเพื่อน” ครูชบีบมือเซโรเบาๆ เพื่อให้อุ่นใจ

“ไม่ครูช นายไม่เข้าใจ ถ้าเอริสรู้ว่าฉันอยู่ที่นี้ เธอจะตามมาทำลายทุกคน เพราะแบบนี้ฉันถึงต้องอยู่กับชินฮะ” เซโรร้องบอกพลางหันซ้ายหันขวาหายานพาหนะที่จะพาเขาออกไป

“ไม่หรรอกเซโร เอริสไม่รู้หรือว่าเธออยู่ที่นี้” เสียงของ ผอ. จูเรีย ผู้ดูแลออสดังขึ้นขณะปรากฏตัว

“ผอ. จูเรีย อะ...ผม...”

ทันทีที่เซโรเห็นใบหน้าของจูเรียที่ยังสาวและสวย แถมมีเค้าบางส่วนคล้ายกับมายา เขาก็เจ็บแปลบขึ้นมาที่หัวใจ ปากเขาลั่นและไม่กล้าสู้หน้าเธอ เพราะรู้สึกผิดที่ปล่อยให้มายาตายไปต่อหน้าต่อตา เขาจะบอกผู้เป็นแม่ได้อย่างไรว่าลูกสาวเธอตายไปแล้ว ความรู้สึกผิดอันหนักอึ้งกดทับจิตใจของเซโรจนแทบแตกสลาย

ทว่าสิ่งที่จูเรียทำกลับสร้างความประหลาดใจให้เซโร เธอเดินตรงเข้าไป

หาเขาแล้วดึงเขาเข้าไปกอดเอาไว้เบาๆ อย่างอบอุ่น

“ฉันรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ทั้งเรื่องดอน ทั้งเรื่องมาย เกรแฮมที่กลายเป็นแบบนี้ หรือลิสที่ตอนนี้เป็นเอริสไปแล้ว และฉันเองเป็นคนไปตามหาครูช ขอให้เขาไปช่วยเธอออกมา อย่าเสียใจไปเลยนะ มันไม่ใช่ความผิดของเธอหรอก” ผอ. จูเรียปลอบเซโรเบาๆ พลังกอดเขาแน่นขึ้น แล้วบอกเพื่อสร้างความอุ่นใจ “ฉันสร้างเขตแดนเวทมนตร์ขึ้นมาใหม่ ความชั่วร้ายไม่อาจกล้ำกรายเข้ามาได้ อยู่ที่นี่เอริสจะไม่วันตามหาเธอพบหรอก”

“เอ๋? ผอ. จูเรียรู้เรื่องทั้งหมดได้อย่างไรกันครับ ก็...ก็ตอนนั้นมีแต่ผม...” เซโรก็ล้าลึงถาม เวลาคิดถึงภาพตอนที่มายาตายไปต่อหน้า ความรู้สึกที่เหมือนเงามืดก็จะคืบคลานเข้ามาจิกเปลือกนอกของเขาที่เหมือนมนุษย์ออกไปเหลือเพียงรูปลักษณะของปีศาจร้ายที่อยู่ในตัว

“ฉันเป็นคนบอกเองละ... ผ่านไปตั้งครึ่งปีก็ยังงัวเงียอยู่เหมือนเดิมเลยนะนายนี้”

เสียงที่แสนจะคุ้นหูดังขึ้น เซโรหันกลับมามองซ้ำๆ พอภาพของชายคนนั้นปรากฏขึ้นในแวตตา ความรู้สึกบางอย่างของเขาก็พุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว เซโรผละออกจากอ้อมแขนของจูเรียก่อนจะคว่ำดาบไปจากมือของครูชและกระโจนเข้าหาชายคนนั้น เขาพาดดาบไปได้อย่างไม่ปราณี เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่มีใครคิดว่าเซโรที่ร่างกายซบพอมลงและแขนขาลีบเพราะไม่ได้ขยับตัวเป็นเวลานานจะเคลื่อนไหวได้ว่องไวแบบนี้ แต่ชายคนนั้นก็ยกดาบสีดำของตัวเองขึ้นมาทันดาบที่เซโรพาดใส่ได้อย่างทันท่วงที

“ถ้าแกอยู่ที่นั่นแล้วเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ทำไม...ทำไมแกถึงไม่ช่วยเธอเอาไว้ พ็อก!”

เซโรก็รีดรีงอย่างโกรธแค้น ยิ่งได้เห็นรอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของพ็อกซึ่งไม่มีท่าทางเสียอกเสียใจก็ยิ่งทำให้เพลิงแค้นโหมกระหน่ำจนอยากจจะฉีกพ็อกออกเป็นชิ้นๆ

“อีฟริต” เซโรเรียกดาบเดมอนสเลเยอร์ออกมาไว้ในอีกมือหนึ่งเตรียมแทงใส่พ็อก แต่ครูชพุ่งเข้ามาล็อกตัวเอาไว้

“ไอ้เกลอ...เย็นไว้! ฟังฉันอธิบายก่อน ถึงตอนนั้นนายจะฆ่ากันยังไงฉัน

ก็ไม่ห้ามแล้ว”

ครูชบอกแต่ไม่ได้เข้าหูเซอร์เลย เซอร์ยกแขนทั้งสองข้างกางออกขนานกับลำตัว ก่อนจะปล่อยดาบออกจากมือ เพียงการขยับหัวไหล่เบาๆ เซอร์ก็ถอดกระดุกข้อต่อหัวไหล่ก่อนจะย่อตัวลงจนหลุดจากการล็อกของครูชอย่างง่ายดาย แล้วขยับหัวไหล่อีกครั้ง กระดุกที่ถอดออกก็กลับเข้าที่ เขาหยิบดาบที่กำลังจะแตะพื้นพุ่งตัวเข้าไปหาพ็อกต่อโดยไม่สนใจอะไร

เสียงดาบทั้งคู่ปะทะกันจนเกิดเสียงเคล้ง ปรายไปพวยวาบ แต่การประดาบของทั้งคู่ก็จบลงเมื่อสิ้นเสียงกระทบกันครั้งที่ 5 เพราะดาบที่อยู่ในมือพ็อกถูกเซอร์ตัดจนหลุดจากมือ ส่วนดาบทั้งสองเล่มในมือของเซอร์ก็ตรงเข้าไปจ่อที่คอของพ็อกเหมือนกรรไกรยักษ์ที่เตรียมจะตัดศีรษะได้ทุกเมื่อ การฝึกกับไทโรโนโลกแห่งจิตใจสร้างเซอร์ให้เป็นคนใหม่ที่มีฝีมือมากขึ้นกว่าเดิม

“ทำไมถึงแกลังยอมนแพ้ว ทำไมถึงไม่ยอมใช้พลังของแกออกมา!” เซอร์ตะคอกถาม

“แล้วทำไมเขาถึงปรากฏตัวที่นี้ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าถ้าเจอกับเธอจะต้องเป็นแบบนี้ คิดถึงข้อนี้ไหมเซอร์”

คำพูดของจูเรียทำให้เซอร์หยุดและคิด เขาใจเย็นลงแล้วทิ้งดาบลงกับพื้น

“คุณพ็อก บอกผมทีเถอะว่าคุณช่วยมายเอาไว้ได้...” เซอร์ยื่นกำมือแน่นตัวสั้นระริก คำถามนั้นหวังคำตอบที่ว่ามายยังมีชีวิตอยู่ เซอร์ไม่เคยร้องขอสิ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ มาก่อนจนถึงตอนนี้ เขาร้องขอให้พระเจ้าช่วยให้คำตอบของพ็อกคือใช่ หวังว่าหันหลังกลับไปจะเห็นมายยืนส่งยิ้มให้เขาเหมือนเมื่อวันวาน

“ตอนนั้น...ฉันช่วยได้เพียงตัวเองเท่านั้น ขอโทษนะเซอร์” พ็อกวางมือบนไหล่ทั้งสองข้างของเซอร์ ก่อนจะตอบออกมาด้วยน้ำเสียงแสดงความเสียใจ

พริบตานั้นเซอร์รู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบตัวหมุนตัว หูอื้อตาลายไปหมด การพยายามรวบรวมสติในยามที่เศร้าเสียใจที่สุดนับเป็นเรื่องยาก เซอร์รู้สึกถึงน้ำอุ่นๆ ที่ไหลออกมาจากตา นับตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเซอร์ไม่เคยร้องไห้เลย เพราะจิตใจส่วนหนึ่งยังมีความหวังว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรมาปิดกั้นหัวใจที่แหลกสลายได้อีกต่อไปแล้ว

“เซอร์...” ครูชเรียกเบาๆ ขณะก้มหยิบดาบของตัวเองขึ้นมา ถึงผ่าน

เหตุการณ์เลวร้ายและการสูญเสียด้วยกันมามาก แต่เขาไม่เคยเห็นเซอร์ในสภาพแบบนี้มาก่อน ตั้งแต่วิวจักษ์กันมานี้เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นเซอร์ร้องไห้เหมือนเด็กเล็กๆ ที่น่าสงสาร

แต่บรรยากาศแห่งความโศกเศร้าก็คงอยู่ไม่นาน พ็อกเป็นคนแรกที่เกิดความผิดปกติ ตามเนื้อตัวของเขายับเป็นลูกคลื่นเหมือนมีอะไรอยู่ข้างใน

“ซี! มาตอนที่^{นี้}ไม่เหมาะเออะเลย” พ็อกร้องอย่างเจ็บใจ ก่อนจะแปลงร่างเป็นปีศาจอย่างไม่เต็มใจเหมือนกับถูกพลังบางอย่างบังคับอยู่

“คุณพ็อก!” ครูซซยับเข้าไปหา แต่ก็ต้องหยุดอยู่กับที่เมื่อพบว่าอากาศรอบตัวเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนลมหายใจกลายเป็นไอ พอมองไปรอบๆ ตัวกระจกตามตัวตีกรอบๆ ก็มีเกล็ดน้ำแข็งเกาะไล่เป็นทาง

“มาแล้ว” เซอร์พึมพำพลาซเซ็ดน้ำตา

“เป็นไปได้ยังไง ก็เรากางเขตเวทมนตร์ไว้จนทั่วแล้วนี่” ลูเรียตกใจ พลาซหันไปมองแปลงดอกไม้ที่กำลังเหี่ยวตายจนหมด

“ฮ่าๆๆ สวัสดิ์ทุกคน เป็นยังไงกันบ้างจ๊ะ”

เอริสปรากฏตัวขึ้นที่สุตถนน และเดินตรงเข้ามาหาด้วยท่าไม่ต่างจากเด็กผู้หญิงทั่วไป เธอยังคงรูปลักษณ์ของอลิสไว้ทุกประการ

“ดูเหมือนพวกเราจะลี้มไปว่าเอริสมีสองด้านนะ ด้านที่เป็นปีศาจกับด้านที่เป็นเทพ” พ็อกเอ่ยขึ้น

การปรากฏตัวของเอริสทำเอาหลายคนลึ้มลงหมดสติไป ไม่ใช่เพราะตกใจกลัว แต่เป็นพลังอำนาจเฉพาะตัวของเอริสที่สร้างรัศมีแห่งพลังมืดซึ่งปลุกความกลัวในจิตใจของทุกคนขึ้นมา พลังที่เรียกว่ารัศมีมาร (Horror Field) มีเพียงคนที่มีความเข้มแข็ง เอาชนะความหวาดกลัวได้ ถึงจะมีสิทธิ์เผชิญหน้ากับเธอได้

“แหม...คิดถึงที่นี้จังเลย ว่าแต่พร้อมจะตายกันแล้วหรือยัง” เอริสมองไปรอบๆ พลาซยิ้มแยมก่อนจะชำเลื่องมองทุกคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยแววตาเย็นยะเยือกจนทุกคนตัวสั่น

“ฉันไม่ให้ทำแบบนั้นหรอก” พ็อกเปิดมิติแล้วโผล่มาที่ด้านหลังของเอริส แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรเขาก็ทรุดลงไปคุกเข่าก้มหัวให้หญิงสาวเสียแล้ว

“ส่วนหนึ่งของเจ้าก็คือปีศาจ ซึ่งนั่นทำให้เจ้าปฏิเสธข้าผู้เป็นนายไม่ได้
หรือก พี่ชายข้า ฮ่าๆๆ” เอร์ิสหัวเราะอย่างทรงพลังจนแผ่นดินสะเทือน

“เอร์ิส...” เซโรมองหญิงสาวด้วยแววตาเคียดแค้น ก่อนจะขยับเท้าก้าว
เข้าหาช้าๆ แต่ครูชเดินมาขวางหน้าเอาไว้

“ไอ้ที่ก้างอย่างนายจะทำอะไรได้...หือ ไปนั่งดูอยู่เฉยๆ เลยไป” ครูชเอา
นิ้วจิ้มชี้โครงของเซโร

“ครูช เธอก็รีบพาเซโรหนีไปเถอะ พลังของมนุษย์อย่างเราเอาชนะเอร์ิส
ไม่ได้หรอก” จูเรียบอกกลางให้คนที่ยังพอมีสติพาดคนอื่นหนีไป

“ไม่! ให้เขาลู” ไชอาเดินเข้ามาหาครูชที่เกาะผ้าพันแผลที่มือซ้ายออก

“หือๆ เวลาที่พวกเขาจะได้สู้ด้วยกันมาถึงเร็วกว่าที่คิดนะ เอมิรี” ครูชพึมพำ
ทันใดนั้นแขนซ้ายของครูชก็ลุกเป็นไฟเผาผ้าพันแผลที่เหลือออกจนหมด แขน
ของเขากลายเป็นผลึกใสสีแดงสด ที่หัวใจลมีสัญลักษณ์กไฟปรากฏขึ้นมา

“อ้อ นี่เอง พลังของผู้หญิงคนนั้นที่ข้าสัมผัสได้ในตัวเจ้า” ไชอามองแขน
ของครูชก่อนจะร้องอ้อ ครูชหันมาพยักหน้ารับ

“นั่นตอนนั้นก็สามต่อหนึ่งแล้ว” ไชอาบอกกลางกลายเป็นมังกร

“แหม...มังกร ดิจังเลย กำลังอยากเจอตัวอยู่พอดี...จะได้รู้ว่าจุดอ่อนของ
พวกแกจะเป็นอย่างไรที่ข้ารู้มาหรือเปล่า” น้ำเสียงของเอร์ิสลับสับเปลี่ยนไปมา
แรกๆ ก็นุ่มนวลเหมือนเสียงของอลิส แต่มักจะลงท้ายประโยคด้วยน้ำเสียง
เย็นยะเยือกของเอร์ิส

“ผมจะอัดพลังที่เดียวเลย อาจารย์ช่วยถ่วงเวลาไว้ทีครับ” ครูชใช้พลัง
ของดาบรูนเบลเรียกดาบวิญญานออกมารอบตัว “เอมิรี ขอพลังให้ฉันด้วย!”

ครูชตะโกนขึ้น สัญลักษณ์กไฟส่องแสงสว่างวูบ เปลวไฟที่แขนซ้าย
ลุกฟุ้งเพิ่มความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนพื้นที่รอบตัวเริ่มละลาย

“ไม่แล้วๆ แบบนี้ค่อนข้างสนุกขึ้นมาหน่อย” เอร์ิสตบมือขณะยื่นมองพลัง
ของครูชเหมือนดูการแสดงโชว์ปาหี่

“หมิ่นฟ้าทำลาย!” ไชอาตวาด สายฟ้ารูปมังกรหลายร้อยสายพุ่งลงมา
ใส่ร่างของเขา

“กลับไปสู่ดินแดนแห่งความตายซะเอร์ิส! ทันเดอร์ แลนเซอร์!” ไชอาพุ่ง

ตัวเป็นลูกคริสเงินเข้าหาเอริสซึ่งไม่มีที่ท่าจะหลบหลีกไปเลยแม้แต่น้อย

“พลังช่างยิ่งใหญ่สมกับเป็นเผ่ามังกรจริงๆ...แต่ว่า...” เอริสยิ้มมุมปาก พลางยื่นมือเปล่าๆ ออกไปรับร่างของไซอาที่พุ่งเข้ามาหาด้วยพลังทั้งหมด

“อะไรกัน!” ไซอาตกใจมากเมื่อร่างของตัวเองถูกหยุดด้วยมือที่เรียวบางของเอริส

“พลังของสัตว์เลี้ยงเอาชนะผู้เป็นนายไม่ได้หรอก เจ้าเองก็เป็นมังกรชั้นสูง คงรู้ใช่ไหมว่าพวกเทพมีวิธีหนึ่งจัดการพวกเจ้าได้โดยไม่ต้องเหนื่อยแรง”

ไซอาเหวี่ยงแหอกพลัก เนื้อตัวสั่นสะท้านเป็นครั้งแรก

“ไม่จริง! เจ้าจะรู้ได้อย่างไร” ไซอาปฏิเสธอย่างไม่อยากเชื่อ

“ลองดูก็รู้...Lance” เอริสสบตาไซอา ก่อนจะเอ่ยขึ้น ทันใดนั้นร่างของไซอา ก็ปริแตก มีเลือดพุ่งออกมาทั่วตัวจนแทบล้นทั้งยืน

“มังกรแต่ละตัวมีชื่อแห่งวิญญาณอยู่ ซึ่งพวกเทพเท่านั้นที่รู้ชื่อเหล่านั้น และพลังของเทพก็คือควบคุมการเกิดดับของวิญญาณได้ ดังนั้นพวกเจ้ามันก็แค่แมลงตัวจ้อยที่เข้าจะบดขยี้เมื่อไรก็ได้” เอริสบอกพลางเลียเลือดของไซอาที่ติดอยู่ที่มือ พลางมองไซอด้วยแวตาดูเชิงชวน

“อย่าลืมนั่นสิ! โฟอา ทอร์นาโด เอ็กทิงชัน!”

ครูซย่อมืออยู่ด้านหลังของเอริสพลางครูดดาบกับพื้นก่อนจะตัววัดขึ้นมาใช้ท่าไม้ตายพายุหมุน แต่คราวนี้บวกกับพลังไฟของเอมิรีทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างพายุหมุนแต่ละลูกละลายหายไปจนหมด

“ก็ไม่เลวสำหรับมนุษย์ แต่ยังไม่พอถ้าจะสู้กับข้า” เอริสเดินผ่านพายุเปลวไฟของครูซเข้ามาได้อย่างหน้าตาเฉยโดยไม่มีรอยแผลใดๆ บนร่างกายอันงดงาม

“ถ้างั้น...แบบนี้ละ” ครูซชี้นิ้วขึ้นฟ้า ทันใดนั้นดาบวิญญาณก็พุ่งลงมาปักที่พื้นรอบตัวเอริสราวกับเป็นลูกกรง “สายฟ้าจงมา! ทันเดอร์ สโตรม!”

เมื่อครูซใช้เวทมนตร์ มือซ้ายของเขาก็เปล่งแสงอีกครั้งพร้อมกับอักขระตัวหนึ่งปรากฏขึ้นที่มือซึ่งมีความหมายว่า ‘ฟ้า’ ทันใดนั้นสายฟ้าก็พาดใส่เอริสติดต่อกันนับสิบครั้ง แต่ยังไม่หยุดแค่นั้น ดาบวิญญาณที่ปักอยู่รอบตัวของเอริสก็เบรียบดั่งสนามแม่เหล็ก สายฟ้ายังทวีความรุนแรงขึ้นอีกนับสิบๆ เท่า

“แล้วก็ปิดด้วยแกรนด์ครอส!”

ครูชใช้ไม้ตายกันหีบที่มีพลังทำลายมากที่สุดออกมา นี่เป็นท่าไม้ตายประสานกันที่คิดขึ้นมาใหม่ เพราะสายฟ้าสามารถตรึงศัตรูให้อยู่กับที่ได้ ทำให้จุดอ่อนของท่าแกรนด์ครอสหายไปทันที และพลังทำลายของครูชก็มากกว่าเดิม เพราะพลังจิตเพิ่มพูนมากกว่าแต่ก่อน ยังมีพลังจิตของเอมีร์รวมอยู่ด้วยแล้วยังเป็นพลังในระดับสูงเกินกว่ามนุษย์จะทำได้ไปแล้ว และด้วยพลังทำลายนี้ถนนตลอดแนวของออสถึงกับแตกออกเป็นทาง

“สำเร็จไหม” ครูชรีบหันไปรอบๆ เพื่อหาตัวเอริส แต่ก็หวังไว้ลึกๆ ในใจว่าท่าไม้ตายของเขาจะทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บได้บ้าง

“ใช้ได้... ถึงกับเรียกเลือดจากข้าได้แบบนี้ น่าจะเปลี่ยนให้เจ้าเป็นลูกน้องปีศาจของข้าจริงๆ” เสียงของเอริสดังผ่านม่านควันที่ลอยฟุ้งอยู่

ครูชฟาดดาบอีกครั้งให้ลมพัดไล่ควันหายไป เขายกดาบขึ้นมามองก่อนจะหันไปมองเอริสที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศด้วยท่าทางเหมือนนั่งพิงเก้าอี้ที่มองไม่เห็น และเสียงปลายนิ้วของตัวเองที่มีแผลเท่ากับมีดบาด

ครูชเริ่มหมดกำลังใจ เพราะท่าไม้ตายที่มีก็ใช้ออกมาจนหมดแล้ว พลังของมนุษย์กับเทพปีศาจอย่างอลิสมันแตกต่างกันราวกับอยู่คนละมิติ เขามองเอริสที่กำลังเดินตรงมาหาช้าๆ ถึงใจอยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลๆ แต่ตอนนี้ร่างกายกลับไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย แล้วครูชก็กลายเป็นเหยื่อที่ถูกความกลัวตรึงไว้กับที่อีกคนหนึ่ง

มือที่อ่อนนุ่มและเย็นราวกับน้ำแข็งของเอริสสัมผัสต้นคอของครูชเบาๆ ก่อนจะออกแรงบีบและยกร่างของเขาจนลอยขึ้น

“พร้อมจะตายแล้วหรือยังจ๊ะครูช” เอริสยิ้มให้อย่างไร้เดียงสา

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกถึงมือที่โอบรอบคอ และลมหายใจที่ปะทะต้นคอแผ่วเบา

“ปล่อยมือซะ” เซโรกระชับข้างหูของเอริส น้ำเสียงของเขาในตอนนั้นยากจะบอกได้ว่าระหว่างทั้งสองคนนี้เสียงของใครน่ากลัวกว่ากัน

จังหวะที่เอริสหมุนตัวกลับมา เซโรก็ขยับตัวเลื่อนไหลจากที่อยู่ข้างหลังมายืนอยู่ทางซ้าย ก่อนจะจับมือของเอริสที่บีบคอครูชอยู่แล้วฟาดก้อนหินเข้าไปใส่

อย่างรวดเร็ว เมื่อทุกอย่างจบลง เอริสก็ผละถอยออกไป ส่วนเซโรก็วางครุฑลงกับพื้น

“วิชาอะไรกัน” เอริสเอ่ยออกมาลอยๆ ขณะจ้องมองมือที่ขาดหายไป

“วิชาที่จะใช้กำจัดเธอไงล่ะ เอริส” เซโรโยนก้อนหินที่ถือไว้ไปให้เอริส ในก้อนหินนั้นมีมือของหญิงสาวติดเป็นเนื้อเดียวกับก้อนหิน ที่ข้อมือก็มีเนื้อหินเกิดขึ้น เอริสจึงตัดแขนตัวเองทิ้งก่อนจะสร้างแขนใหม่ขึ้นมา

“ดูเหมือนว่าครึ่งปีที่ผ่านมา จะทำให้เธอลืมสิ่งที่ฉันทำได้และคิดจะต่อต้านขึ้นมาแล้วละสิ” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติก่อนจะเบนสายตามาจ้องมองเซโร

“เปล่า ฉันไม่เคยลืมวินาทีที่เธอฆ่ามาเลย ภาพนั้นมันติดตาฉันอยู่ตลอดครึ่งปีมานี้ และตอนนี้ก็ถึงเวลาที่ฉันจะล้างแค้นแล้ว”

พูดจบเซโรก็พุ่งตัวเข้าหาเอริสที่เรียกดาบอัลเทมาออกมา

“งั้นก็ตายซะ เจ้าคนไร้ความคิด!”

เอริสชูดาบขึ้นและพาดลงมา เซโรพุ่งตัวหลบไปข้างๆ ได้ทัน หญิงสาวตามประชิตจนเขาต้องวิ่งทิ้งระยะห่างจากเธอเอาไว้ เพราะเซโรรู้ถึงความน่ากลัวของดาบอัลเทมาดี

“แบบนี้แหละเซโร หนีให้พ้นวิถีของดาบนั้นให้ได้” ไทโรล่ำทับ ตลอดเวลาที่ผ่านไป ทั้งคู่ช่วยกันศึกษาและหาจุดอ่อนของดาบอัลเทมา จึงคาดเดาได้ว่าพลังของดาบอัลเทมามีลักษณะเป็นเส้นตรง ถ้าหลบออกมาด้านข้างได้ก็จะหลบหลีกได้ไม่ยาก

“หลบไปเรื่อยๆ เซโร พลังของเอริสจะมากที่สุดในระยะประชิด เราต้องถ่วงเวลาเพื่อดึงทิศทางการต่อสู้มาเป็นของเรา”

ถึงไทโรจะร้องบอกแบบนี้ แต่การจะหนีจากเอริสไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ทุกครั้งที่ทิ้งระยะห่างได้ เอริสก็จะหายตัวมาโผล่ตักหน้าพร้อมกับฟันใส่อย่างไม่ยั้ง มีหลายครั้งที่หลบได้อย่างเสียนยาแดงผ่าแปด แต่ความรู้สึกเฉียดตายนั้นยิ่งทำให้ประสาทมัสต์ของเซโรตื่นตัวได้อย่างเต็มที่

“จะหนีไปถึงไหนกัน มาสู้กันสิเซโร!” เอริสร้องตะโกนไล่หลังพร้อมกับวาดดาบเป็นวงขนานกับพื้น คลื่นพลังของดาบอัลเทมาตัดตึกโดยรอบพังหลาย

จนหมด เซโรที่ฟุ้งตัวก็ล้มคลืนดาบนั้นก็ต้องพบกับปัญหาใหญ่เมื่อซากตึกกำลังถล่มลงมาทับ

“เซโร ใช้ชิปเปอร์เลย”

ไทโรเข้าควบคุมร่างแทนเซโร และในตอนนั้นเอง เซโรเข้าไปอยู่ในโลกแห่งจิตใจซึ่งไร้เวลา เขามองทิศทางเพื่อกระโดดหลบเศษซากตึกที่ถล่มลงมาว่าหลบไปทางไหนได้บ้าง และเมื่อหาเจอไทโรก็ชิปเปอร์กลับให้เซโรกลับมาควบคุมร่างอีกครั้ง

“ตัวตุนโผล่มาแล้ว”

ทันทีที่เซโรทะลวงซากตึกขึ้นมาได้ เอริสก็รออยู่แล้ว หญิงสาวเหวี่ยงดาบใส่ตำแหน่งคอทันที แต่พริบตาที่นั้นเธอก็เห็นรอยยิ้มของเซโรจึงรู้ว่าตัวเองกำลังติดกับ

เป็นอย่างไรเอริสคาดการณไว้ ที่พื้นมีแสงสว่างวูบขึ้นมาซึ่งเป็นฝีมือของไทโรที่เรียกอสูรมาฆ่าไว้ก่อนจะใช้ร่างของเซโรกระโดดขึ้นมาเมื่อครู่

“ฮ่าๆๆ ต้องแบบนี้ถึงจะสนุกขึ้นมาหน่อย”

เอริสรีบเปลี่ยนวิถีดาบ จากที่ตรงใส่คอของเซโรก็หันกลับมาแทงลงพื้นซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่มังกรเลเซอร์ของไทโรยิงลำแสงสวนขึ้นมา ทว่าพลังของเอริสมีมากกว่า ลำแสงของเลเซอร์จึงแหวกออกไปคนละทางก่อนจะถูกพลังจากดาบอัลเทม่าแทงทะลุปาก

“แล้วแบบนี้ละ ยังจะสนุกอีกไหม”

เซโรอาศัยช่วงเวลาทีเอริสหันไปสนใจเลเซอร์เรียกดาบเดมอนสเลเยอร์แล้วพาดใส่หญิงสาวเต็มแรง ซึ่งอีกฝ่ายก็ใช้คมดาบพาดสวนใส่ตัวดาบ แต่เพียงเท่านั้น ดาบเดมอนสเลเยอร์ในมือของเซโรก็แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

“แค่ดาบธรรมดาทำอะไรเข้าไม่ได้หรอกเซโร” เอริสยิ้มเยาะ ทั้งพลังและอาวุธของเซโรยังห่างไกลกับเธออีกมาก

ความคิดแบบนี้ทำให้หญิงสาวประมาท เอริสไม่ทันสังเกตเลยว่าเซโรกับไทโรกำลังสลับตัวกันควบคุมร่าง และสิ่งหนึ่งที่เธอยังไม่รู้คือเซโรในตอนนีแบ่งพลังออกเป็นสองส่วนได้แบบ 30 ต่อ 70 เซโรใช้พลังแค่ 30 เปอร์เซ็นต์ในการโจมตีหลอกล่อ ส่วนไทโรใช้พลัง 70 เปอร์เซ็นต์ในการโจมตีเพ็ดจติก และ

ตอนนี้ไทโรก็รวบรวมพลังในร่างเตรียมจะปล่อยท่าไม้ตายออกมาได้ตลอดเวลา ซึ่งการให้เซโร่ใช้ดาบเดมอนสเลเยอร์โจมตีเมื่อครู่เป็นการโจมตีหลอกเพื่อให้ เอริสใช้พลังออกมาป้องกันมากที่สุด และหลังจากนั้นก็เป็นเวลาพลังของ เธอตกลง และช่วงเวลานั้นก็มาถึงแล้ว

“ไฟนอลแฟลชเซโร่!” ไทโรควบคุมร่างของเซโร่ พร้อมกับปล่อยลำแสง จากท่าไม้ตายใส่เอริสในระยะประชิดที่ไม่มีทางหลบรอดไปได้ เอริสรู้ตัวจึง กางปีกमारออกมาและห่อเข้าหากันเพื่อป้องกันลำแสงที่ไทโรปล่อยออกมา

พลังทำลายของไทโรผลักดันหญิงสาวจมหายเข้าไปในซากตึก แต่เมื่อเท้า ของเอริสแตะถึงพื้นเธอก็ใช้แรงต้านพลังของไทโรกลับพร้อมกับสะบัดปีกกาง ออกปิดพลังลำแสงจนแตกกระจาย การโจมตีนั้นสูญเปล่าในทันทีเพราะทำให้ ปีกของเอริสแค่เกิดรอยไหม้จางๆ เท่านั้นเอง

“ไปไหนแล้ว” เอริสมองหาเซโร่ที่หายไปจากสายตา ข้างหลังของเธอ มีแผ่นหินขนาดใหญ่ลอยตรงมา

“เลิกเล่นลิ่งหลอกเจ้าได้แล้ว ออกมาสิเซโร่” เอริสไม่เข้าใจว่าขนาด คมดาบหรือเวทมนตร์ยังทำอะไรเธอไม่ได้ แล้วทำไมเซโร่ยิ่งเหยิงแค่แผ่นหิน มาโจมตีเธอต่างๆ ที่รู้ว่าไร้ประโยชน์ หญิงสาวยื่นมือข้างเดียวออกไปจับแผ่นหิน แต่พริบตานั่นเอง แผนการของเซโรกับไทโรก็ประสบผล เมื่อมือของเอริสจม เข้าไปในแผ่นหินนั้นราวกับมันเป็นน้ำ ก่อนที่แผ่นหินจะกระแทกตัวเธอเต็มๆ และตัวของหญิงสาวก็จมเข้าไปในแผ่นหินนั้นจนกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

“พลังได้ร้ของฉันแยกสสารของหินหรือวัตถุต่างๆ ให้เข้าไปแทรกในตัว คนอื่นได้ แบบนี้ต่อให้เป็นเซลล์ของพวกเผ่าปีศาจก็หมดสิทธิ์ฟื้นตัวละ” เซโร่ บอกลงลดมือที่แตะแผ่นหินลง และทิ้งตัวนั่งอย่างหมดแรง

“ยินดีด้วยเซโร่ แก่แก่แค่นสำเร็จแล้ว” ไทโรชมเชย

“ไทโร ที่เหลือเป็นหน้าที่นายแล้วนะ”

เซโร่ชี้ไปยังแผ่นหินที่เป็นร่างของเอริส แต่เมื่อไทโรเห็นก็แทบร้องเสียง หลง...เอริสกำลังยืนมองตัวเองที่อยู่นในแผ่นหินหน้าตาเฉย

“เฮ้ย! ออกมาได้ไงพ่ะนี่!” ไทโรร้องถาม

“ไม่รู้” อันที่จริงเซโรนั้นรู้แต่แรกแล้วว่าพลังแค่นี้หยุดเอริสไว้ไม่ได้ แต่

เขาก็สะใจที่อย่างน้อยก็ได้เห็นสีหน้าตกใจของหญิงสาว

“นี่ถ้าเป็นตัวข้าสมัยก่อนคงถูกกักในแผ่นหินนี้ไปเรียบร้อยแล้ว ตอนแรกกะจะเก็บเจ้าไว้เป็นของเล่นแก้เบื่อสักหน่อย แต่ดูท่าจะอันตรายเกินกว่าจะเล่นด้วยได้แล้ว” เอร์ีสพูดจบก็มาโผล่ตรงหน้าของเซโร่ แล้วบีบคอดันร่างของเขาชนกับกำแพงจนพังครืนลงมา

“จงภูมิใจซะที่ได้ตายด้วยน้ำมือข้า” เอร์ีสยกดาบอัลเทม่าขึ้นและเล็งไปที่หัวใจ แต่แล้วก็กลับชะงัก

“ไม่!”

เสียงของอลิสห้ามเอาไว้ มันเป็นเสียงร้องแผ่วเบาเหมือนกับหุแว่วไป แต่แค่นั้นก็เกินพอที่จะทำให้จิตใจของเอร์ีสไขว้เขว จริงอยู่ตอนนี้เธอคือเอร์ีส... ราชินีแห่งเผ่าปีศาจ แต่ก็ยังมีความทรงจำของอลิสอยู่ด้วย

“เป็นอะไร ราชินีปีศาจอย่างแกเกิดปอดแตกไม่กล้าฆ่าคนขึ้นมาหรือไง” เซโร่ท้าทาย

“หุบปากซะ!” เอร์ีสโมโห ออกแรงกดเซโร่จนจมเข้าไปในกองซากตึกข้างหลัง

‘ต้องฆ่าเซโร่ ต้องฆ่ามันเพื่อพิสูจน์ว่าหัวใจของข้าเป็นอิสระเหนือสิ่งอื่นใดแล้ว’ เอร์ีสคิดพลางกดดาบในมือที่จ่ออยู่ตรงหน้าอกของเซโร่สุดแรง ทว่ามือของเธอแข็งจนไม่ขยับอย่างที่ต้องการเลย

‘ไม่! ข้าคือเอร์ีส เป้าหมายข้างยิ่งใหญ่เกินกว่าต้องมาหยุดลงเพราะมนุษย์เพียงคนเดียว ต้องฆ่ามันซะ’ เอร์ีสพยายามอีกครั้ง แต่ผลก็ออกมาเช่นเดิม ถึงจิตใจเธอต้องการจะฆ่าเซโร่ แต่ร่างกายกลับไม่ยอมทำตามคำสั่ง บัดนี้เองที่หญิงสาวตระหนกถึงจุดอ่อนอันใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นจากแผนการของตัวเอง

“เฮ้...เอร์ีส” เซโร่ชี้หน้า “ถ้าไม่ฆ่าฉันตอนนี้ ครั้งหน้าที่เจอกัน...แกเสร็จแน่”

คำพูดนั้นทิ่มแทงใจของเอร์ีสให้เจ็บปวดยิ่งกว่าการถูกทำร้ายทางร่างกายเสียวินาที่ที่ไม่มีใครคาดฝัน...น้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาเหมือนแค้นจนถึงปลายคาง แต่เสียดาย...แววตาของเซโร่เต็มไปด้วยความแค้นจนมองไม่เห็นน้ำตาหยดนี้ ถ้าเขาสั่งเกตเห็นมัน ทุกอย่างอาจเปลี่ยนแปลงก็เป็นได้

“น่าสนุกดี ข้าจะให้เวลาแกอีกสักหน่อย ฆ่าแกตอนที่ลึนหัวมันคงได้ อรรถรสมากกว่านี้” เอร์ิสปล่อยมือจากคอเซโร่และก้าวถอยออกมา

“เซโร่ ถ้า...”

ขณะที่เอร์ิสกำลังจะเอ่ยปากพูดก็รู้สึกถึงพลังที่ตรงมาจากข้างบน จึงรีบตัวตาดาบฟันลูกธนูที่พุ่งตรงมาเป็นลำแสงออกเป็นสองท่อน

“มีแมลงนำรำคาญมาเพิ่มอีกแล้ว” หญิงสาวบนพลาถมองขึ้นไปที่ยอดตึก ด้านข้างซึ่งมีหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่

“ลูกธนู...หรือว่า?” เซโร่มองลูกธนูที่ตกอยู่บนพื้นด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบมองไปที่ยอดตึก

“หวัตตีพี่ชาย” หญิงสาวยกมือพร้อมกับร้องทัก

“ซี!”

เซโร่มองเด็กสาวตาค้าง เพราะไม่คิดฝันว่าจะได้เจอกันอีก เด็กผู้หญิงที่เขาเคยเจอที่ป่าวิญญาณตอนไปนครเหนือ และกลายมาเป็นน้องสาวของเขา ก่อนจะกลับมาที่เกรแฮมเขาฝากฝังให้ชินเป็นคนดูแลเธอ

“ไว้พักหายใจที่หลัง จัดการศัตรูก่อน” เสียงชายหนุ่มทุ้มหนักเอ่ยขึ้นข้างหลังของซี เธอจึงหันกลับไปพยักหน้ารับ และเจ้าของเสียงนั้นก็วิ่งผ่านเธอ และกระโดดลงมาจากตึกที่สูงเกินลิบชั้น

“มะ...ไม่จริงน่า” เซโร่ยังไม่หายตกใจก็ต้องตกใจหนักกว่าเดิมเมื่อเห็นผู้ที่กำลังกระโดดลงมา

“อริของสหายข้า จงหายไปซะ! เดสทรอยเยอร์!” เสียงตะโกนดังขึ้นลำแสงสีเทาพุ่งตรงลงมาหาเอร์ิส

“ซี!” หญิงสาวรู้ว่าพลังลำแสงนี้รุนแรงมากจึงใช้ปีกที่เบรียบเสมือนโล่อันแข็งแรงตั้งรับเอาไว้ แต่ก็ถูกพลังนั้นดันจนถอยครูดไปกับพื้นหลายเมตร

“เจอกันจนได้” เจ้าของพลังนั้นลงถึงพื้นอย่างนุ่มนวลราวกับที่เข้ามีสปริงติดอยู่ แล้วหันมาทักเซโร่ด้วยเสียงราบเรียบ

“เออาน!”

เซโร่ร้องออกมาด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นหน้าสหายต่างเผ่าคนนี้ เออานในร่างมนุษย์หมาป่าขนสีเงินระยิบระยับสวยงามเย็นจ้องเซโร่ แต่เมื่อ

ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินเข้ามาใกล้ๆ ก็ถูกเอธานชกหน้าจนล้มลงไปทีเดียว

“หมัดนี้มีคนฝากมา” เอธานบอกก่อนจะดึงให้เซโรลุกขึ้นยืน

“หรือว่า!” เซโรนี่กออกเพียงคนเดียวที่อยากจะชกเขาแบบนี้

“ซิ! ก็เจ้าฝากอาร์คไว้กับยัยหนูมีอาไม่ใช่หรือ ข้าเลยต้องยอมทำตามคำสั่งอย่างเลียงไม่ได้” เอธานบอกอย่างหงุดหงิด

พริบตานั่นเอง รอบตัวของเซโรก็ปรากฏเงาของคนกลุ่มใหญ่ซึ่งเขาค้นหน้าเป็นอย่างดี เพราะทุกคนก็คือนักเรียนของเกรแฮมที่รอดชีวิตจากเหตุการณ์เมื่อหกเดือนก่อน ไม่ว่าจะเป็นซาคุระกับราส หรือบลูที่ตอนนี้โตขึ้นกว่าเดิมจนแทบจำไม่ได้ แล้วยังมีเพื่อนชั้นเดียวกับเขาเช่นอูริก แदन และโอปอสุดท้ายที่แปลกตาไปก็คือบิลซึ่งตอนนี้นั่งรถเข็น แต่ก็ยังดูแข็งแรงดี

“พวกเรา...” เซโรมองไปรอบๆ ตัวอย่างอุ่นใจ

“คนเดียวไม่ชนะ แต่ถ้าหลายคนก็ไม่แน่นอนครับ” บิลยิ้มบอก

“กลับมาถึงก็เกิดเรื่องทันทีเลย นายนี้ไม่เคยเปลี่ยนเลยนะเซโร” ราสต่อว่าขณะนั่งยองๆ อยู่บนเสาไฟ

“ฮ่าๆ” เอริสมองทุกคนก่อนจะหัวเราะออกมา ถึงจะมีคนมาก แต่สำหรับเธอแล้วไม่ต่างไปจากมดที่เดินขบวนมาให้เธอเหยียบเล่น

“หัวเราะไปเถอะเอริส เจ้ายังไม่รู้จักขีดจำกัดของมนุษย์ดีพอ” ไชอากัดฟันลุกขึ้นมาร่วมสู้ด้วยอีกแรง

“ฮึๆ คิดทำไมตายใหม่ออกแล้วเพี้ย! คราวนี้เสรีจันแน่” ครุชกระโดดลงมาและใช้ดาบชี้หน้าเอริส ก่อนจะรู้สึกตัวว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย “อะ...อ้าว! มากันตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เฮ้อ...” เอริสถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย “เซโร นี่เจ้าคงคิดว่าจะชนะข้าแน่ใช่ไหม”

“ชีวิตต้องซดใช้ด้วยชีวิต ฉันจะส่งแกไปหามายาววันนี้ละ” เซโรพุ่งเข้าไปหาเอริสเป็นคนแรก แต่กลับถูกหญิงสาวตบจนหน้าคะมำไปกับพื้น

“อ่อนหัด! อย่างเจ้าไม่มีวันวิ่งตามรอยเท้าข้าทันหรอก” เอริสเยาะเย้ยแล้วสลายดาบอัลเทมาให้หายไป “จงดูด้วยตา จงสตั้มให้เต็มสองหู จงกรี๊ดร้องให้สุดเสียง เพราะนี่คือพลังของเทพไงล่ะ!”

หญิงสาวเริ่มต้นร้องเพลงเบาๆ ก่อนจะดังขึ้นเรื่อยๆ เสียงของเอริสไม่ต่างไปจากอลิสเลย ถึงแม้วิธีการพูดจะต่างกัน แต่น้ำเสียงก็ยังคงความไพเราะเช่นเดิม ทุกคนรู้ตัวทันทีว่าเพลงที่เอริสร้องมีพลังบางอย่างแฝงอยู่ด้วย จึงขยับตัวจะเข้ามาหยุดเธอไว้ แต่มันก็สายไปแล้ว เพียงวินาทีแรกที่ได้ยินเสียงทุกคนก็ตกอยู่ใต้อำนาจอันยิ่งใหญ่ของเอริสทันที และแล้วความรู้สึกต่างๆ ก็หายไปเหมือนกับตกสู่โลกแห่งความฝัน แต่เป็นฝันร้ายที่กำลังกัดกินร่างกายและมอบความเจ็บปวดให้จนทุกคนต้องกรี๊ดร้องดังระงม บางคนถึงกับทนความทรมานไม่ไหวเริ่มฉีกทิ้งเนื้อหนังของตัวเอง

“ท่านเอริส ได้เวลาแล้วครับ” ลูซิเฟอร์เอ่ยขึ้นพลางปรากฏตัวที่ด้านหลังของเอริส

“อือ” เอริสหยุดร้องเพลงและจับจ้องไปยังเซโรที่นอนกองอยู่ที่ปลายเท้า

“กระเลื่อกรระสนกันเข้าไป ยิ่งพวกเจ้าพยายามเท่าไร ก็ยิ่งมีค่าเวลาถูกฆ่าทำลายลงเท่านั้น พลังของเทพไมใช่สิ่งที่มนุษย์อย่างเจ้าจะอาจหาญต่อกรด้วย จำใส่หัวเอาไว้”

เอ่ยจบหญิงสาวก็หายตัวไปพร้อมกับลูซิเฟอร์ ทิ้งบาดแผลที่เกิดจากความหวาดกลัวเอาไว้ในใจของทุกคน

“ไว้ย!”

เสียงร้องอย่างไม่พอใจดังขึ้นจากเทพไวเวิร์นขณะนั่งมองความพ่ายแพ้ของเซโรอยู่กับเทพคิวซาน่า เวลานั้นมหาเทพได้จากไปแล้ว

“แหม...ใจเย็นๆ ลีท่าน นั่งลงก่อน” เทพคิวซาน่าบอกอย่างอารมณ์ดี

“นี่ท่านทำอะไรของท่าน คิวซาน่า ทำไมถึงต้องให้สองคนนี้สู้กันเองด้วย ถ้าเมื่อตะกี้เจ้ามนุษย์นั้นกับเอริสคืนดีกันได้แล้วจับมือกัน มันจะเป็นประวัติศาสตร์หน้าใหม่ที่เลยนะ อีกคนคือเทพปีศาจเอริสผู้นำโลกปีศาจ ส่วนอีกคนคือดาวหายนะที่มีสิทธิ์ครองบัลลังก์เป็นผู้นำมนุษย์ และชักนำเผ่าที่เหลือให้มาร่วมมือกันได้” ไวเวิร์นถามอย่างไม่พอใจ

“สงสัยละสิว่าทำไมข้าถึงไม่ยอมใช้พลังอำนาจแห่งความรักลบความเกลียดชังในใจของพ่อหนุ่มนั่นลง ทำไมข้าถึงปล่อยให้ความแค้นของเขาบดบัง

ตาจนไม่อาจเห็นความรู้สึกที่แท้จริงของเอริส” เทพคิวซาน่ายิ้ม แต่แวตาสลดหดหู่

“มันก็แน่ละ! ท่านบอกเข้ามาเลย ทำแบบนี้ทำไม!” ไวเวียร์นหุบโตะดังปัง เขาหวังเป็นที่สุดว่าทุกชีวิตบนโลกจะจับมือกันต่อต้านสวรรค์ และเมื่อถึงเวลานั้นเขาผู้เป็นเทพสงครามคงสนุกที่ได้ต่อสู้กัน

“ก็เพราะว่าท่านอ่านมันออกไถ่ละ เทพไวเวียร์น ท่านอ่านมันออก มหาเทพก็ยอมอ่านมันออกเช่นเดียวกัน” คิวซาน่าตอบ

“ข้าเข้าใจละ แบบนี้เอง ถ้าอ่านออกมหาเทพต้องไม่ยอมปล่อยให้ทุกอย่างเกิดขึ้น เขาจะเลือกทำลายมันก่อนจะเป็นแบบนี้” ไวเวียร์นเริ่มเข้าใจ

“ถูกแล้ว เพราะแบบนี้ข้าถึงให้พวกเขาสร้างตำนานขึ้นมาใหม่ในแบบของตัวเอง ตำนานที่ไม่ได้เลือกใคร ไม่ว่าจะสงครามย่อนี้เผ่าปีศาจของเอริสจะชนะจนเป็นผู้นำในการต่อต้านสวรรค์ หรือเจ้าหนุ่มนั้นจะพลิกเกมเอาชนะเอริสลงได้ แต่สุดท้ายก็จะได้ผู้นำที่เข้มแข็งที่สุดเพียงหนึ่งเดียว”

“ท่านนี้ใจร้ายจังเลยนะ ท่านคิวซาน่า”

“นั่นสิ ข้าอาจเป็นผู้ร้ายตัวจริงที่ไม่มีใครคาดคิดก็เป็นได้” เทพคิวซาน่าฉีกยิ้มกว้างจนไวเวียร์นไม่แน่ใจว่าเธอล้อเล่นหรือเปล่า

“ข้าต้องไปละ ต่อจากนี้ไปสงครามบนโลกจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ข้าคงงานยุ่ง คงไม่ว่างมาหาท่านอีกนาน” ไวเวียร์นลา ก่อนจะลุกขึ้น

“เดี๋ยวก่อน ข้ายังมีสิ่งหนึ่งอยากบอกท่าน” เทพคิวซาน่าร้องทัก

“อะไรหรือ?”

“ท่านรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับเทพผู้สร้างใหม่” เทพคิวซาน่าถาม

“รู้ เขาถูกมหาเทพทำลายดวงจิตจนหายไปจากโลกนี้ หลังจากนำอาวุธที่เป็นอันตรายต่อพวกเราลงไปให้พวกมนุษย์” ไวเวียร์นตอบด้วยสีหน้าสงสัยว่าคิวซาน่าต้องการจะบอกอะไรกันแน่

“แล้วท่านรู้ไหมว่าเขาทิ้งผู้สืบสานปณิธานไว้ก่อนตาย” เทพคิวซาน่าเอ่ยทันที

“ใครกัน เขาเป็นใครกัน”

“ดึกๆ ข้ารอท่านถามแบบนี้มานานแล้ว ข้าถูกมหาเทพสั่งห้ามไม่ให้บอก

เรื่องนี้แก่ใคร แต่ด้วยกฎสวรรค์ที่ข้าไม่สามารถพูดโกหกได้ ตอนนั้นข้าเลยตอบได้...ท่านนั่นละ เทพสงครามไวเวริน ท่านคือผู้สืบสานปณิธานของเทพผู้สร้าง” เทพคิวซาน่าชี้ไปที่ไวเวริน

“ทำไมถึงเป็นข้าไปได้ล่ะ” ไวเวรินไม่มีสีหน้าแปลกใจ แต่ถามกลับมาอย่างสงบ

“เพราะท่านคือลูกชายเพียงหนึ่งเดียวของเทพผู้สร้างไงล่ะ”

“นี่ท่านล้อข้าเล่นหรือไงท่านคิวซาน่า” ไวเวรินมีสีหน้าเครียดจัด

“ถามตัวเองดูละกัน สิ่งนั้นมันไหลเวียนอยู่ในตัวท่านนี่” เทพคิวซาน่าเอ่ยจบก็หันกลับไปสนใจครอบครัวตัวเอง ดูความเป็นไปของโลกต่อ

“ถึงจะเป็นแบบนี้ ข้าก็ไม่ช่วยท่านล้มล้างสวรรค์หรอกนะ สิ่งเดียวที่ข้าปรารถนาก็คือได้สู้กับคนที่มีความพลังมากกว่า...เท่านั้นละที่ข้าสนใจ” ไวเวรินหันกลับแล้วเดินหายไป

“คิกๆ แล้วใครกันนะที่มีความพลังมากกว่าเจ้านะ เทพไวเวริน ยังจะหลอกตัวเองอยู่อีก...มหาเทพ ม้าของท่านถูกเก็บไปเรียบร้อยแล้วนะ”

แล้วเทพคิวซาน่าก็นั่งแกว่งขาฮัมเพลงอย่างสบายอกสบายใจ ขณะที่ในครอบครัวกำลังฉายภาพไปที่พวกเขาไว้...

หลังจากเซโร่ฟื้นขึ้นมา ก็เดินดูความเสียหายที่เกิดขึ้น นับเป็นข่าวดีมากที่แม้ศึกรามบ้านช่องจะพังเป็นจำนวนมากจากการต่อสู้ แต่กลับไม่มีใครบาดเจ็บสาหัสนอกจากไซอา

ผอ. จูเรียจัดที่พักให้เซโร่เป็นการชั่วคราว เพราะเขายืนยันว่าพรุ่งนี้เช้าจะรีบออกเดินทางไปจากที่นี่เพื่อความปลอดภัยของทุกคน เนื่องจากเอริสอาจกลับมาอีกเมื่อไรก็ได้ ที่พักที่จูเรียจัดให้เป็นบ้านชั้นเดียวหลังใหญ่พอที่จะอัดพลพรรคของเขาเข้าไปได้หมด

เซโร่ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากปากของครูซเป็นหลัก โดยมีคนอื่นเสริมเป็นระยะ เรื่องแรกที่เขายากรู้จนต้องคาดคั้นครูซอยู่นานก็คือเรื่องของเอมิรีว่าเกิดอะไรขึ้น ซึ่งอีกฝ่ายก็บ่ายเบี่ยงอยู่นานกว่าจะจนเต็มจนต้องเล่าให้ฟังในที่สุด สิ่งที่ครูซบอกสร้างความสะเทือนใจให้แก่หลายคนจนถึงกับร้องไห้ออกมา

เพราะ...เอมรี่ตายจากไปแล้ว ครูซเล่าว่าเธอตายเพราะอาการบาดเจ็บที่สมองซึ่ง
หมดทางรักษา หญิงสาวอยู่กับเขาได้เพียงสามเดือนหลังจากเกิดศึกที่เกรแฮม
แล้วเธอก็จากไปอย่างสงบ

“แต่ถึงอย่างนั้นเอมรี่ก็ยังสู้เคียงข้างพวกเราตลอดไป”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของครูซขณะที่เขาตบแขนซ้าย นอกจากเขาสูญเสีย
เอมรี่ไปก็ยังเสียแขนซ้ายไปด้วย แต่ก็ได้หिनเวทมนตร์ที่มีวิญญาณของเอมรี่
สถิตอยู่ และได้วิชาการรักษาของฟ็อกช่วยทำให้หिनนั้นเป็นแขนและเชื่อมต่อ
เส้นประสาทจนใช้งานได้ดังแขนปกติ ส่วนแขนขวาเขาไม่ยากให้ใครเห็นเพราะ
มันถูกไฟไหม้อย่างรุนแรงจนเป็นแผลน่าเกลียดน่ากลัว ถึงฟ็อกจะรักษาให้แต่
ครูซก็ปฏิเสธ เพราะอยากจะเก็บแผลนี้เป็นสิ่งเตือนใจให้คิดถึงเอมรี่ตลอดไป

จบเรื่องของครูซก็มาต่อด้วยเรื่องของบิลว่าทำไมถึงนั่งรถเข็นแบบนี้
ซึ่งบิลก็ดึงผ้าที่ปิดขาออกทำให้เห็นช่วงล่างที่แข็งเป็นหिनเพราะคำสาปจากเทพ
อาบิรัน เซโรจะเรียกเทพอาบิรันออกมาแก้คำสาปให้ แต่บิลรีบร้องห้ามทันที
เพราะถ้าแก้คำสาปเมื่อไรเวลาบนเกรแฮมที่ถูกหยุดไว้จะเริ่มเดินต่ออีกครั้ง และ
การตายที่ไม่ปรารถนาก็จะเกิดขึ้น บิลบอกอีกว่าจนกว่าจะพร้อมมากกว่านี้ ห้าม
เซโรแก้คำสาปเด็ดขาด พวกเขาจะต้องใช้เวลามากกว่านี้ถึงจะพร้อมเผชิญหน้า
กับซินยะเพื่อเปิดศึกตัดสินที่เกรแฮมอีกครั้ง

ส่วนคนอื่นๆ ก็หिनรอดมาจากเกรแฮมได้เพราะความช่วยเหลือของฟ็อก
เป็นหลัก แต่มีอยู่คนหนึ่งที่รอดมาได้ยาวนานแปลกประหลาดที่สุดก็คือซาคุระ

“ที่ฉันไม่โดนสาปเป็นหिनไปนะเธอ ก็ตอนนั้นฉันถูกพลังแรงดึงดูดของ
เขตแดนยักษ์ดึงดูดทะลุพื้นจนตกจากเกรแฮมเลยนะสิ” ซาคุระตอบ

‘แล้วยังอุตส่าห์รอดมาได้อีกนะ’ ทุกคนคิดเหมือนกัน

แต่เรื่องที่น่าดีใจก็มีอยู่เหมือนกันก็คือ อูริเล่าให้ฟังว่าโอปอสูญเสีย
ความทรงจำเกือบทั้งหมดไป ที่พอจำได้ก็เป็นช่วงสมัยเด็กๆ แต่นั่นก็นับเป็น
เรื่องที่ดีสำหรับเธอ เพราะอย่างน้อยเธอจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความผิด
ที่ได้ทำลงไป และทุกคนเองก็ไม่ตั้งใจในสิ่งที่โอปอทำก่อนหน้านี้และพร้อมจะ
มอบความรักให้แก่เธอเช่นเดิม

ตลอดเวลาที่เซโรนั่งอยู่ที่บ้านนั้นและฟังทุกคนผลัดกันเล่าเรื่องต่างๆ เขา

ไม่สบตากับพ็อกเลย และไม่ถามถึงเหตุการณ์ตอนนั้นด้วย อย่างน้อยพ็อกก็มีความดีความชอบ เพราะถ้าไม่ได้เขาช่วย เซโรก็คงต้องมานั่งในบ้านหลังนี้ตามลำพังแล้ว แต่สุดท้ายพ็อกกลับเป็นคนลุกขึ้นมาเรียกเซโรออกไปคุยกันข้างนอกตามลำพัง

“นายยังอยากรู้อีกไหมว่าตอนนั้นเกิดอะไรขึ้น...ทำไมฉันถึงช่วยมาไม่ได้”

พ็อกเริ่มต้นบทสนทนาขณะเดินนำออกมาที่ระเบียงหน้าบ้าน เซโรยืนทำใจอยู่พักหนึ่ง ถึงจะเสียใจจนไม่ยอมรับรู้ แต่เขาก็อยากรู้ความจริงจึงพยักหน้ารับเบาๆ

“ตอนนั้นหลังจากที่แยกกับนาย ฉันก็รีบฟื้นฟูร่างกายตัวเองพลางจับตาดูคนที่พอจะช่วยไว้ได้ จนเห็นเจ้าครูชกับเอมิรีตจากเกรแฮมนั่นละ ฉันเลยเข้าไปช่วยไว้ได้ทันก่อนที่สองคนนั้นจะกระแทกพื้นจนและเป็นเนื้องอก แต่นั่นก็เป็นแรงเหวี่ยงสุดท้ายของฉัน นายก็รู้ที่เซโรว่าการเสียเลือดจำนวนมากทำให้พลังของพวกเราหมดเร็วขึ้น

“ตอนนั้นฉันทำได้เพียงรักษาแผลที่แขนขาดไปของครูชไม่ให้เลือดไหลจนหมดตัวไปเสียก่อน แล้วหาที่ซ่อนตัวแถวๆ นั้นเพื่อความปลอดภัยจนกว่าพลังจะกลับคืนมา ตอนนั้นนายกับมายาก็มาอยู่ใกล้ๆ กับจุดที่ฉันซ่อนตัว ฉันเห็นการต่อสู้ของนายกับซิลินจนถึงตอนที่เอริสปรากฏตัว...”

พอพ็อกเล่าถึงตอนนี้ เซโรก็รู้สึกโกรธขึ้นมาจนกำมือแน่น แต่ก็พยายามสงบใจฟังต่อ

“เซโร เมื่อตะกี้นายก็เห็นแล้ว ฉันที่มีร่างกายส่วนหนึ่งเป็นปีศาจไม่อาจยืนอยู่ต่อหน้าเอริสได้ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเอริสถึงเป็นราชาในปีศาจ ตราบใดที่ยังมีส่วนหนึ่งในร่างกายเป็นเซลล์ของปีศาจ ถ้าเธอลังให้ตายฉันก็ต้องตาย ไม่มีปีศาจตนไหนฟื้นต่อต้านเธอได้...ตอนนั้นฉันเห็นเอริสเดินเข้าไปหามายา ฉันกำลังจะร้องเตือนออกไป แต่เซลล์ปีศาจในตัวฉันก็ถูกกระตุ้นให้ตื่นขึ้นและถูกบังคับให้นอนนิ่ง แม้แต่จะขยับปากพูดยังไม่ได้ ฉันเห็นเหตุการณ์จนจบ และเมื่อทุกคนจากไปฉันถึงขยับตัวได้อีกครั้ง”

พ็อกพูดจบก็เดินเข้ามาหาเซโร

“ถ้านายยังคิดว่าเป็นความผิดของฉันก็เชิญล้างแค้นได้เลย แต่จำคำพูด

ของฉันในวันนี้ให้ดี ถ้านายยังอยากจะเผชิญหน้ากับเอริสอยู่ จงอย่าเดินช้ารอย
 ของฉัน พลังแห่งความมืดที่ฉันมีไม่อาจต่อกรกับเธอได้...เซโร ฉันอาจขอร้อง
 ในสิ่งที่นายทำให้ไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็อยากขอร้องนายเรื่องหนึ่ง...”
 ฟ็อกบีบไหล่ของเซโรไว้แน่น “ช่วยพาอิลิสกลับมาที่เถอะ ฉันเชื่อว่าถ้าเป็นนาย
 ต้องเอาชนะเอริสและปลุกอิลิสให้กลับมาได้อย่างแน่นอน อย่าให้ความแค้น
 ทำให้นายสูญเสียทุกอย่างไปเลยเซโร คนที่ตายไปแล้วก็ไม่อาจกลับคืนมา
 แต่คนที่ยังอยู่...เรายังเริ่มต้นใหม่กับเขาได้ จำคำของฉันไว้ให้ดีนะ”

คำพูดของฟ็อกเป็นคำสอนที่ยิ่งใหญ่ของผู้มีประสบการณ์ แต่ถึงอย่างนั้น
 ไฟแค้นในใจของเซโรก็ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย

“ผมจะพยายามครับ” เซโรพยักหน้ารับเบาๆ

“เอาละ ฉันคงต้องกลับไปหาเจ้าบุญฮยาแล้ว เจอกันครึ่งหน้าฉันกับนาย
 อาจกลายเป็นศัตรูกันก็ได้นะ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็มีเหตุผลที่ต้องทำแบบนี้อยู่
 เหมือนกัน...ช่างเถอะ ว่าแต่เซโร ฉันมีอะไรจะให้” ฟ็อกพูดจบก็หันไปที่หัวมุม
 บ้านพลางกระดิกนิ้วเรียกใครบางคนให้เดินออกมา

คนที่เดินออกมาคือตุ๊กตาเด็กผู้หญิงสูงแค่มเมตรเดียว แต่ใบหน้าและ
 รูปร่างกลับทำได้เหมือนคนอย่างน่าประหลาด ดวงตาสีฟ้ากลมโตกับผมยาวตรง
 สีดำทำให้เซโรรู้สึกคุ้น

“สวัสดีค่ะ” ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงก้มหัวลงทักทายเซโร

“เสียงนี้มัน! อีฟเธอ” เซโรตกใจมาก เพราะไม่คิดว่าวิญญาณผู้ดูแล
 เกรแฮมจะมาปรากฏตัวให้เห็นที่นี่ได้

“อ้อ ฉันทำพิธีย้ายวิญญาณให้เธอมาอยู่ในตัวหุ่นนี้แทนแล้ว และเชื่อสิ
 เธอจะมีประโยชน์กับนายมากเลยทีเดียว เอ้า...อีฟ ฉันส่งแค้นนี้ะ รายละเอียด
 ไว้คุยกับเจ้านี่เอาเอง” ฟ็อกพูดจบก็ไม่ล่าลา กลับหายตัวไปเสียดื้อๆ

“ฝากตัวด้วยนะคะ” อีฟเดินเข้ามาหาพลางยื่นมือให้เซโร

“อะ...อ้อ ผมต่างหาก ฝากตัวด้วยนะคุณผู้ดูแล” เซโรจับมือทักทายกลับ
 ก่อนจะพากันเดินกลับเข้าไปในบ้าน ซึ่งเวลานี้ทุกคนแยกย้ายกันไปนอนหมด
 แล้ว

“เอาใจกันต่อดีละ ดูท่าพลังของพวกเราจะใช้สู้กับเอริสไม่ได้เลยนะ”

ไทโรธาม

“นั่นสิ ฉันเพียงคนเดียวคงสู้เธอไม่ได้แน่” เซโรตอบกลับ

“นั่นก็ต้องใช้แผนสอง” ไทโรธอนหายใจ

“อ้อ ก็ไม่มีทางเลือกแล้วนี่ ถ้าสู้คนเดียวไม่ไหว ก็ต้องหาคนเก่งๆ มาช่วย” เซโรพยักหน้า อีฟที่ไม่ได้ยินเซโรคุยกับไทโรก็เงยหน้ามองด้วยความสงสัยที่เซโรพูดอยู่คนเดียว

“แล้วแกคิดไว้หรือยังว่าจะไปหาคนแบบนั้นได้จากที่ไหน”

“เหอะ! รู้แล้วยังจะมาถามอีก คนแบบนั้นที่พวกเรารู้จักก็มีแค่คนเดียวไม่ใช่หรือ” เซโรย่น

“ไซเลม” หิ้งคู่ออกมาพร้อมกัน

แต่ทันใดนั้นเอง เอชานกับซีก็สะกิดเรียกเซโรให้เดินตามไปคุยกันในห้องพักซึ่งไม่มีใครอยู่

“ขอโทษนะเอชาน...ซี มันยุ่งๆ อยู่เลยไม่มีเวลาคูด้วยเลย” เซโรรีบกล่าวขอโทษ

“เรื่องนั้นช่างเถอะ ว่าแต่ฟรุ้งนี่เจ้าต้องรีบไปนครเหนือกับพวกข้า” เอชานบอก

“หา! นครเหนือ เกิดอะไรขึ้นกับมีอ่างั้นหรือ” เซโรเป็นห่วง

“เรื่องใหญ่เลยละคะ แต่พี่มีอบอกว่าให้พวกเราไปที่นี้และพาพี่ชายกลับไปให้ได้ ถึงแม้จะต้องจับมัดมือมัดเท้าและยัดใส่กระสอบก็ตาม ส่วนรายละเอียดได้ไปถึงแล้วพี่มีอ่าจะเป็นคนบอกเอง” ซีอธิบายพลางหันไปพยักหน้ากับเอชาน

“จะตามไปดีๆ หรือจะให้ข้าทำแบบที่ยัยหนูนี่บอกละ” เอชานถามพลางมองหาเซอิก

“ก็ได้ ฟรุ้งนี่ฉันจะตามไปด้วย ไม่ต้องถึงกับมัดกันหรอก ว่าแต่เอชาน...เดี๋ยวนี้หนายกลายเป็นลูกน้องของมีอ่าไปแล้วหรือ” เซโรสงสัย

“ซี! ก็ยัยนั้นเล่นจ้างคนออกตามหาตัวข้าแทบพลิกแผ่นดินเลยนะสิ ข้าอดสงสัยไม่ได้เลยปลอมตัวเข้าไปในนครเหนือเพื่อไปพบซะเอง พอไปถึงยัยนั้นก็หยิบคัมภีร์อาร์คออกมาแล้วสั่งข้าเป็นชุดเลย สุดท้ายก็ต้องเดินทาง

มากับยัยหนูนี่สองคนเพื่อพาตัวเจ้ากลับไป ทั้งหมดนี้เป็นความผิดเจ้ารู้ไหมที่ยัยหนูนั่นถืออาร์คไว้” เอชานเดินเข้ามาชี้หน้าเซโรก่อนจะแปลงร่างกลับเป็นสุนัขตัวโตและเดินไปนอนพักผ่อนที่มุมห้อง

“พี่คะ ดีใจที่ได้เจอกันอีกครั้งนะ” ซีบอกและออกจากห้องไปเพื่อพักผ่อนเหมือนกัน

เซโรล้มตัวลงนอนบนเตียงในห้อง พลังมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยความรู้สึกสบายใจขึ้นกว่าเดิม การได้เห็นหน้าสหายเก่าๆ ทำให้จิตใจที่ว่างเปล่าถูกเติมเต็มขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมกับความตื่นเต้นในการผจญภัยครั้งใหม่ที่กำลังจะเริ่ม

“มีอา...”

เซโรหลับตาลงแล้วฝันถึงมีอาในสมัยที่เรียนอยู่ที่เกรแฮมด้วยกัน มันเป็นภาพความทรงจำอันอบอุ่นที่เหลือเพียงน้อยนิดในสมองของเขา แต่นั่นก็ช่วยให้เขาผ่านคำคืนที่แสนปวดร้าวไปได้อีกหนึ่งคืน

Unbalance

หลังจากคำคืนที่เจียบสงบ ทุกคนได้พักผ่อนกันอย่างเต็มที่ และนี่ก็เป็นคืนแรกในหลายเดือนที่ผ่านมาที่เซโรไม่ต้องฝึกฝนอยู่ในโลกแห่งจิตใจกับไทโร เพราะสิ่งที่พวกเขาทำได้ก็ทำไปจนหมดแล้ว จึงนับว่าคืนนี้เขาได้พักผ่อนทั้งกายและใจ

แต่เมื่อชีวิตว่างเว้นจากภารกิจต่างๆ จนมีเวลาอยู่เจียบๆ กับตัวเอง ความคิดของเซโรก็จมสู่ความเศร้าเสียใจจนอยากจะฆ่าตัวตายตามมาไป แต่ความคิดชั่ววูบเหล่านั้นก็หายไปเมื่อเขาคิดถึงใบหน้าของเอริส ความแค้นที่ฝังแน่นทำให้เซโรลืมความทุกข์และคิดหาหนทางล้างแค้นแทน

เซโรนอนพลิกตัวไปมาจนกระทั่งมองไปนอกหน้าต่าง เขาเห็นภาพเวทมนตร์ตรงกำแพงตึกที่อยู่ตรงกันข้ามกับบ้านพัก มันเป็นรูปพุ่งน้ำแข็งที่กำลังมีแสงอาทิตย์ของวันใหม่ไหลผ่านขอบฟ้า ซึ่งก็ทำให้รู้ว่าตอนนี้ใกล้จะเช้าแล้วจึงพลิกตัวกลับมามากอีกด้าน แต่ก็ต้องตกใจจนเกือบร้องลั่นบ้านเมื่อดวงตาคู่กลมโตในความมืดกำลังจ้องเขม็งมาที่เขา

“อีฟ!” เซโรถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนจะลุกไปเปิดไฟ ทำให้เอธานที่หลับอยู่ตรงมุมห้องลืมตาตื่น “ตื่นนานแล้วเธออีฟ แล้วมานั่งทำอะไรมืดๆ แบบนี้”

เซโรถามขณะลากเก้าอี้อีกตัวมานั่งด้วย

“หุ่นยนต์ไม่จำเป็นต้องนอนนี่คะ”

‘ก็จริง’ เซโรคิดพลางยิ้มแห้งๆ

“นี่เจ้าหุ่นกระป๋อง บอกรามาซิ เจ้าฟ็อกมีอะไรฝากมาถึงเจ้าเซโรไหม” ไทโรขนาดย่อส่วนปรากฏตัวขึ้นบนไหล่ของเซโรอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย แถมยังถามอีฟอย่างวางอำนาจอีกด้วย

“เฮ้...ไทโร พุดจาให้มันดีๆ หน่อยสิ” เซโรเอ็ดใส่

“เจ้าหุ่นกระป๋อง นี่ข้าพุดอะไรผิดหรือเปล่า” ไทโรจ้องหน้าเซโรอย่างสงสัยก่อนจะหันไปถามอีฟแทน

“เปล่าค่ะ เพียงแต่ฉันมีวิญญาณ ต่างจากหุ่นกระป๋องที่คุณคิด” อีฟตอบแบบไร้ความรู้สึก

“ก็ได้นั้นข้าเรียกว่าเจ้าวิญญาณเถื่อนละกัน เอ้า...บอกรามาซิ เจ้าฟ็อกฝากอะไรมาถึงเจ้าเซโรบ้าง” ไทโรถามซ้ำด้วยท่าทางแบบเดิมจนเซโรเหนื่อยใจ ไม่รู้จะว่าอย่างไรดี

“มีคำพุดฝากถึงคุณเซโรค่ะ แต่ฟ็อกสั่งไว้ว่าให้บอกเฉพาะตอนที่ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย” อีฟบอกพลางหันไปมองเอธานที่เพิ่งหลับตาลงแก้มิ่งทำเป็นหลับต่อ

“อ้อ นั่นเอธาน เขาเป็นเพื่อนฉันเอง มีอะไรก็พุดได้เลย คนกันเอง” เซโรรีบบอก ซึ่งอีฟก็เสียบไปพักหนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นมาใหม่ด้วยน้ำเสียงของฟ็อก

“เซโร! จริงๆ ฉันมีเรื่องจะบอกกับนายหลายต่อหลายเรื่อง แต่คิดว่าคงไม่มีโอกาสได้บอกแน่ เลยฝากอีฟเอาไว้แทน ขอให้ตั้งใจฟังสิ่งที่ฉันกำลังบอกให้ดีเพื่อตัวของนายเอง อย่างแรกที่ยากให้นายจำไว้ให้ขึ้นใจก็คือ หลีกเลียงการพบหน้ากับน้องชายของนายที่ชื่อนาเบียส แต่ถ้าเลี่ยงไม่ได้จริงๆ ฉันแนะนำได้แค่หันหลังกลับและจ้วงหนีสู่ชีวิต อย่าให้มันจับตัวนายได้เด็ดขาด ส่วนเหตุผล...นายไม่รู้จะเป็นผลดีมากกว่า แต่เชื่อเถอะ มันไม่ได้คิดว่านายเป็นที่น้องด้วยหรอก อย่าเปลืองน้ำลายพุดคุยกับมันเลย

“อย่างที่สอง...ชินชะกับบูนฮาจับมือกันแล้ว ฉันไม่รู้เจ้าบูนฮาคิดแผนการอะไรขึ้นมาใหม่ ซิลินเพื่อนเก่าของนายเลยกลัวว่าชินชะจะส่งนายให้บูนฮาเลยแอบมาบอกฉัน ครั้นฉันจะเข้าไปช่วยนายเองก็คงไม่เหมาะ เลยยกให้เป็นหน้าที่ของ ผอ. จูเรียกับครุฑ

“ในเมื่อเรื่องมันเป็นแบบนี้แล้ว นายก็อย่าเพิ่งถอนคำสาปศิลาบนเกรแฮมเลย เพราะแค่รับมือกับชินซะคนเดียวก็เกินความสามารถของนายในตอนนี่ ถ้ายังต้องสู้กับภูษาที่มีอึกก็ยิ่งเก่งขึ้นต่างจากแต่ก่อน มีวลีอีกที่ไม่ต้องบอกนายก็คงจินตนาการความบ้าของมันได้ และก็คงเลี้ยงไม่ได้ที่จะต้องเจอกับฉันและนาเบียส...พวกนายก็ไม่มีโอกาสรอดเลยแม้แต่น้อย แต่ไม่ต้องห่วงเรื่องที่สามที่ฉันกำลังจะบอก มันอาจช่วยให้นายเห็นแสงสว่างรำไรขึ้นมาได้

“อย่างที่ว่ามาก็คือ ในตัวของอีฟมีข้อมูลที่คัดลอกมาจากหนังสือของภพที่ฉันใช้มันค้นหาสมบัติต่างๆ จึงใช้ข้อมูลนั้นตามหา Rare ซะ มันอาจเป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยให้นายปลดแอกเกรแฮมหรือใช้ต่อกับเบอร์รี่ได้ แต่อย่าถามเลยนะว่ามันหน้าตาเป็นยังไงหรือใช้ทำอะไรได้ เพราะฉันเองก็ไม่เคยหามันเจอเลย ฮ่าๆ

“ถึงตอนนี้นายคงสงสัยสินะว่าฉันที่ทรยศทุกคนทำไมถึงได้ให้ความช่วยเหลือพวกนายแบบนี้ แต่นายก็จงสงสัยต่อไปเถอะ ฮ่าๆ ฉันไม่บอกหรอก... อ้อ! ดูแลอีฟให้ดีๆ ด้วยละ อย่าลืมนะอีฟเป็นผู้ดูแลระบบบนเกรแฮมมาก่อน สิ่งที่ชินซะต้องการก็อยู่ในตัวอีฟหมดแล้ว...เจอกันครั้งหน้าฉันจะสู้กับนายแบบไม่อ้อมมือละนะ เซโร่”

แล้วเสียงพูดก็จบลงเพียงแค่นี้ อีฟนั่งจ้องหน้าเซโร่ที่ดูสับสนและวุ่นวายใจ

“Rare นั้นหรือ คุณๆ แะะ” ไทโรเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงิบในท้อง

“Rare ก็คือโบราณวัตถุอย่างหนึ่งที่ตกทอดมาตั้งแต่ยุคของคาร์ บางคนก็เชื่อว่ามันคืออาวุธเทพ บางคนก็เชื่อว่ามันคือสิ่งของที่นำไปสู่ขุมทรัพย์มหาศาลที่พวกคาร์ซ่อนเอาไว้ แต่ตอนนี้ Rare ที่ถูกค้นพบมีอยู่แค่สองชิ้น ซึ่งผู้ที่ครอบครองมันเคยสันนิษฐานว่ามันอาจเป็นชิ้นส่วนของอะไรบางอย่าง ถ้าวรรวม Rare ได้ครบถึงจะรู้ว่ามันเป็นอะไร” อีฟอธิบายตามที่อยู่ในหนังสือ

“แล้ว Rare ที่ว่านี้มีกี่ชิ้นกันล่ะ” เซโร่ถาม ซึ่งไทโรกับอีฟก็หนึ่งไปก่อนจะส่ายหน้า

“พวกเจ้าหมายถึงไอ้นี้หรือเปล่า” เอธานที่นอนฟังมาตลอดถาม ก่อนจะโยนแผ่นศิลาขนาดไม้บรรทัดสีทองสดใส่ให้เซโร่

“นี่หรือ Rare!” เซโรว์พลิกดู ซึ่งมันก็ไม่ต่างจากแท่งทองหลอมเลย เพียงแต่มีตัวอักษร R พิมพ์นูนขึ้นมา

“ขอดูหน่อยค่ะ” อีฟแบมือขอ หลังจากที่ย่องมันอยู่พักใหญ่ก็เงยหน้าขึ้นและส่งคืนให้เซโรว์ “ใช่แล้วค่ะ นี่คือ Rare ไม่ผิดแน่ เพราะมันสร้างมาจากแร่ชนิดเดียวกับที่บันทึกไว้ในหนังสือ”

เซโรว์อ้าปากค้างทันที เพราะไม่คิดว่าเอธานจะมีของล้ำค่าแบบนี้อยู่ด้วย “ข้าเจอมันที่ได้ต้นไอเดิลซิลตอนอยู่ที่หมู่บ้านเก่า” เอธานบอกก่อนจะหลับตาลงนอนต่อ

“อ้อ ที่น้ำตกนั้นนะเธอ” เซโรว์นึกถึงตอนที่ได้เจอกับเอธานครั้งแรก แต่พอมานึกดูอีกที สถานที่นั้นตอนนี้ก็ไม่มีอีกแล้ว สิ่งนี้อาจเป็นที่ระลึกถึงมิวเดียน...พวกพ้องที่ตายไปของเอธานก็ได้ เขาก็รีบยื่นมันคืนไป

“เก็บมันไว้เถอะ มันคงจะมีค่ามากกว่าถ้าเจ้าเป็นผู้เก็บมันไว้” เอธานลุกขึ้นและแปลงร่างเป็นมนุษย์หมาป่าเดินออกจากห้องไป เซโรว์มองออกไปนอกหน้าต่างแล้วเพิ่งรู้สึกตัวว่าเข้าแล้วจึงวิ่งตามเอธานไป

ในช่วงเช้า ทุกคนต่างก็คิดแผนการกันเอาไว้แตกต่างกัน ซากุระกับราส จะกลับไปยังบ้านเกิดเพื่อดำเนินการยุติสงครามระหว่างเผ่า โดยหวังลึกๆ ว่าถ้าทำได้ก็จะมีกำลังเสริมที่แข็งแกร่งมาช่วยอีกแรง

“นายคงยังไม่รู้ อาณาจักรเซอคาฟของพวกฉัน ประชากรกว่าหนึ่งในสิบคือผู้ใช้พลังจิตนะ ไม่เห็นนักเรียนที่มาเรียนที่เกรแฮมในแต่ละปีเธอ” ราสบอก

ส่วนผู้ที่คิดจะเดินทางกลับบ้านเกิดก็มีอีกคนหนึ่งคือ โซอา ภาย นอกจากจะกลับไปรักษาตัวแล้ว ยังกลับไปเพื่อขอความช่วยเหลือจากเผ่ามังกรด้วย

“อย่าหวังอะไรมากนักเลยนะ พวกมังกรนะ ถ้ารู้ว่าเอริสมีพลังของเทพแบบนี้ คงไม่มีใครอยากยื่นมือเข้ามายุ่งด้วยหรอก แต่ข้าก็จะพยายามให้ถึงที่สุด” โซอาบอกอย่างหดหู่ก่อนจะบินจากไป

กลุ่มเพื่อนร่วมชั้นของเซโรว์โดยการนำของอูริกจะอยู่ที่ออสต่อเพื่อฝึกฝนตามโปรแกรม โดยจะลงไปยังดันเจี้ยนที่อยู่รอบๆ ออส ทุกคนยังดีใจเรื่องที่

แกรแฮมมีสภาพแบบนั้น ทำให้มุ่งมั่นในการพัฒนาตัวเองมากกว่าเดิม

บิลเองก็สองจิตสองใจ เขาอยากจะทำตามคณะเดินทางของเซโร่ไป แต่ ข้างหลังข้างกลับเป็นหิน คงไม่สะดวกในการเดินทางจึงอยู่ที่ออสเพื่อศึกษา ค้นคว้าเรื่องต่างๆ เขาคิดว่าในซากโบราณสถานที่พวกอูริกกลงไปนั้นน่าจะมีอาวุธ เทพหรือเทคโนโลยีแปลกๆ ถ้าเจอมัน เขาจะได้ศึกษาเพื่อนำมาใช้งาน ซึ่งเซโร กับครูซก็เห็นว่าน่าจะดีกับบิลที่สุดในเวลานี้

คณะเดินทางของเซโร่ที่กำลังจะมุ่งหน้าไปที่นครเหนือเพื่อพบมีอา ประกอบด้วยเซโร่ เอธาน ซี อีฟ ครูซ และสมาชิกที่ไม่มีใครปรารถนา ...ศาสตราจารย์อเล็ก

“พาเขาไปด้วยเถอะ มีผู้ใช้เวทมนตร์อยู่ในกลุ่มด้วยจะทำให้การเดินทาง สะดวกขึ้นนะ” นั่นคือคำแนะนำของจูเรีย

“ฉันว่าเขาจะทำให้พวกเราเหนื่อยขึ้นกว่าเดิมนะ” ครูซกระซิบกับเซโร่

“ไม่มั้งคะ ดูท่าทางก็ฟังพาดูนี่” ซีซึ่งไม่เคยรู้จักอเล็กมาก่อนออก ความเห็น เซโรกับครูซรีบโบกมือเป็นเชิงบอกว่าคิดผิดแล้ว

“แต่ข้าว่าดีนะ เพราะเกิดเสียงหมดกลางทางจะได้ใช้มันเป็นอาหาร สำรอง” เสียงเอธานลอยเข้าหูของพวกเซโรขณะที่เขากำลังเดินผ่านไป

“เซโร่ ปกติเอธานเล่นมุขแบบนี้บ่อยเธอ” ครูซหันมาถาม ซึ่งคนถูกถาม ก็โบกมือ

“ไม่หรอก เจ้านั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง” ไทโรที่อยู่บนไหล่ของเซโรบอก

“ยังไง” ทุกคนถามพร้อมกัน

“ในกลุ่มพวกแกมีวัยรุ่นสองคนที่ฟังพอะไรไม่ได้ เด็กผู้หญิงกะโบล คนหนึ่ง หุ่นกระป๋องอีกหนึ่ง แล้วก็หมาอีกตัว” ไทโรบอกพลางชี้ไปทีละคน

“ใครฟังพไม่ได้”

“ใครเด็กกะโบล”

“ไม่ใช่หุ่นกระป๋องคะ”

“เดี๋ยวกก็ได้ตายอีกรอบหรอก”

“ก็เพราะแบบนี้ละ มีผู้ใหญ่อยู่ด้วยในกลุ่มมันจะทำให้เวลาเข้าออกเมือง สะดวกและไม่สะดุดตา อ้า...นั่น เจ้าตัวมาละ” ไทโรมองไปทางอเล็กซึ่งกำลัง

วิ่งแบกกระเป๋าพะรุงพะรัง ซึ่งต่างจากคนอื่นๆ ที่แทบไม่มีสัมภาระติดตัวกันเลย
ก่อนจะออกเดินทางเซโรนี่ก็อะไรขึ้นมาได้จึงแยกไปตามลำพังเพื่อไปยัง
สถานที่แห่งหนึ่ง สิ่งที่น่าสนใจของเขาก็คือคำทำนายของแม่หมอเจ้าแห่งพงไพร
ที่เคยบอกเขาเมื่อตอนที่มาตามหาหมา ซึ่งในสถานที่เดิม ต้นไม้แก่นต้นนั้นก็ยัง
ตั้งตระหง่านราวกับรอรอกการมาของเซโรนี่อยู่ ดวงตากลมโตที่โผล่ขึ้นมาตรงกลาง
ลำต้นจับจ้องโดยปราศจากคำพูดใดๆ จนกระทั่งเซโรนี่ต้องเป็นฝ่ายเอ่ยปากพูด
ขึ้นก่อน

“ท่านถูก คำทำนายครั้งที่สองละ มันคืออะไร” เซโรนี่รับถาม เพราะยังอยู่
ที่ออสแนนเท่าไรก็ยิ่งอันตรายต่อทุกคน

“หัวใจเจ้ากำลังเต็มไปด้วยความแค้นอยู่นะ พ่อหนุ่ม” แววดตาของแม่หมอ
เคร่าสร้อย

“ช่างผมเถอะ นี่ผมก็มาตามที่ท่านบอกไว้ครั้งก่อนแล้วไง รีบบอกมาสิ
คำทำนายครั้งที่สองคืออะไร” เซโรนี่ถามอย่างร้อนรนเพราะกลัวคำตอบที่ออกมา
จะเป็นเรื่องเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับใครบางคนในกลุ่มเดินทางของเขา

“ก็ได้พ่อหนุ่ม ต่อไปนี้เจ้าจะต้องออกเดินทางในเส้นทางใหม่เพื่อตามหา
พันธมิตรที่ถูกกำหนดขึ้นมาสามคน ซึ่งพวกเขาจะมีสัญลักษณ์ของผู้ทำสัญญา
อยู่บนร่างกาย” แม่หมอพูดพลางขยับกิ่งไม้แห้งๆ ขึ้นมา ทันใดนั้นสัญลักษณ์
ไปไม้สามแฉกก็สว่างขึ้นมาแวบหนึ่งก่อนจะหายไป

“ทำไมต้องตามหาพวกเขาด้วย” เซโรนี่ร้องถาม

“คำตอบง่ายนิดเดียว เจ้าเองที่เป็นร่างอมตะก็ยังไม่แพ้แก่ราชินีปีศาจ
แล้วเจ้าคิดหรือว่าการจะไปขอร้องให้คนที่แบบเดียวกับเจ้ามาช่วยจะทำให้
เอาชนะได้ พันธมิตรใหม่ของเจ้าเท่านั้นละที่จะช่วยเป็นกำลังให้ในการต่อสู้ครั้ง
ยิ่งใหญ่ที่กำลังจะมาถึงได้” แม่หมอพูดจบก็หลับตาลงกลายเป็นต้นไม้ธรรมดา

“เดี๋ยวสิ แล้วจะไปตามหาคนพวกนั้นได้ที่ไหน” เซโรนี่รับถามก่อนที่
แม่หมอจะหลับไป

“เจ้ากำลังจะไปไหนครเห็นอไม่ใช่หรือ เส้นทางใหม่จะถูกเปิดออก
ณ แ่งนั้น...เดินทางโดยสวัสดิภาพนะ”

หลังจากเซโรนี่เดินทางไปแล้ว แม่หมอก็ลืมตาขึ้นอีกครั้งก่อนจะถอนหายใจ

หญิงสาวหน้าตางดงามก้าวออกมาจากข้างหลังแม่หมอบด้วยท่วงท่าอ่อนช้อย

“ให้ข้าบอากับเจ้าหนุ่มไปแบบนี้จะดีหรือ ท่านเทพคิซาน่า” แม่หมอบถามด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจ

“คึกๆ ข้าก็ว่าไม่ดีแน่ พวกเราเล่นโกหกไปขนาดนั้น” เทพคิซาน่าพูดออกมาหน้าตาเฉย

“ถ้าไม่ดีแล้วทำไมยังจะให้เขาเดินทางไปสู่เส้นทางนั้นอีกละท่าน” แม่หมอบถามอย่างหดหู่

“เพราะแผนการของข้ามีจุดอ่อนอยู่อย่างหนึ่งนะสิ” เทพคิซาน่าตอบด้วยสีหน้าที่ไร้รอยยิ้ม

“ท่านเป็นห่วงอนาคตของเหล่ามนุษย์ใช่ไหม เพราะถ้าเอริสเป็นผู้ชนะนั้นก็เท่ากับเป็นจุดจบของมนุษย์ด้วยเช่นกัน” แม่หมอบพูดอย่างแม่นยำ ซึ่งเทพคิซาน่าก็พยักหน้ารับ

“ก็เพราะแบบนี้ ข้าจึงใช้เด็กหนุ่มคนนี้เป็นหมากปิดกระดานแทนที่จะเป็นเอริสไงละ การที่ข้าไม่ชี้เส้นทางช่วยเหลือเอริสให้กลับมาเป็นอลิสก็เพื่อการนี้ให้ทั้งสองคนสร้างพลังให้แกกัน ให้เซโรเกลียดเอริสเพื่อเพิ่มพลังที่จะใช้กำจัดเธอ ส่วนความเกลียดที่เซโรมีต่อเอริสก็จะสร้างพลังด้านมืดให้มีพลังมากขึ้นเพื่อทำลายสวรรค์” เทพคิซาน่าบอกเล่าแผนการออกมา แววตาของหญิงสาวไร้ความรู้สึก

“แต่ถ้าเจ้าหนุ่มนั้นกลายเป็นเอริสคนที่สอง แล้วหันกลับมาทำลายมนุษย์ด้วยกันเองซะละ” แม่หมอบถามอย่างสงสัย

“เหตุการณ์แบบนี้จะไม่เกิดขึ้น เพราะทันทีที่เซโรจัดการกับเอริสได้ ข้าก็จะจัดฉากใหม่ขึ้นมา ละครแห่งความรักที่จะสลายความแค้นให้หายไปจากใจของเขา...ดังเช่นที่ข้าจัดฉากความรักของเขากับมายา”

ในการเดินทางไปนครเหนือ เซโรใช้เครื่องย้ายมวลสารเพราะประหยัดเวลา และจะได้หลีกเลี่ยงการติดตามของพวกเขาขึ้นซะด้วย ซึ่งซีก็สนับสนุนเต็มที่เพราะไม่เคยเดินทางโดยใช้เครื่องย้ายมวลสารมาก่อน หลังจากล่าลาทุกคนเสร็จแล้ว เซโรก็เข้าไปยืนบนแผ่นเหล็กที่เป็นฐานส่ง

“เอ๋? เหมือนลิ้มอะไรไปเลย” เซโรเอ่ยเบาๆ

“นั่นสิ ฉันก็ว่าพวกเราลิ้มอะไรไปนะ” ครูซก็รู้สึกแบบเดียวกัน ก่อน
จะหลับตาคิด

“จะนับถอยหลังละนะ ยี่หนึ่งๆ ละ” ผอ. จูเรียเอ่ยขึ้น เธอเป็นคนควบคุม
เครื่องอยู่ที่ห้องข้างๆ

“เดี๋ยวก่อนครับ รอผมด้วย!” อิงโฮตะโกนเรียกพลางผลักประตูห้อง
เข้ามา

“อ้อ...รู้แล้ว ลิ้มอะไร” เซโรกับครูซร้องออกมาพร้อมกันทันทีที่เห็นอิงโฮ

“มีเด็กกะโปโลมาเพิ่มอีกหนึ่ง” ไทโรถอนหายใจ ก่อนจะสะบัดโยียงเมื่อ
หันไปเห็นซีจ้องเขาตาเขียว

“เอ๋? แล้วมายืนทำอะไรกันตรงนี้เหรอ จะไปนครเหนือกันไม่ใช่เหรอ
แล้วไหนรถล่ะครับ” อิงโฮรีบถามพลางมองไปรอบๆ

“ฮ่าๆๆ ที่นี่ยังสร้างถนนไม่เสร็จจนะเลยไม่มีรถ มีแต่ไอ้นี้” ครูซบอก

ทันใดนั้นเครื่องย้ายมวลสารก็ทำงาน ภาพรอบตัวของทุกคนหายวับไป
ชั่วพริบตาหนึ่งพร้อมกับความรู้สึกเสียววูบเหมือนตกจากที่สูง ก่อนที่ภาพ
วิวทัศน์รอบตัวจะกลับมา

ตอนนี้พวกเขามายืนอยู่ตรงก้อนหินขนาดใหญ่กลางลำธารตื้นๆ แห่งหนึ่ง
ซึ่งเป็นจุดที่เครื่องย้ายมวลสารกำหนดเอาไว้ มันอยู่ห่างจากนครเหนือไปอีก
หลายกิโลเมตร แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นจุดที่ปลอดภัยตาผู้คน

อิงโฮตกใจกับการเดินทางด้วยเครื่องย้ายมวลสารจึงถามไม่หยุดจนครูซ
ตอบไม่ทัน เขาหันไปลากอิพีให้มาอธิบายแทน ซึ่งกลับเข้าคู่กับอิงโฮที่กำลังอยาก
รู้อยากเห็น คนหนึ่งถามไม่หยุด ส่วนอีกคนก็ตอบได้เรื่อยๆ

“คำๆ น่าจะไปถึงนะ” เซโรปรึกษากับเอธานขณะเดินทะเลลูป้าจนมาถึง
ทุ่งหญ้าที่มีถนนสายหนึ่งตัดผ่าน

“จะโบกรถเหรอ” อเล็กถามขณะยื่นหอบแฮกๆ อยู่ข้างหลัง

“โง่จริง จะมีใครเขาจอดรถรับสุนัขสี่เงินตัวเท่าม้าบ้างล่ะ” ครูซด่าแล้วเดิน
ผิวปากต่อ

“จะให้ข้าแปลงร่างให้ดูดีกว่าเจ้าก็ได้ล่ะ” เอธานร้องบอก

“อย่าคิดมากเกินไปเอธาน ครูชเขาล้อเล่นนะ”

เซโรรีบห้ามทัพ แต่ครูชกลับตรงดิ่งมาจ้องหน้าเอธานเขม็งแล้วถามเสียงจริงจัง

“แปลงเป็นผู้หญิงได้หรือเปล่า”

“คิดว่าได้” เอธานตอบพลางถอยห่างจากครูชที่ละนิดๆ

“นั่นหรืออะไรอีก รีบแปลงร่างเลย ถึงว่าขาดอะไรไป ที่แท้ไม่มีสาวๆ อยู่ในกลุ่มเลยนี่เอง” ครูชบอกอย่างดีใจ

“เสียมารยาท!” ซีตียู่ต้องจนครูชลงไปนั่งตัวงอ

“เลิกเล่นกันได้แล้วนะ ไม่รีบวิ่งไปเดี๋ยวก็ได้นอนกันในป่าหรรอก” เซโรรีถอดเสื้อตัวนอกออกมาพันไว้ที่เอว

“อือ...ฮา! ว่าไงนะ จะวิ่งไปไหนหรือ” อเล็กร้องเสียงหลง

“ก็ใช่ไง ที่นั่นครเหนือนะ ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ ไม่รู้หรือ” เซโรรีย้อนถาม

“เซโรรี แล้วจะเอาอย่างไรกับสองคนนี่ดี” ครูชชี้ไปที่อีฟกับอิงโฮซึ่งยังคงคุยกันไม่จบสักที

“สงสัยต้องแบกไปคนละคนแล้วละมั้ง” เซโรรีลูบคางอย่างใช้ความคิด

“ให้ขี่หลังข้าก็ได้” เอธานบอกอย่างไม่ถือตัว

“ลำบากนายแล้วละนะ” เซโรรีคิดว่าแบบนี้ก็น่าจะดีเหมือนกัน

สุดท้าย อีฟ อิงโฮ และอเล็กก็ต้องขึ้นไปนั่งบนหลังของเอธานเพื่อเร่งฝีเท้าเดินทางไปนครเหนือ

“ซี...ไหวหรือ” ครูชถามขณะเด็กสาวยึดเส้นยึดสายเตรียมออกแรง

“ระวังโดนทิ้งอยู่ข้างหลังละกัน” ซีย่อน

เรื่องฝีเท้าของเด็กสาวนั้น เซโรรีไม่ตั้งใจเลย เขายังจำได้ว่าสมัยรบกันที่นครเหนือก็มีแต่ซีเทานั้นที่พอจะวิ่งตามทันได้

“พร้อมแล้วงั้นก็ไปกันเลย” เซโรรีวิ่งนำเป็นคนแรก เขาเลือกวิ่งกลับเข้าไปในป่าข้างทุ่งหญ้าอีกครั้งเพื่อไม่ให้คนทั่วไปพบเห็น ความเร็วในการวิ่งของพวกเขาเร็วกว่าบรรดารถที่เหยียบคันเร่งจนมิด มันเป็นความเร็วที่พุ่งผ่านไปจนเห็นแค่ภาพรางๆ

อิงโฮถึงกับหยุดการสนทนากับอีฟเมื่อได้เห็นฝีเท้าระดับเหนือมนุษย์

สำหรับเอธานแล้วอิงโฮไม่แปลกใจนักเพราะเป็นสัตว์ประหลาด แต่สำหรับมนุษย์สองเท้าแล้ว ความเร็วของพวกเซโรน่าพิศวงเป็นอย่างยิ่ง

“เขาทำได้อย่างไรกัน ทำไมถึงวิ่งได้เร็วแบบนี้” อิงโฮถามอ๊พี

“พลังจิต” อ๊พีตอบสั้นๆ

“พลังจิต!” อิงโฮสงสัยยิ่งกว่าเดิม แต่ก็ตั้งใจฟังสิ่งที่อ๊พีอธิบายจนเข้าใจในเวลาอันสั้น

ในที่สุดทุกคนก็มาถึงนครเหนือตอนพระอาทิตย์ตกดินพอดี ทุกอย่าง ไม่ต่างไปจากเดิมเลย ปราสาทหินอ่อนที่สร้างเป็นส่วนเดียวกับภูเขาสูงใหญ่ดูเด่นเป็นสง่าอวดความอลังการ เบื้องล่างมีเส้นทางรถไฟสายหลักสี่สายเหมือนเส้นแบ่งเมืองออกเป็นสี่ส่วน

เอธานรีบแปลงร่างเป็นชายหนุ่มให้กลมกลืนกับชาวบ้านทันที ส่วนอเล็กก็ขอตัวไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว เพราะชุดที่สวมอยู่เป็นชุดที่ผู้วิเศษสวมซึ่งอาจสร้างความแตกตื่นให้แก่ชาวเมืองได้ เซโรเป็นห่วงอ๊พีกลัวว่าจะทำตัวผิดสังเกต จึงย้ำว่าให้เธอแกล้งทำตัวเป็นเด็กอายุ 10 ขวบให้เหมาะกับรูปร่าง

“จริงสิเอธาน นายไม่เป็นอะไรแน่นอน” เซโรหันมาถาม

สายตาที่เอธานจับจ้องไปยังนครเหนือข้างเข็มนาและมีความเศร้าแฝงอยู่ ครั้งหนึ่งซิก... ผู้นำนครเหนือเคยไล่ล่าพวกมิวเดียจนจนเป็นเหตุเกือบทำให้มิวเดียสูญพันธุ์

“ข้าไม่มีความโกรธแค้นซึ่งซังอย่างพวกมนุษย์เช่นเจ้าหรือไม่ต้องห่วงไป” เอธานเดินนำเข้าไปในเมือง

“ตอนนี้อาซาซิกลงจากบัลลังก์แล้วละค่ะ” ซีเอ่ยเบาๆ กับเซโร

“หา! แล้วใครเป็นผู้นำแทนละ มีอาหรือ” เซโรตกใจ

“ไม่ใช่ค่ะ แต่เป็นชินต่างหากละ ช่วงครึ่งปีมานี้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเยอะ ไปถึงปราสาทแล้วพี่ชายอย่าตกใจละกัน” ซีบอกอย่างมีเลศนัย

“นายท่าน มาทางนี้หน่อย” อิงโฮรีบดึงแขนเซโรให้หลบเข้ามาในซอกตึก “องค์หญิงมีอกกับท่านราชาชินเป็นอะไรกับนายท่านหรือ”

“มีอกกับชินเป็นผู้ใช้พลังจิตเหมือนกัน โดยเฉพาะมีอา เธอเป็นเพื่อน

สนิทของฉันกับครูช” เซโรเอ่ยจบ อิงโฮก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้พลางเบิกตากว้าง
“แล้วนายท่านเป็นอะไรกับกองโจรภูตพราย” อิงโฮหายใจพืดพาดด้วยความ
ความตื่นเต้น

“เอ่อ...ฉันเป็นคนตั้งกองโจรนั้นขึ้นมาเองละ” เซโรตอบแบบเขินๆ แต่
อิงโฮกลับทำท่าเหมือนจะเป็นลม จากนั้นทั้งคู่ก็กลับเข้ามาเดินรวมกลุ่มต่อ

“เป็นอะไรของมันเป็นนะ” ครูชกระซิบถามเซโรเมื่อเห็นอิงโฮเดินเหม่อลอย

“อีๆ ไม่แปลกหรอกค่ะ ชื่อเสียงของพี่ชายดังออกขนาดนั้น” ซีหัวเราะชอบใจ

“นี่นายมาก่อคดีอะไรไว้กันแน่เซโร” ครูชจ้องจับผิด

เซโรก็อึกอักตอบไม่ถูก เพราะเท่าที่จำได้เขาเกือบทำลายอาณาจักรในเขต
ภาคเหนือด้วยมหาเวท โคมิต พิลดาร์น ตอนที่ถูกความมืดเข้าควบคุมร่าง
เมื่อครั้งก่อน เขาตอบหน้าสลด

“ก็คงจะรู้จักกันอยู่หรอก ตอนนั้นฉันเกือบบนนครเหนือออกไปจาก
แผนที่โลกอยู่แล้ว”

“แหม...พี่ชาย เรื่องนั้นไม่มีใครเขาใส่ใจกันหรอก ตรงกันข้าม...กลับ
เอาไปแต่งเรื่องกันต่อจนใหญ่โต ตอนนั้นใครๆ ก็เรียกพี่ชายว่าจอมคนราชาภูต
ไปแล้วนะ” ซีบอกราวกับเป็นเรื่องสนุก

“ไว้คุยกันต่อทีหลังเถอะ” เอธานซีไปยังถนนลาดเอียงที่เป็นทางเวียนขึ้น
ไปยังปราสาทข้างบน

“จะเดินเข้าไปทั้งๆ แบบนี้เลยเหรอ” ครูชถาม

“เราไม่ได้ทำอะไรผิดไม่ใช่เหรอ แค่ขอมาเข้าเฝ้าองค์หญิงมีอาคงไม่มี
ปัญหาอะไรมัง” อเล็กทำท่าจะเดินนำเป็นคนแรก แต่อิงโฮดึงตัวเอาไว้ก่อน

“ไม่ง่ายแบบนั้นนะครับ ตอนนี้อย่างทุกคนต่างเป็นห่วงเรื่องการลอบสังหาร
องค์หญิงมีอา การขอเข้าเฝ้าแบบนี้ ดีไม่ดีจะถูกหาว่าเป็นไส้ศึกแล้วโดนจับขังคุก
ซีโก้แน่” อิงโฮรีบบอก

ซีหัวเราะคิกคัก

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก รีบเข้าไปกันเถอะ” เด็กสาวออกแรงดันทุกคน
ให้เดินไป

ทันทีที่มาถึงทางแยกที่จะขึ้นไปยังปราสาท ทหารยามหมวดหนึ่งประมาณ

ลีนายยืนยามอยู่พร้อมอาวุธปืน

“หยุด! ที่นี่เป็นเขตพระราชวัง พวกเจ้าเป็นใคร มีธุระอะไร” หัวหน้าหน่วยที่เป็นชายร่างใหญ่ถาม

“พวกเราขอเข้าเฝ้าองค์หญิงมีอา” อเล็กบอก คนอื่น ๆ รีบปิดปากอเล็กไว้ทันที

“เจ้าบ้า! มีใครเขามาขอเข้าเฝ้าตอนมีตๆ คำๆ แบบนี้บ้างล่ะ” ครูชดำเบาๆ ทันใดนั้นพวกทหารยามก็กระจายกำลังล้อมพวกเซโรเอาไว้

“เป็นเรื่องแล้วไง” เซโรกับครูชร้องออกมาพร้อมกัน

“เดี๋ยวก่อน” หัวหน้าหน่วยยกมือห้ามทุกคนเอาไว้ ก่อนจะเดินเข้าไปหาพวกเซโร เขามองไล่ไปที่ละคนจนถึงซีที่ยืนยิ้มหน้าบานอยู่

“กระหม่อมขออภัย องค์ราชินี!” หัวหน้าหน่วยตกใจ รีบยกมือให้สัญญาณลดปืนลง ก่อนที่ทุกคนจะคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นแสดงความเคารพซีอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ราชินี?” เซโรแปลกใจ โฉนซีก็กลับกลายเป็นราชินีแห่งนอร์ทแลนด์ไปได้

“ซี บอกมานะ นี่มันเรื่องอะไร”

เซโรคาดคั้นขณะนั่งรถมาตามถนนตรงไปสู่วปราสาท โดยมีทหารยามเมื่อครูเป็นคนขับให้

“น่าๆ พี่ชาย ไปได้ถึงปราสาทแล้วก็จะรู้เอง” เด็กสาวรีบบายเบี่ยงพลางซีไปที่ตัวเมืองข้างล่างให้ทุกคนชมความงาม

ไม่นานหลังจากที่นั่งรถมา ทุกคนก็มาถึงโถงใหญ่ที่เหมือนโรงเก็บรถ ด้านในมีประตูเหล็กบานใหญ่ซึ่งคาดว่าน่าจะเป็นประตูเข้าไปในปราสาท ยังไม่ทันลงจากรถ ประตูเหล็กก็เปิดออกพร้อมกับคนกลุ่มหนึ่งวิ่งหน้าตาตื่นออกมา

“ราชินี เป็นความผิดของพวกกระหม่อมที่ไม่เตรียมการต้อนรับไว้” ชายแก่หัวล้านคนหนึ่งร้องเสียงดัง เซโรรู้สึกคุ่นๆ หน้า

“เลิกเสียได้แล้ว เสนาเวมคอก นำลายท่านท่อมพื้นจนหมื่นไปทั้งปราสาทแล้ว” ซีินดำแล้วเดินเข้าไปหาพวกเซโรถึงรถ ภาพลักษณ์ของซีินแทบไม่ต่าง

ไปจากเมื่อก่อนเลย ยังคงเป็นคนที่อยู่สบายๆ ไม่มีพิธีรีตอง แม้แต่ชุดที่สวมก็ยังเป็นชุดนอนกางเกงขาสั้นและเสื้อคลุมขนสัตว์ตัวใหญ่

“อ๊ะ! ซีน” ซีร์รีบกระโดดลงจากรถและตรงเข้าไปกอดซินทันทีท่ามกลางความตกตะลึงของพวกเซโร่

“เหนื่อยไหมจะอันนี้” ซีนลูบหัวเด็กสาวอย่างรักใคร่

“นี่มันอะไรกัน” เซโร่รีบเดินเข้ามาถาม แต่อีกฝ่ายก็รีบกอดคอเขาอย่างสนิทสนมก่อนจะพาเดินเข้าไปในปราสาทด้วยกัน

“แหม...ซียังไม่ได้บอกนายหรอกเธอ” ซีนแสรังแปลงใจก่อนจะหันไปพยักหน้าให้ซีร์หลบหน้าไป

“บอกเรื่องอะไร” เซโร่พรีตาลงอย่างสงสัย

“คือว่า...ฉันกับซี เราแต่งงานกันแล้ว” ซีนบอกอย่างหน้าชื่นตาบาน

“ตะ...ตะ...แต่งงาน!” เซโร่อ้าปากค้าง

“อือ...ใช่ แต่งงาน” ซีนพยักหน้ารับ

“ตะ...ตะ...แต่ว่าซีเพิ่งอายุสิบห้าเองนะ” เซโร่ตกใจจนแทบพูดไม่ออก

“สิบหกแล้ว เมื่อเดือนก่อน”

“สิบหกก็ยังไม่เด็กอยู่!” เซโร่ร้องเสียงดัง แต่ซินกลับหัวเราะเสียงดังกว่า

“อย่าคิดมากเลย ยังไงพวกเราก็อยู่กันเหมือนครอบครัวอยู่แล้ว”

เซโร่ไม่รู้ว่าอะไรดี เพราะยังงัดก็แต่งกันไปแล้ว คงแก้ไขอะไรไม่ได้ และท่าทางที่ดูมีความสุขของทั้งคู่ก็ทำให้เซโร่รู้สึกถึงความรักอันหวานซึ่งได้

“พวกนายเดินทางมาเหนื่อยๆ ฉันให้คนจัดห้องพักให้แล้ว เอ๋? หรือว่าอยากเจอเมียก่อน” ซีนถาม ซึ่งแน่นอนว่าเซโร่อยากเจอเมียอ้าวๆ คนอื่นก็เหมือนกัน โดยเฉพาะอิงโฮที่มีท่าทางตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ซินพาทุกคนมานั่งในห้องโถงรับแขกที่ใหญ่โตและหรูหรา มาก ซึ่งไม่เข้ากับการแต่งตัวมอซอจนพวกขุนนางต่างซุบซิบกันด้วยความไม่พอใจ

“อย่าไปสนพวกปากบรพบรุษสุนัขเลย คนพวกนี้ก็ดีแต่พูดแล้วก็ยึดติดกับภาพลักษณ์ไว้สาระ ถึงคราวดับขันก็พึ่งพาอะไรไม่ได้” ซีนบอก ทุกคนไม่สนใจอยู่แล้ว ทั้งยังนั่งกลั่นหัวเราะเพราะคำตาของซิน

“จริงสิ ดิกละ ดิกอยู่ที่นี่หรือเปล่า” เซโร่รีบถามถึงเพื่อนที่ร่วมรบด้วยกัน

แต่อีกฝ่ายส่ายหน้า

“ดิ๊กกับคนอื่นที่รอดชีวิตไม่ได้กลับมาที่นครเหนืออีกเลย”

“แล้วพวกเขาไปไหนกัน”

จีนที่กำลังจะอ้าปากตอบก็ต้องสะดุ้งโหยง เมื่อมีเสียงหนึ่งแทรกขึ้นมา จากเชิงบันไดที่อยู่ทางหัวโต๊ะ

“ถ้าอยากรู้ก็ไปหาเอาเองสิ”

ทุกคนในห้องโถงต่างหันไปมองพร้อมกันแล้วก็เหมือนต้องมนตร์สะกด ต่างอ้าปากค้างเมื่อเห็นองค์หญิงผู้เลอโฉม

มีอาอยู่ในชุดที่ดูสมกับเป็นเจ้าของหญิง ชุดกระโปรงยาวรัดรูปสีชมพูอ่อน แต่ผ่าหลังเพื่อสะดวกแก่การเดินเหิน สวมถุงมือสีชมพูยาวถึงต้นแขนและกำพัดไว้เหนือมือ นอกจากซีที่อยู่ในชุดที่ทรูหาไม่แพ้กันซึ่งเดินมาข้างๆ แล้ว ก็ยังมีสุนัขสีดำตัวโตที่ชื่อว่าจอร์นตามติดเป็นองครักษ์เดินตามมาด้วย ท่าทางสง่า มีราศีทั้งสี่หน้าและเวทิตาทำให้ทุกคนต้องก้มหัวลงทำความเคารพ แม้แต่ครุฑเองก็ยังอดแปลกใจไม่ได้

“นั่นพี่ไม่กวนละนะ” จีนรีบลากซีหลบจากเอาตัวรอด

“เอ่อ... พวกเราก็เหนื่อยจากการเดินทางกันมามากแล้ว ขอตัวก่อนนะครับองค์หญิง” ครุฑเอ่ยอย่างกระอักกระอ่วน ก่อนจะรีบลากทุกคนออกไปด้วยเหลือเพียงเซโรที่ยังอยู่

“นี่! ฉันยังไม่ง่วงเลย พาฉันออกมาทำไม” อเล็กสะบัดมือครุฑออก

“ไม่ง่วงก็ต้องง่วงแล้ว นี่เป็นเรื่องของเขาสองคน พวกเราไม่เกี่ยว” ครุฑเดินตามคนรับใช้ที่กำลังพาไปยังห้องพัก

“องค์หญิงมีอาคงดีมากกว่าที่เขาเล่าลือกันซะอีก ถึงว่า... อารูกันผู้เหี้ยมหาญยังยอมแลกทุกอย่างเพื่อองค์หญิง” อิงโฮเอ่ยขึ้นเบาๆ ก่อนจะทำท่าเหม่อลอยเหมือนเคย

“มีอา...”

เซโรสบตากับมีอาเพียงแวบเดียวก่อนจะหลบตา เพราะนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนจากกันที่เขาทำได้ มันเลวร้ายมาก

“เซโร” มีอาี่ยมสติไสอย่างไม่เปลี่ยนแปลงทำให้ความรู้สึกอึดอัดของชายหนุ่มลดลง เธอค่อยๆ ก้าวลงมาจากบันไดจนมายืนอยู่ตรงหน้าของเขา

“ดีใจที่เธอปลอดภัยดีนะเซโร เพราะถ้าเธอเป็นอะไรไป ฉันก็คง...ฉัน...” หญิงสาวก้มหน้าลง กำมือแน่นจนตัวสั่นน้อยๆ อย่างน่าสงสาร “ฉันก็คงเอาคืนไม่ได้นะสิ!”

มีอาแงยหน้าขึ้นปล่อยหมัดซัดเต็มหน้าของเซโรจนเซโรชนโต๊ะ

“เฮอ...แบบนี้ค่อยสบายใจขึ้นมาหน่อย” หญิงสาวยิ้มแฉ่งอย่างมีความสุข

“นะ...นี่ก็ตั้งครึ่งปีมาแล้วยังไม่ลืมอีกเธอ แล้วก็เอธานบอกว่าเธอมีเรื่องอย่าบอกนะว่าแค่อยากจะเรียกฉันมาซัก” เซโรลุกขึ้นมาต่อว่า แก้มข้างที่โดนชกบวมตุ่ย

“พูดอะไรของเธอ ยังมีเรื่องอะไรสำคัญกว่านี้อีกเธอ” หญิงสาวถามกลับพลงยิ้มอย่างไร้เดียงสา

“เธอนี่มัน...” เซโรที่กำลังจะต่อว่าก็เงยบลงเมื่อเห็นสีหน้าที่ยิ้มแฉ่งมีความสุขของอีกฝ่ายดังเช่นวันวาน

“อ้าว...นั่งลงสิ เจ้าหมาน้อยเลี้ยงไม่เชื่อง”

มีอนั่งลงที่หัวโต๊ะพลงตบโต๊ะดังปัง แล้วหญิงสาวก็ซักถามเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยให้เซโรเล่าให้ฟังอย่างละเอียด ไม่สนใจว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เธอตั้งใจฟังและคอยปลอบใจเมื่อเขาเล่าถึงตอนที่สะเทือนใจ เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วจนกระทั่งเช้าวันใหม่มาถึง เป็นเวลาที่เซโรเล่าเรื่องการต่อสู้กับเอริสที่ออสจบบอดี

“แล้วนี่เธอคิดจะทำยังไงต่อ”

มีอาถามขณะกินอาหารเข้าพร้อมๆกับทุกคน

“เราจะไปภาคกลาง ไปตามหา Rare ที่พี่บอก แต่ก็ยังไม่รู้ว่าเป็นกับดักอะไรหรือเปล่า” เซโรตอบ

“อ้าว...นั่งดีเลย รอแบบนะ” มีอาหันไปพยักหน้าให้คนรับใช้ อีกฝ่ายออกจากห้องไปพักหนึ่งก่อนจะกลับมาพร้อมหนังสือพิมพ์ตั้งหนึ่ง

“นี่มันอะไรเธอ” เซโรถามพลางพลิกดู แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรสะดุดตา

“เฮ้ เซโร ดูนี่สิ” อเล็กเลื่อนหนังสือพิมพ์ที่เขาเปิดมาตรงกลางโต๊ะ

“คดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ตำรวจมึตแปดด้าน จับฆาตกรไม่ได้” ครูชอ่านเสียงดังให้ทุกคนได้ยิน แล้วขมวดคิ้วเหมือนกับเซโร เพราะทั้งคู่ไม่เข้าใจว่ามันน่าสนใจตรงไหน จากนั้นจึงก้มลงไปอ่านบรรทัดต่อมา

“ศพที่ 18 ถูกพบเมื่อวานนี้ ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนชื่อดังเช่นเดิม จากสภาพศพน่าจะเป็นการกระทำของพวกคลั่งลัทธินอกรีต...เตรียมการปิดเมืองเพื่อค้นหาตัวฆาตกรที่ยังลอยนวลอยู่” เซโรอ่านจบก็กำลังจะเงยหน้าขึ้น แต่มีอายื่นอีกฉบับมาให้ดูซึ่งมีรูปอยู่ด้วย

“นี่มัน...!” ทันทีที่เซโรเห็นภาพศพที่ถูกฆาตกรรมก็ถึงกับหน้าซีด ศพมีสภาพเหมือนผ้าชีวรีที่ถูกบิดเป็นเกลียว

“คนธรรมดาหรือสัตว์ป่าทำแบบนี้ไม่ได้หรอกนะ” มีอาหยิบอัลบั้มขึ้นมาซึ่งมีภาพถ่ายศพตั้งแต่คนแรกจนถึงคนที่ 18 ซึ่งมีสภาพศพที่ผิดปกติเหมือนกันทั้งนั้น “ดูจากวิธีการฆ่าแล้ว คิดว่าน่าจะเป็นผู้ใช้พลังจิต แอ้มมีมากกว่าหนึ่งคนด้วย”

เซโรโยนอัลบั้มภาพถ่ายลงบนโต๊ะ

“ฉันคงไม่วางไปตามจับตัวฆาตกรให้หรอกนะมีอา” เซโรไม่เห็นว่ามีผู้ใช้พลังจิตหูดโลกกลุ่มหนึ่งจะมีความหมายมากไปกว่าการค้นหาวิธีกำจัดเอริส

“แล้วรู้ไหมนี่หนังสือพิมพ์ของเมืองไหน” มีอาถามต่อ

“วูมเฟรง” ครูชตอบ มันเป็นบ้านเกิดของเขาเอง “นี่มันแปลกแล้วละเซโรที่เมืองฉันไม่น่าจะมีผู้ใช้พลังจิตอยู่เลย เพราะเกรแฮมเพิ่งค้นหาผู้ใช้พลังจิตจากที่นั่นเมื่อปีที่แล้วเองนะ”

“ใช่ จริงอยู่ที่ว่าคนทั่วไปอาจมีพลังจิตขึ้นมาได้เพราะเหตุการณ์สะเทือนใจบางอย่าง แต่ไม่ใช่เกิดขึ้นมาพร้อมกันหลายๆ คนแบบนี้ ฉันสงสัยเลยไปค้นคว้ามา รู้ไหมว่าฉันเจออะไร”

มีอารีบดึงแผ่นกระดาษเก่าๆ ที่อยู่ใต้กองหนังสือขึ้นมา มันเป็นแผ่นกระดาษกว้างเต็มโต๊ะและเก่าจนมีรอยเปื้อนอยู่เต็มไปหมด แผ่นกระดาษนั้นมีตัวหนังสือยึกยือที่เป็นภาษาอื่นเขียนเอาไว้พร้อมกับรูปภาพมากมาย เซโรอ่าน

มันออกอยู่คนเดียว ซึ่งเขาก็อ่านอยู่สองรอบเพราะไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ถูกเขียนไว้

“สรุปมันคืออะไรเธอ” ครูซเห็นทุกคนเงิบไปจึงถามออกมา

“บันทึกอาวูรเทพ” เซโรกุมขมับ

“ใช่ มันคืออาวูรเทพที่ชื่อว่าโคคุน” มีอาพยักหน้ารับ

“ไอ้ของบ้าๆ แบบนี้ใครเป็นคนสร้างขึ้นมากันนะ!” เซโรทุบโต๊ะอย่างโมโห

“เฮ้ย! ใจเย็น อธิบายมาก่อนสิว่ามันคืออะไร ไว้เดี๋ยวฉันจะช่วยโมโหให้ด้วยอีกคน” ครูซพูดติดตลก แต่มีอาส่งสายตาดูปริศนาไว้เป็นเชิงว่าอย่าเพิ่งเล่นกันตอนนี้

“โคคุนก็คือ...นี่ไงล่ะ” เซโรชี้ไปที่ครูซแล้วชี้ไปที่มีอา จากนั้นก็ชี้ที่ตัวเอง

“มันคืออาวูรเทพที่ใช้ปลุกพลังจิตในตัวมนุษย์ขึ้นมาไงล่ะ” เซโรบอก

“นั่นคงเป็นคำตอบของการกำเนิดผู้ใช้พลังจิต แต่พวกเราเคยเป็นรุ่นหลังๆ ที่ได้พลังมาจากบรรพบุรุษอีกที ทว่ากรณีที่เกิดขึ้นที่วูมแพรงตอนนี้ น่าจะคิดได้ว่ากำลังมีคนใช้โคคุนเปลี่ยนคนที่นี่ให้เป็นผู้ใช้พลังจิต” มีอาอธิบายพลางจ้องหน้าเซโร

“ก็ได้ ฉันจะไปที่วูมแพรงเอง” เซโรรับปาก

“นี่มันร้ายแรงขนาดนั้นเลยเธอ” เอธานที่ฟังอยู่เงิบๆ มาตลอดถาม

“อือ ร้ายแรงมาก ถ้าไม่นับว่าโคคุนตกไปอยู่ในมือคนชั่วที่คิดจะสร้างกองทัพมนุษย์พลังจิตขึ้นมาแล้ว ยังมีปัญหาอีกอย่างก็คือ การปะทะกันของผู้ใช้พลังจิต ถ้าเกิดขึ้นมีหวังเมืองนั้นได้กลายเป็นเมืองร้างแน่” เซโรอธิบายจบก็หันกลับมาดมมีอา “มีวิธีทำลายโคคุนไหม ของแบบนี้ขึ้นบ่อยทั้งไว้มิหวังรู้ถึงหูชินชะเข้าสักวันแน่”

มีอายิ้มพลางหยิบมีดสั้นเล่มหนึ่งขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ

“มีดเล่มนี้เป็นของคุณแอนนา ฉันเก็บมันได้ แต่ไม่มีจังหวะจะคืนให้เธอสักที ตอนนี้ก็ได้โอกาสพอดี”

“มีดนี้ใช้ทำลายโคคุนได้ตั้งไหนเธอ” เซโรชะงักเมื่อได้ยินชื่อแอนนา แต่ก็พยายามเก็บอาการเอาไว้

“อือ มีดสั้นไกโรฟิก มันเป็นอาวูรที่ใช้ทำลายอาวูรเทพด้วยกัน”

“อย่าทำหน้าที่เชิงโลกแบบนั้นสิเพื่อน ไม่นั่นนะ ที่นั่นอาจมี Rare ที่พวก

เราตามหาอยู่ก็ได้” ครูชตบหลังให้กำลังใจเซโร

“หรือไม่ว่าผู้มัลลัญลักษณ์ที่แม่หมอบอก” เซโรเริ่มงำก่อนจะหยิบมีดสั้นขึ้นมา หลังจากตกลงเรื่องกำหนดการออกเดินทางเรียบร้อยแล้วซึ่งก็คือพรุ่งนี้เช้า เซโรกับมืออาก็ขอแยกตัวไปเพราะยังไม่ได้นอน แต่เซโรลื้มถามไปว่าห้องพักอยู่ที่ไหนจึงเดินไปเรื่อยๆ เพื่อหามุมเงียบๆ แอบงีบแทน ระหว่างทางเขาผ่านห้องทำงานชั้นที่กำลังประชุมเครียดกับเหล่าเสนาฯ เรื่องการพัฒนาบ้านเมือง ท่าทางจริงจังและเอาใจใส่บ้านเมืองของชั้นทำให้เซโรอุ่นใจแทนประชาชนเลยทีเดียว

ยิ่งเดินนานเท่าไรเซโรก็ยิ่งเห็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น ทหารยามในปราสาทดูน้อยลงกว่าเมื่อก่อนเกือบครึ่ง แต่มีกลุ่มคนทำทางแปลกๆ มาแทนคนเหล่านี้สวมผ้าคลุมเก่าๆ เนื้อผ้าหยาบเหมือนกระสอบข้าว ปิดหน้าปิดหน้าอย่างมิดชิด และมีสัตว์ล่อมหน้าล่อมหลังอย่างเช่นหมาหรือไม้กึ่งู ทำให้เซโรเดาว่าพวกนี้คือบีสต์มาสเตอร์

หลังจากเดินจนทั่วปราสาทเซโรก็หามุมสงบเพื่อนอนหลับไม่ได้เลย เพราะมีผู้คนเดินไปมาตลอด จนกระทั่งทะลุออกมาทางด้านหลังของปราสาทซึ่งเป็นสวนเล็กๆ ติดกับป่า ที่นั่นมีคนอยู่ซึ่งก็คือซีที่กำลังฝึกเสือดาวและเหยี่ยวคู่ใจ เซโรได้จังหวะเข้าไปถามเรื่องบีสต์มาสเตอร์ในปราสาท เขาได้รู้ว่าหลังจากกลับมาที่นครเหนือ ซีกับชั้นก็ช่วยกันเสนอให้ยกเลิกกฎหมายต่อต้านบีสต์มาสเตอร์พร้อมกับเชิญให้กลับเข้าเมืองดังเช่นพลเมืองทั่วไป แต่กว่าจะเสนอเรื่องผ่านก็ต้องลำบากลำบากกับความดีของคนหัวโบราณเช่นราชาคนเก่า...ซีก กับเหล่าเสนาฯ ที่มองคนมีความสามารถพิเศษเป็นตัวประหลาดอย่างเวมคอก แต่ก็ได้มีอาที่จู่ๆ ก็กลับมาฝึกกฎหมายเก่าทั้งจนหมดและเปิดประเทศอย่างเสรี จนทำให้สภาพบ้านป่วนอยู่พักใหญ่

การกระทำของมีอากลับส่งผลดีอย่างไม่น่าเชื่อ พวกบีสต์มาสเตอร์ต่างยอมก้มหัวให้มีอาและเสนอตัวทำงานที่ตัวเองพอจะทำได้ ซึ่งความสามารถของพวกเขามีประโยชน์มากสำหรับการดูแลปราสาทและคุ้มครองมีอา พวกสัตว์เลี้ยงประจำตัวของบีสต์มาสเตอร์นอกจากจะมีความสามารถในการดมกลิ่นหรือมองเห็นที่มืดได้แล้ว ยังไล่จับคนร้ายได้อย่างรวดเร็ว จนในที่สุดก็แย่งงาน

จากพวกทหารยามจนหมด จึงไม่แปลกเลยที่จะเห็นหมီးหรือหมาป่าเดินกันให้ควักในปราสาท

นอกจากนั้นตั้งแต่มีอากลับมา ทั้งประชาชนและพวกทหารในกองทัพต่างก็ให้ความเคารพและยกย่องเธอเหมือนกับอำนาจทางการเมืองตกอยู่ในมือของมีอาอย่างเบ็ดเสร็จ จนกระทั่งซึกยอมสละบัลลังก์ก็มีอาด้วยความเต็มใจและปลื้มใจไปอยู่ในที่สงบ แต่ซึกบอกกับเซโรว่าจริงๆ แล้วซึกโดนท่านเชลรีน่าแห่งอาคิเดียนซึ่งเป็นพี่สาวแม่ของมีอาพาตัวไปเพื่อลงโทษในสิ่งที่เขาเคยก่อเอาไว้

ส่วนมีอาเองก็ไม่ยอมขึ้นครองบัลลังก์ แต่กลับยกให้ซึน เพื่อความเหมาะสมในการปกครองบ้านเมือง เธอทำงานอยู่เบื้องหลังอีกที ซึ่งประชาชนก็ดูจะพอใจกับการตัดสินใจของหญิงสาว

หลังจากคุยกับซึกอยู่พักหนึ่ง เธอก็ขอตัวไปช่วยงานซึน เซโรจึงหาทำเลสงบแถวพุ่มไม้บนนอนพักผ่อน แต่ก่อนจะหลับตาลงเขาก็อดมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวงไม่ได้ เพราะกลัวเอริสจะโผล่มาทำลายความสงบสุขของเมืองนี้ไป

หลังจากที่หลับไปตลอดทั้งปาย เซโรก็ลืมตาตื่นขึ้นมาในช่วงค่ำเพราะเสียงพูดคุ้ยดังขึ้นใกล้ๆ เขาค่อยๆ ลืมตาตื่นและพลิกตัวมองไปที่สนามหญ้าซึ่งมีโต๊ะนำชาสีขาวและเก้าอี้ 4 ตัว หลังจากกวาดตาไปในความมืดที่มีเพียงแสงไฟจากปราสาทเป็นฉากหลัง เขาก็เห็นชายหญิงคู่หนึ่งยืนอยู่ห่างจากตัวเขาไม่ถึงสามเมตร

“มีอา ฉันคิดถึงเธอมากจริงๆ ทำไมไม่ไปเยี่ยมฉันที่บ็อกการ์ดบ้างล่ะ” เสียงชายหนุ่มดังขึ้น ซึ่งก็คือเสียงของอารูกันแห่งบ็อกการ์ด

“ท่านก็รู้ว่ามันไม่เหมาะสม อารูกัน” มีอาตอบอย่างไว้เชิงพลางนั่งลงที่เก้าอี้ หันข้างให้เซโร

“อารูกัน!” เซโรทำท่าจะลุกขึ้น แต่ก็ถูกมือหลายข้างกดลงจนหน้าติดพื้น

“จู่ๆ ฉากพลอดรักขององค์หญิงกับเจ้าชายผู้เป็นศัตรู ของแบบนี้หาดูไม่ได้ง่ายๆ นะเพ้ย” ครุซกระซิบ เซโรหันไปข้างหลังก็เห็นครุซ อิงโฮ อีฟ แล้วก็เอฮาน

“มากขึ้นได้ไงเนี่ย” เซโร้กระซิบถาม

“ไม่เห็นนายในห้องเลยให้เอชานดมกลิ่นตามมา” ครูชบอกแล้วตั้งใจฟัง
ประโยชน์คนหนาของมีอาต่อ

“นับวันยิ่งสวยขึ้นนะ” อารูกันนั่งลงพร้อมกับยืงคำหวาน

“ขอบคุณ” มีอาถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนจะยิ้มตอบไปตาม
มารยาท

“การฟื้นฟูอาณัติกรของท่านไปถึงไหนแล้ว” มีอารีบเปลี่ยนเรื่องเพราะ
ไม่อยากให้เห็นบรรยากาศทำให้อารูกันเคลิ้มหนักไปกว่าเดิม

“ทุกอย่างกำลังไปได้ดี เพราะเธอให้ความช่วยเหลือพวกเรานั้นละ
องค์หญิงของฉัน” อารูกันยิ้มหวาน

“เจ้าที่เียวไปเียวมา เตือนหนึ่งก็หลายรอบอยู่” เอชานที่อยู่นครเหนือ
มาได้พักใหญ่เคยเห็นอารูกันอยู่บ่อยๆ

“ถึงว่า...มีอาดูไม่ค่อยดีใจเลยตอนที่เห็นนาย” ครูชแซว แต่เซโร้ก็เฉยๆ
เขาคิดว่าความท่างเห็นหน้าจะช่วยทำให้ไม่เป็นที่สนใจของเอริส

“นี่ก็ตึกแล้ว อากาศข้างนอกก็หนาว ฉันขอตัวไปนอนก่อนนะ” มีอาอ้ำ
ทั้งๆ ที่เพิ่งตื่นเมื่อครู่นี้เอง

“อยู่กับฉันอีกเดี๋ยวลือลือหญิง” อารูกันรีบลุกตาม พลาดถอดเสื้อคลุม
หมให้

“เจ้าที่ลือลือร้ายกาจ แกแพ้หูดลู่เลยเพื่อนเอ๊ย” ครูชพากย์เป็นระยะๆ
จนเซโร้เริ่มรำคาญขึ้นมาตึงตึง

“อารูกัน ถ้าท่านเข้าใจฉันอีก ฉันจะร้องให้ลั่นปราสาทและบอกพี่ชื่อนว่า
ท่านกำลังพยายามปลุกปล้ำฉัน” มีอาเอ่ยเสียงเย็นจนอารูกันหน้าเสีย ต้องถอย
ออกห่าง แต่มีอาทียอมกลับไปนั่งตามเดิมเพราะต้องการรักษาหัวใจของอีกฝ่าย

“องค์หญิงมีอาหัวใจเด็ดเป็นบ้าเลย” อิงโฮชม

“นี่ยังแค่พื้นๆ ไว้เห็นยัยนี่คลั่งขึ้นมาก่อนเถอะ” ครูชนึกถึงเวลามีอาโกรธ
ที่แม้แต่เซโร้ก็ยังเข้าหน้าไม่ติด

แล้วอารูกันก็ชวนมีอาคุยไปเรื่อย ถึงหญิงสาวจะพยายามหาทางเลี้ยว
กลับขึ้นไปบนปราสาท แต่ก็ถูกอารูกันดึงตัวเอาไว้ จนในที่สุดชื่อนก็เข้ามาช่วย

โดยการบอกอารูกันว่ามีเรื่องจะคุยด้วย เมื่อทั้งคู่เดินจากไปแล้ว มีอากิถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมาพลางหนึ่งให้คางมองดูดาวอยู่หลายนาที่ก่อนจะลุกขึ้นเดินกลับเข้าปราสาทไป

“เฮ้...เซโร่ ปล่อยไว้แบบนี้ไม่ดีนะ ลองเจ้าหมอนี่ถือแบบนี้ เดี่ยวมีอากิใจอ่อนเพราะความใกล้ซัดจนได้หรอก” ครูซเตือนขณะลุกออกมาจากฟุ่มไม้

“นั่นสิครับ ฟรุ้งนี่ก็ต้องออกเดินทางกันต่อแล้ว ไม่รู้เมื่อไหร่จะได้กลับมาที่นี่อีก” อิงโฮเสริมอีกแรง

“ข้าจะไปฆ่าเจ้าหมอนี่ให้ละกัน” เอธานเห็นเซโรยื่นซิมเลยทำท่าจะตรงเข้าไปจัดการอารูกันให้ แต่เซโรรีบดึงหางเอาไว้

“แบบนี้ก็ดีแล้วละ” เซโรพูดเบาๆ กับตัวเองก่อนจะพินยืม “ไหนๆ ฟรุ้งนี่จะออกเดินทางกันแล้ว คินนี่ไปเที่ยวในตัวเมืองกันดีกว่า”

เขาบอกอย่างจริงจังพลางวิ่งไปยังหน้าผาที่ลาดชันเพื่อลงไปยังเมืองข้างล่าง โดยที่ทุกคนก็ได้แต่ตามมาอย่างงงๆ

จริงๆ แล้วเซโรทั้งเศร้าและเหงา เพียงแต่เขาเลือกสิ่งเหล่านี้ดีกว่าการสูญเสียมีอาไปแบบมายา ในเวลานี้มีอาคือสิ่งสุดท้ายที่พอจะยึดเหนี่ยวจิตใจของเขาให้พอมีความรู้สึกอยู่บ้าง และพอคิดได้แบบนี้เซโรจึงรีบออกห่างจากปราสาทที่มีอาอยู่ทันที ยิ่งห่างเท่าไรมีอากิยิ่งปลอดภัยจากเงื้อมมือของเอริสมากขึ้นเท่านั้น

พวกเซโรเดินเที่ยวในเมืองอย่างสนุกสนานโดยมีครูซเป็นคณนำทาง

เพราะดูท่าทางเคยชินกับการใช้ชีวิตในเมืองมากที่สุด หลังจากเดินดูร้านค้ามากมายที่เปิดกันแทบตลอดทั้งคืนแล้ว ครูซก็ลากทุกคนเข้ามาในบาร์เหล่าที่มีคนนั่งบางตา อาจเป็นเพราะตึกมากแล้ว

พอเข้ามาในร้าน ครูซก็เดินไปสั่งเครื่องดื่มให้พร้อมกันไปยังตู้เพลงและเลือกเพลงสบายๆ ฟัง ส่วนเซโรก็ชวนเอธานกับอิงโฮคุยไปเรื่อยเรื่อยที่โต๊ะตรงมุมห้อง แต่พอเขาถามเรื่องการเมืองกับอิงโฮเท่านั้น อีกฝ่ายก็ร่ายยาวจนกระทั่งมาถึงเรื่องความสำคัญของมีอาในฐานะตัวแทนแห่งความมั่นคงของภาคเหนือ

“ก็แปลว่ามีคนต้องการลอบสังหารมีอาอยู่นั่นแหละ” เซโรถามเบาๆ เพราะ

กลัวคนอื่นได้ยิน

“ใช่ครับ ไม่มีใครต้องการให้ภาคเหนือรวมกันเป็นปึกแผ่นหรอก” อิงโชนิ่งจ้องเอธานที่ยกแก้วเบียร์ที่ครูชย่นให้ดื่มเป็นแก้วที่สืบราวกับกำลังดื่มน้ำเปล่า

“เฮ้! อีฟ นี่เหล่านะ ดื่มไม่ได้” เซโรรีบแยงแก้วเหล้ามาจากมือของอีฟ ขณะที่เธอกำลังจะยกขวดเหมือนกับเอธาน ถ้าจะนับอายุกันจริงๆ อีฟอาวุโสกว่า เซโรเยอะ แต่รูปลักษณ์ของเธอตอนนี้ไม่ต่างไปจากเด็กลึบขบเท่าไรนัก

“เออ...จริงสิ อเล็กล่ะ ไปไหนแล้ว” เซโรร้องถาม

“ฮ่าๆๆ เจ้าบื้อนั้นนะเธอ มันทะเล่งใช้เวทมนตร์เคลื่อนย้ายนะสิ ตอนนี้อยู่ไปนอนรักษาตัวในห้องพยาบาลแล้ว...เอธาน นายก็อย่าแผลอใช้เวทมนตร์ที่นั่นละ” ครูชหันหน้ากลับ

“ข้าไม่เชื่อเหมือนเจ้าบื้อคนนั้นหรอก” เอธานชดเหล้าแก้วที่ยีสืบ จนเจ้าของร้านหันมามองด้วยสีหน้าตกใจ

“ว่าแต่พຽ່ງนี้ยังงัซะมีอา ก็ต้องขอตามพวกเราไปแน่ๆ นายจะทำยังไงล่ะ เซโร ไม่อยากให้มีอาอยู่ใกล้ไม่ใช่เหรอ” ครูชถามอย่างรู้ใจ เขารู้ว่าเซโรชวนมาเที่ยวเมืองเพราะต้องการห่างจากมีอาเพื่อป้องกันเธอจากเอริส

“ยังคิดไม่ออก หมดมุกที่จะใช้หลอกมีอาแล้วด้วย”

“ถึงบอกความจริงไป แม่นั้นก็ไม่ฟังหรอก คือจะตายไป”

“นั่นนะสิ หรือว่าพวกเราจะแอบหนีไปตั้งแต่คืนนี้เลยดี” เซโรถามเล่นๆ

“เดี๋ยวกัโดนตามไปซกถึงที่วูมแฟรงหรอก” ครูชหัวเราะ

“นั่นก็ไว้ตอนข้าค่อยลงคุยกับมีอาดูอีกทีละกัน ถ้าพูดไม่รู้เรื่องคงต้องเลิกคบกันจริงๆ แล้ว” เซโรเอ่ยเสียงเศร้าๆ

“คงต้องแบบนั้นละ พวกเราจะลากมีอาเข้ามายุ่งด้วยคงไม่ได้หรอก” ครูชพูดจบก็พับหลังคาโต๊ะ

เซโรเองก็คิดแบบเดียวกัน แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าทำไมเอริสถึงไม่ฆ่าเขาให้ตายไปเสีย หรือว่านี่คือการทรมาณให้ชีวิตนี้ต้องคอยหวาดระแวงอยู่ทุกวินาที

“เอริส ตอนนีแก็ทำอะไรอยู่กันนะ”

“ท่านราชินีเอริส”

เมซิสเดินเข้ามาในห้องและก้มลงคุกเข่าหน้าบัลลังก์

“ว่าไงท่านที่ปรึกษา” เอริสถามขณะนอนทอดกายบนบัลลังก์ โดยมีเฟริน และลูซิเฟอร์ประกบข้างไม่ว่า

“สงครามจบแล้วครับ” เมซิสตอบ

“จบแล้วหรือ ฮ่าๆ” เอริสหัวเราะก่อนจะลุกขึ้นเดินไปที่หน้าต่าง มองออกไปเห็นกองทัพปีศาจนับแสนยืนเรียงกันแน่นอยู่นอกเมือง

“ครับ พวกที่แยกตัวไปก็ยอมกลับมาสวามิภักดิ์ทั้งหมดแล้ว ที่เหลือก็แค่รอเวลาให้แผ่นดินโลกปีศาจที่ระจัดกระจายออกไปตามห้วงมิติต่างๆ กลับมารวมกันอีกครั้ง ซึ่งไม่น่าจะเกินห้าเดือน” เมซิสรายงาน

หญิงสาวมีที่ท่าไม่พอใจ

“แบบนี้ก็แย่สิ ข้าอยากจะให้พวกแกสู้กันมากกว่านี้อีกสักหน่อย...แต่ช่างเถอะ ข้ายังมีแผนอื่นอยู่อีก...จริงสิลูซิเฟอร์ ไปพาสามอสูรมาหาข้าทีสิ”

“อยู่นี้แล้วครับ” ราวกับเขาได้ล่วงหน้า ลูซิเฟอร์ยื่นรูปแกะสลักหินที่เป็นปีศาจ 3 ตนต่อตัวเรียงขึ้นไป ซึ่งมีขนาดเท่าฝ่ามือเท่านั้น

“ท่านจะคืนชีพให้พวกมันตอนนี้เลยหรือ ข้าเกรงว่าพวกมันจะ...”

เมซิสพูดยังไม่ทันจบ แขนทั้งสองข้างก็ขาดกระเด็นจนต้องร้องลั่นห้อง

“ข้าไม่ได้ถามความคิดเห็นเจ้า” เอริสก้าวกลับไปนั่งบนบัลลังก์ ลูซิเฟอร์วางรูปปั้นหินลงเบื้องหน้า

“จะปลุกขุนพลอสูรขึ้นมาทำไมหรือคะ สงครามที่โลกปีศาจก็จบแล้ว”

เฟรินถาม

“ข้าจะใช้งานพวกมันหน่อย” เอริสตอบทิ้งรำคาญ ก่อนจะกรีดข้อมือตัวเองให้เลือดหยดลงไปบนรูปปั้น ทันใดนั้นมันก็ปริแตกออก ควันสีม่วงพวยพุ่งขึ้นมา

“เอริส!”

ปีศาจกรีดร้องเสียงดังพร้อมกับพวยแหวกมานควันตรงเข้าทำร้ายเอริส แต่หญิงสาวเพียงยกมือขึ้น ปีศาจตนนั้นก็ถูกชอร์ตด้วยไฟฟ้าทั่วร่างจนทรุดฮวบลงไปกองแทบเท้า

“ฟาเปรุส ผ่านมาหลายพันปีเจ้าก็ยิ่งเหมือนเดิมนะ” เอริสหัวเราะเบาๆ พลังมองปีศาจผลี่แดงร่างกายชุบพอม ไม่สูงใหญ่เหมือนกับปีศาจตนอื่นๆ

“ท่านปลุกเร้าขึ้นมาทำไม ท่านเอริส” ปีศาจอีกตนหนึ่งร้องถามพลาท้าว ออกมาจากหมอกควันสีม่วงพร้อมกับปีศาจอีกตนหนึ่งที่มีร่างกายใหญ่กำยำ แต่ดวงตาทั้งสองข้างถูกควักออก มีเพียงดวงตาที่สามบนหน้าผาก

“ข้ามีงานให้พวกเจ้าทำ อานีโก้” เอริสเงยหน้ามองปีศาจตนที่ถามซึ่งมีผลี่เทา ดวงตาเรียวเล็ก ใบหน้าคล้ายหญิงสาว ดูบอบบางไม่มีส่วนคล้ายปีศาจเลย

“ข้าไม่ยอมรับใช้แกหรือเอริส!” ฟาเปรุสที่หมอบอยู่พื้นลุกขึ้น เปลวไฟพุ่งขึ้นมาดังคลื่นยักษ์ที่พร้อมจะซัดใส่เอริส แต่พริบตาที่นั้นลูซิเฟอร์ก็ขยับเข้ามาขวางไว้พร้อมกับยื่นมือผ่านเปลวไฟเข้าไปบีบคอฟาเปรุส ก่อนจะเหวี่ยงขึ้นติดกับเพดาน

“เสียใจด้วยนะฟาเปรุส แต่แกไม่มีทางเลือก” เอริสยิ้มแยม

“พอเถอะฟาเปรุส พวกเรารู้ท่านเอริสไม่ได้หรือ” อานีโก้บอกเพื่อนก่อนจะคุกเข่าลงต่อหน้าเอริส

“งานอะไร จะให้ข้าไปทำลายพี่น้องคนไหนอีก!” ฟาเปรุสตะโกนถาม ไม่ยอมคุกเข่าตามอานีโก้

“คราวนี้ข้าจะให้แกขึ้นไปบนโลกมนุษย์เพื่อฆ่าใครบางคนให้หน่อย นี่คือคนที่พวกแกต้องฆ่า” เอริสคว้าลูกแก้วสีดำในมือเฟรินมาแล้วโยนลงไปตรงหน้าของฟาเปรุส

“แค่มนุษย์คนเดียว ทำไมแกไม่ฆ่าเองซะละ” ฟาเปรุสร้องถาม

“หุบปากซะ ข้าสั่ง...เจ้าทำ นั่นคือกฎของข้า” เอริสตะวาดจนปราสาทสะเทือน คราวนี้ฟาเปรุสถูกพลังของอีกฝ่ายกดดันจนต้องยอมคุกเข่าลง

“งั้นพวกข้าจะจัดการให้เรียบร้อย ท่านเอริส” อานีโก้ตอบพลาท้าว ยื่นมือจะหยิบลูกแก้ว

“ไม่ใช่แก...อานีโก้ ข้าหมายถึงฟาเปรุสคนเดียว” เอริสสะบัดมือทำให้ลูกแก้วกลิ้งไปหาฟาเปรุส “เจ้ากลัวจะทำได้ขึ้นหรือฟาเปรุส ปีศาจที่เก่งที่สุด ในสามอสูร”

“ฮ่าๆ ฮ่า...ฟาเปรุสไม่เคยเกรงกลัวสิ่งใดแม้แต่ท่าน! เอริส” ฟาเปรุสหัวเราะเสียงดังพร้อมกับพุ่งตัวเข้าหาเอริสอีกครั้ง แต่คราวนี้ดาบอัลเทมาที่วางอยู่ข้างบัลลังก์พุ่งเสียบท้อง ร่างของฟาเปรุสกระเด็นไปติดกำแพง

“นั่นก็ดี เอาดาบนั้นไปด้วย คงจะช่วยให้เจ้าทำงานง่ายขึ้น” เอริสยิ้มมุมปาก

“แล้วข้าจะกลับมากำจัดแกที่หลัง เอริส” ฟาเปรุสร้องบอกก่อนจะตั้งดาบออกมาและหายตัวไป

“ส่วนพวกแก ข้าจะยกหน้าที่ฝึกนักรบปีศาจรุ่นใหม่ๆ ให้ จงทำงานให้ดี แล้วข้าจะปลดปล่อยพวกแกให้เป็นอิสระ” เอริสบอกปีศาจอีกสองตนก่อนที่พวกมันจะหายตัวไป

“ท่านเอริส ข้าขอภัย ทำให้ไม่ถึงไม่ทำให้พวกมันลงมือพร้อมกันทั้งสามคนเลยละ ถึงเป็นแค่มนุษย์แต่มันก็เป็นคนสะกดเดเมียนเป็นอสูรมาได้” ลูซิเฟอร์ถามอย่างนอบน้อม

“เจ้าไม่ต้องยุ่ง!” เอริสตวาด

“ครับ ท่านเอริส” ลูซิเฟอร์ถอยกลับไปยืนที่เดิม ไม่กล้าถามอะไรต่อ

เอริสนั่งกำมือแน่น ใจจริงเธออยากส่งปีศาจทั้งสามไปพร้อมกัน แต่กลับลังเลในสิ่งที่ตรงกันข้ามออกไป เพราะลึกๆ แล้วเอริสคาดหวังไว้ว่าเซโรจะสามารรถเอาชนะฟาเปรุสได้ ถึงแม้มันจะแค่ 1% ก็ตามที

“หา! นี่เธอพูดจริงหรือ”

เซโรตกใจ เขาและคนอื่นๆ กำลังจะออกเดินทางในตอนเช้า โดยขึ้นกับมีอามาส่งถึงชบวนรถไฟ

“อ้อ ฉันจะอยู่ที่นครเหนือนี้แหละ ภาระของฉันที่นี้ยังไม่จบ” มีอาบอกนับว่าผิดคาดมาก เธอเอ่ยต่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “ฉันไม่ทำให้เธอลำบากใจหรอกว่าเซโร อย่างที่เธอเคยบอกนั่นแหละ ผู้หญิงอ่อนแออย่างฉันไปด้วยจะเป็นตัวถ่วงชะเปล่าๆ”

“เฮ้! เซโร รถไฟจะออกแล้วนะ” ครูซเรียกเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณเตือน

“มีอา จริงๆ แล้วฉัน...” เซโรคิดว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้พบมีอา

จึงอยากบอกความจริง แต่อีกฝ่ายกลับโหม่คอกของเขาไว้

“ฉันรู้ว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่ รีบหาทางสู้กับเอริสแล้วพาคุณอลิสกลับมาให้ได้นะ ฉันจะรอเธออยู่ที่นครเหนือแห่งนี้ โชคดีนะ” มีอาการระงับก่อนจะหอมแก้มจนทุกคนที่ยืนอยู่ข้างหลังตกใจทำทุกอย่างที่ถืออยู่หล่นลงพื้น

“เอธาน” เซโรร้องเรียกขณะที่รถไฟกำลังเคลื่อนขบวนออกจากนครเหนือ

“เหอะ! ไม่ต้องพูดหรอก ข้ารู้แต่แรกแล้ว” เอธานพูดจบก็พุ่งตัวออกทางหน้าต่างไปยืนอยู่ข้างมีอา

“ฉันฝากนายปกป้องมีอาด้วยนะเอธาน จนกว่าฉันจะกลับมา”

เซโรตะโกนบอก เอธานพยักหน้ารับ มีอาและคนอื่นๆ ก็โบกมือลา

“โล่งเลยละสิที่นี่” ครูซเซวขณะที่เซโรหันกลับมาในตู้รถไฟแล้ว

“อ้อ อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลัวว่ามีอาจะโดนลอบสังหารอีกต่อไปแล้ว” เซโรยิ้มกริ่ม

“นั่นก็ดี แต่ว่ากำลังหลักของพวกเราไม่เหลือแล้วนี่สิ” ครูซมองไล่ไปตั้งแต่อิงโฮ อีฟ แล้วก็เล็ก ซึ่งแต่ละคนไม่มีความสามารถด้านต่อสู้เลย

ทันใดนั้นประตูที่ตู้นอนของพวกเขาก็เปิดออก พนักงานบนรถไฟเดินเข้ามา

“จะรับเครื่องดื่มหรือของกินไหมครับท่าน” พนักงานถามอย่างสุภาพ พลังยื่นเมนูให้ อเล็กรับมาแล้วสั่งอาหารชุดใหญ่

“จริงสิ ขอโทษครับ อีกกี่วันเราจะไปถึงวูมแฟรงเทอ” เซโรถามก่อนที่พนักงานจะเดินออกไป

“ไม่ครับ พวกเรากำลังมุ่งหน้าไปที่ Silence Town (นครเสียงกระซิบ) ครับ องค์หญิงมีอาสั่งไว้”